

ЕЙМИ
ДЖЕНКИНС
автор на "Такав е животът"

МЕРОЕН
МЕСЕЦ

АСТВО
ДЕКАН
ИЛИ ВНОГА

ЕЙМИ ДЖЕНКИНС МЕДЕН МЕСЕЦ

Превод: Маргарита Спасова

chitanka.info

Меден месец ни разказва за едно съвременно момиче, което има съмнения по отношение на своя хубав, подходящ мъж и съмнения по отношение на обвързването.

Хъни все още има тръпката за Алекс, Любовта на живота си, човек, с когото е прекарала само една нощ. Една съвършена нощ. Нощ с духовния спътник. Седем години по-късно е обсадена от Ед, подходящ млад мъж, който е толкова приятен и мил, че не ѝ остава нищо друго, освен да се омъжи за него. И после да отидат на меден месец...

„Приказката на Ейми Дженкинс за едно умно, неомъжено момиче, което проваля търсенето на своя идеален партньор, е последният писък в жанра. Като най-добра, трябва да бъде и най-смахнатата в своето предположение «Ами ако срещнеш мъжа на мечтите си през медения месец?» и след множеството несполуки — мъдра в безкрайните въпроси кой, как и какво трябва в любовта за цял живот.“

Меделин Кингсли

Пи Си Магазин

1.

Седим в тази бяла лимузина, която пърпори по претъпканите в събота вечер улици. Като в Холивуд. Макар че не е Холивуд. Тази страхотна, адски шантава, разтегателна лимузина е в лондонския Уест Енд^[1] — въпреки че не е нито на запад, нито пък някъде към края. Колата е толкова разтегната, че човек недоумява как не провисва в средата и не си влачи корема по земята. Толкова е дълга, че ти се струва невъзможно да завие по ъглите в Сохо, без да помете обществото от кафенетата в канавката.

Ами я си представете нещо. Представете си, че се наложи да спре на някой ъгъл. За да не прегази някой. И когато спре, се появява някакъв млад мъж — изглежда така, сякаш идва от провинцията, съвсем свеж. Приближава се към един от отворените прозорци на лимузината, завързва разговор с хората вътре, провесва се на прозореца, все по-напред и по-напред, докато накрая не го всмучат през прозореца вътре, с главата напред. Последното, което виждате от него, са карираните му червени кецове, които изчезват от полезрението.

Защото работата е там — нали разбирате, — че лимузината не съдържа никаква самотна попзвезда, която обикаля сама страната. Вътре има повече момичета, отколкото можете да си представите. От стена до стена е наблъскана с женска плът. Млади женски сардини. Намирам се в страхотна бяла консерва с млади женски сардини. Или поне така се чувствам.

И това малоумно парче свежа мъжественост е натъпкано на мястото срещу мен, притиснато между два чифта бедра. И всички момичета в лимузината — искат да забегна с него. Така се правело в прощалната нощ.

Прощална нощ.

О, боже мой. О! Боже! Мой!, както би възкликнала сестра ми Вен — тя е на двасет и една. Ако зависеше от мен, никога не бих си организирала прощална нощ.

„Хъни — бе казала Дела, — ако зависеше от теб, никога нямаше да се омъжиш. А виж сега.“

А виж сега. Е, почти.

Между другото, Хъни е името ми. Дела обича гальовните обръщания, но не чак толкова. Не и два пъти в едно изречение.

Затова Дела пое нещата в свои ръце и организира прощална нощ — изненада. И честно казано, доста се забавлявам. Искам да кажа, никога не съм харесвала идеята за женски купон — както никога не ми е харесвала идеята за салата за обяд, — но когато се стигне дотам, може да се окаже доста приятно. Поне не са наели стриптийзър или пък да ме завържат и да ме натоварят на самолет за Амстердам. Дел взе под наем ластичната лимузина и покани всички, и сега се мъкнем из Лондон и прием шампанско. Или по-скоро те пият. От шампанското ме боли глава.

След една или пет бутилки всички започнаха да се правят на мачо-жени, като се увесиха на прозорците в опит да забършат някой мъж. Аз не бях толкова заинтригувана. В Уест Енд събота вечер можеш да забършеш само нещо ужасно слабо. Освен това, в момента никой не ме интересува. Не и чуждо тяло на всяка цена. Те ми повтарят, че в прощалната нощ трябва да изневериш или поне да се опиташ да го направиш. Дела каза, че французите си имали специална дума — тъкмо беше прекарала шест месеца в Париж на командировка, работи за „Марк и Спенсър“^[2]. Не може да си спомни каква точно е френската дума, но грубо преведена означава „последна глътка въздух преди да умреш“.

— Очарователно — отвърнах аз. — Ако искате вярвайте, но не ми се изневерява.

Дела ме погледна малко разочаровано, но не чак толкова. Защото харесва Ед. Мъжът, за който възнамерявам да се омъжа. Мисли, че е *свястно парче*. Всъщност, според мен ѝ е доста трудно да свикне. На всички им е трудно. Това е някаква традиция сред приятелите ми. Че винаги могат да разчитат на мен, когато нещата се прецакат. Под неща имам предвид животът.

Всички ходехме в „Екстази“, но аз бях тази, която излизаше три вечери в седмицата и умираше от яд, ако не бях в списъка на поканените. На всички ни беше трудно да ходим на работа навреме, но аз бях тази, чийто любим задължителен клуб беше в събота вечер и

която накрая си изгуби работата. Всички правехме недопустимо шумни купони недопустимо късно, но аз бях тази, в чийто приземен апартамент Пол Белята Андерсън пусна професионална уредба, и аз бях тази, която беше изгонена два месеца по-късно. Всички имахме гаджета мошеници, но моето беше онзи, който откъсна три хилядарки от банковата ми сметка и последното му местожителство бе зад решетките в Скърбс. Всички бяхме превишили лимита на кредитните си карти, но аз бях тази, на която обявиха банкрут — е, на теория. Трябваше да склуча някакво доброволно споразумение.

Но всичко това беше в периода преди Ед, а сега съм след Ед и не само преродена, но и — дъхът да ти секне, — на ръба на брачната церемония. Чувствам се малко като изтощен боксьор. Бях на ринга, година след година, рунд след рунд и сега най-накрая някой ми подхвърли хавлията. Някой под формата на симпатичен, подходящ млад мъж на име Ед. И единственото, което исках да направя, бе да се отпусна на възетата за един блажен моменти да си поема дъх, докато мечтая за пенсиониране. Не исках треньорката Дела да ми крещи в ухото, че мога да изкарам още един рунд. И да ми пробутва някакъв похотлив дългнест шотландец, който бяха издърпали и се опитваха да ме свалят с него. Не, благодаря, аз отивам в съблекалните. Не че имам нещо против него. Мисля, че в крайна сметка Джени го забърса.

Когато най-сетне осъзнаха, че няма да получат никакви действия на живо, момичетата се примириха. Започнаха да подхвърлят:

— Добре, с кого би изневерила, ако можеше? Тази вечер. Сега. Ако мъжът, за когото копнееш най-силно, излезеше от онзи ресторант и влезеше в тази кола? Все трябва да има някой.

Изказаха се предположения. Нали знаете, обичайните заподозрени, кинозвездите. Не стигнаха доникъде, понеже отдавна не фантазирам за мъже на целулоидна лента. Макар че малко се поколебах, когато стигнаха до Юън Макгрегър — веднъж го видях по шотландска пола на едно парти.

В този момент Дела изпищя:

— Сетих се! Любовта На Живота Ти!

Наричам Любовта На Живота Си онзи мъж, с когото прекарах невероятна нощ преди години. Историята е вече толкова стара и изтъркана, че е влязла почти в митологията. Но за нас с Дела все още ни е една от любимите.

Джени, с която се познаваме едва от година, когато се записахме на ашанга йога за един ден, попита:

— Кой е Любовта На Живота Ти?

А аз отвърнах:

— Това означава ли, че трябва да разкажа историята за Любовта На Живота Си?

Обичам да го правя, защото когато разказвам, ме обзема онова приятно чувство на озарение. Сякаш пренаписвам живота си като филм, където съм главната актриса и изведнъж започвам да се чувствам като човек, на който наистина му се случват разни неща, и докато разказвам историята, почти вярвам, че съм тази героиня. Че животът ми малко прилича на филм или може да се възприема по този начин.

— Да — възкликнаха те, — разкажи я.

Като че ли наистина искаха да я чуят. Господ да ги благослови. И започнах.

Навремето, преди около седем години, когато бях на около двайсет и една, се срещях с един на име Пауло. Беше италианец и просто се виждахме, ако разбирате какво имам предвид. Виждах всяка частица от него, но и през ум не ми минаваше да имам връзка с този човек. Беше млад, навит и суетен и някак съзрял преждевременно, въпреки че би ме убил, ако ме чуеше — със своите скули, костюми „Армани“ и навик да взема кокаин. Както и да е, просто не беше подходящ материал за връзка. Не че връзките бяха много на дневен ред на онзи етап от живота ми — но искам да кажа, че трудно водехме разговор. Проблемът не беше езиков, той говореше идеално английски, но просто не се интересувахме от нищо, което имаше да каже другият. Това бяха дните, когато си запълвах вечерите и почивните дни в необвързващи отношения с господин Неподходящ и се чудех защо никога не попадам на господин Подходящ. И това в общи линии беше историята на двайсетте ми години.

Разбирате ли, иска ми се някой да ми бе казал, че не би било зле да отделя известно време и усилия в търсене на свестен мъж с интересен живот и перспективи, при това все още бях на възраст, когато ги има в изобилие на пазара. Но кой да ти каже. Същото, както когато пуснат по магазините обувките за новия сезон и през втората седмица на септември влизаш и питаш за твоя номер, а продавачката

те поглежда така, сякаш си смахната и казва, че са продали всички номера, с изключение на онези за гиганти и джуджета, а ти казваш: „Защо са свършили още през втората седмица на септември?“ А тя те поглежда така, сякаш трябва да си още по-откачена, за да мислиш, че биха пожелали да ти доставят тези обувки, и ти обяснява внимателно, ала твърдо: „Това са много модерни обувки“. Или дори: „Това са много удобни обувки“.

Виждате ли, ако не научите тези природни закони, ви се очертава живот с крайно демодирани обувки. Или живот с много неудобни обувки. Това е.

Може би сама трябваше да работя върху този въпрос с подходящия мъж. Другите го правеха. Май ме отблъскваше мисълта, че господин Подходящ нямаше да прилича на Джони Деп. Не можех да понеса вид „не-Джони Деп“. Но наистина искам някой да ми бе казал, че разсеяният тип с мечти и тръпка към наркотиците — онзи, който постоянно се озърта зад рамото ми за нещо по-завързано, — не е разумният път към онова топло, мъгляво, трийсет и няколко нещо, където припках с деца и кучета.

Както и да е, отклонявам се. Вечерта, когато срещнах Любовта На Живота Си, Пауло ме взе със спортната си кола — трябва да призная, че намирах спортните коли за доста замайващи. Бях като заек пред фарове. Пауло ме заведе в един шикозен италиански ресторант, доста минималистичен още тогава, никакви двойни порции. Харесваше го, защото правеха водка-мартинито както у дома. Пауло, разбира се, непрекъснато изчезваше до тоалетната. Отказах да му правя компания, отчасти защото наистина бях силно заинтригувана от храната и отчасти защото наркотиците просто не ми понасят. След това съм като пребита дни наред. Плача за глупости. Плача на „Спасители на животни“ по телевизията. Плача, когато някой спечели „Бъртдей Бонанза“ по радиото. О, боже.

И така, видях как на съседната маса занесоха порция апетитно ризото. Обожавам ризото. Прилича ми на бебешка храна за възрастни или нещо такова. Мога да се приистрастя към ризотото. За щастие, приготвянето му отнема много време и много бъркане, затова рядко опитвам да готвя ризото у дома. Преди да помисля какво правя — всъщност рядко правя такива неща, даже се изненадах от себе си, — се наведох към съседната маса и попитах: „Как е ризотото?“

Той тъкмо си беше взел една пълна вилица; дори не го бях погледнала, докато не се обърна към мен, имаше удивително сини очи на мургавото си лице, прикова ги в моите и се познахме. Нямам предвид, че го познавах, никога не го бях виждала, но се познахме, ако разбирате какво искам да кажа. Беше като удар в стомаха, беше като опитвам се да избегна сравнения с електричество, защото са толкова банални, но хората сигурно имат известно право, когато говорят за електричество. Усещането е точно такава.

И той каза:

— Игра.

Как е ризотото? Игра. Така започна. Не разбрах „играта“, затова продължих да го зяпам. В моя случай бе невъзможно да погледна встрани, защото ме беше впримчил право в душата.

— Игриво ризото — поясни той. — Играта ризото.

— Боже мой. Каква игра?

— Не знам — каквато играете напоследък, струва ми се.

В този момент установих, че е американец.

Пауло, който, както трябваше да спомена, беше на масата през цялото това време, а не в тоалетната, се покашля любезно. Винаги бе любезен, винаги бе една грамадна, добре натъпкана топка от костюмирана в „Армани“ любезност — освен когато по време на секс ми шепнеше необичайни молби в ухото — на италиански. Оказа се, слава богу, че не иска да ги прави, а само да ми ги шепне в ухото. И така, Пауло се покашля и аз се върнах в страната на живите, макар че цялата бях червена, пламнала и ми беше горещо. И двамата се върнахме към съответните си вечери и съответните хора, с които се срещахме.

Господин Сини Очи на съседната маса беше с някаква блондинка. И как иначе. Беше много непринудена, излъчваше непринуденост — настроих антената си за флуидите. Дали бяха двойка? Опитах се да засека сексуално напрежение. Но тя беше съвършено непринудена. Поръчах ризотото.

То пристигна и започнах да дъвча, макар че честно казано, изгубих апетит, но това ризото ни свързваше — беше любовно ризото, любовното ми писмо до него. Изведнъж той се наведе и каза:

— Играта бива ли я?

— Много — отвърнах аз.

И продължихме да си разменяме погледи. Стана доста напечено, затова стрелнах блондинката. И той разбра, че го питам: „Коя е тя?“

Погледна я и заяви:

— Но аз съм само един турист янки.

Сякаш — какво знам аз? Тя се усмихна.

Сега вече знаех, че живее в Щатите и че тя е жената, при която отсяда или с която се вижда в Лондон, и може би правят секс, а може би не, но нямаше никакво „ние“, което беше най-важното. Можете да попитате, откъде бях толкова сигурна, но е така. Общувахме с езика на джунглата.

В следващия миг се наведох и казах:

— Поздравления.

И тримата ме погледнаха. А аз продължих:

— Знаете ли, че само осем процента от американските граждани имат паспорти? Поздравявам ви, че сте един от тях.

Пауло отново се покашля, а Сини Очи се извини, стана и се отправи към мъжката тоалетна. Аз останах за миг, а после ми хрумна, че може би трябва да стана и да го последвам. Употребявам „трябва“ в някакъв фантастичен, вселенски смисъл — нямам предвид, че той очакваше да го последвам. И не мога да повярвам, че ми хрумна подобна мисъл, защото — наистина е така, — нямам навик да преследвам хората. Останах на място и тогава — всичко това ми отне около една наносекунда, ме осени мисълта: какво пък, мога просто да го последвам, не е противозаконно. Може да промени живота ми. Ако сега стана и отида до тоалетната, това може да промени живота ми. Това може да е моментът. Повратната точка. И ако не го направя, никога няма да разбера.

Затова станах и тръгнах към тоалетната. Когато стигнах там, повисях малко в коридора, в очакване той да излезе. Но издържах не повече от минута, преди да ме нападне съмнението и евентуалните ужасни последствия от действията ми да се стоварят върху главата ми. Ами ако бях изтълкувала ситуацията напълно погрешно? И какъв кошмар би се получил, ако той излезе и ме завари да стоя там, придобие объркан израз и просто отmine? Най-ужасното би било, че той щеше да разбере. В този момент, нали разбирате, бяхме в еднакво положение: и двамата предполагахме, но никой не знаеше със сигурност. Ако ме намереше в коридора, това би означавало, че първа

съм си открила картите. А за мен това беше толкова страшно, колкото и да преплувам Ламанша през януари (тоест, страшно е дори за онези спортни типове, които плуват в Ламанша всеки ден преди чая).

И така, стоях пред дамската тоалетна и само от присъствието ми там ми се допишка — някаква Павловска реакция на онази странна дама на вратата в трапецовидна пола. Вратата на мъжката започна да се отваря и — със скоростта на светкавица — се озовах в дамската. Тогава си помислих, добре, оставям всичко в ръцете на Съдбата. Ако е писано, ще се случи, каквото и да правя. Което беше най-голямата уловка, и влязох в кабината. Имаше само една.

Бях стигнала до половината, когато вратата се отвори и някой влезе. Задържах струята за момент. Бях се научила да го правя, защото списанията съветват да се упражняваш. Било като тренировка за Г-точката. В този миг чух някакво нервно мъжко покашляне. Стоях там, разпъвана от слисване и неудобство. После собственикът на мъжката кашлица си замина. Ей така.

Излязох, като очаквах Сини Очи да ме чака навън, но него го нямаше, беше се върнал на масата и вече бърбеше. И, разбира се, съмнението отново ме налегна и взех да се чудя дали е кашлял той. Може да е бил някой келнер или някой друг. Затова се върнах на масата и Пауло, който бе прекарвал и по-хубави вечери, скочи и хукна да си пудри носа. А двамата на съседната маса сметнаха, че сега, когато съм сама, трябва да си говорят с мен. Но блондинката беше непринудена във всяко отношение и когато Пауло се върна, бяхме потънали в приятен разговор. Тя заговори Пауло, а аз не можех да повярвам на късмета си. На него му харесваше, защото ставаше дума за това колко са му хубави ръкавелите и разни такива глупости. И тогава, докато двамата със сини очи си разменяхме невъобразими погледи, си помислих: „Ще трябва да направя нещо“. Той извади пари, но Блондинката му каза, тя ще плати. Той стана, сбогува се и аз изведнъж се озовах в безтегловност, падах от небето, с разперени ръце, а безмилостната земя препускаше стремглаво към лицето ми. Фигуративно казано, разбира се. В действителност все още седях безопасно изправена на миниатюрен стол в миниатюрен италиански ресторант в центъра на Лондон. Но искам да кажа, че не можех да гъкна, а Сини Очи си тръгваше, без изобщо да проумея какво става.

И докато минаваше зад стола ми, отново се покашля, само че този път повече приличаше на сподавен смях, сподавен, но не чак толкова. Сякаш споделяхме някаква интимна шега, известна само на нас двамата. После излезе право навън. А аз продължавах да седя в шок. Блондинката се занимаваше със сметката. Погледнах Пауло, сякаш го питах дали е чул. Но той пак се оглеждаше в прозореца зад мен — обърнах се, но не се оглеждаше, а наблюдаваше Сини Очи, който махаше за такси.

Изведнъж скочих. Успях да кажа:

— Извинявай, Пауло.

После изтичах. Изскочих на улицата и той остави вратата на таксито отворена, за да се кача. И — ами да, — вече бяхме ние. В таксито. Потеглихме в нощта.

[1] Уест Енд (англ.) — западния край. — Б.пр. ↑

[2] Марк и Спенсър (M&S) — престижна верига универсални магазини — Б.пр. ↑

2.

В лимузината всички момичета бяха вперили очи в мен. Със зейнали усти. Разтегнах малко паузата. После казах:

— Понякога си мисля за тях двамата, останали в ресторанта.

Дали Пауло е свалил Блондинката? Може да са си паснали. Може би са прекарали също толкова страхотна вечер като нас. Така и не разбрах, защото никога повече не видях Пауло.

— Това е — заключих. — Любовта На Живота Ми.

И затворих уста, сякаш това беше краят.

— Не минава — викнаха те.

— Можете да си представите останалото.

— Не, не можем — развикаха се момичетата. Работата е там, че наистина не исках да им разказвам останалото. Не и в прощалната си нощ. Стига толкова.

— Хей — обади се Дела със своя най-строг и страшен тон, — те искат развръзка.

Посочи момичетата със зяпнали усти. Обходих скромно с очи стегнато опакованите бедра на отсрещната седалка. И промълвих, че не мога да продължа, че останалата част от историята е лична. Дела превъртя очи и възкликна:

— О, моля те — със силно ударение върху „моля те“. В нашите дни и възраст, може би сте забелязали, всякакъв вид чувствителност към усещанията се смята за престорена и досадна. Но истината е, че не исках да продължа, особено в присъствието на мъж. Длъгнестият шотландец още беше с нас, в края на краищата.

— Беше прекрасно — прошепнах. — Беше красиво.

Така беше. Не знаех как по друг начин да го опиша. И сега не зная. В таксито той се обърна към мен, взря се в очите ми и в този момент разбрах с абсолютна сигурност, че съм единствената жена на света. И разбира се, че сме се познавали от години. Безброй години.

— Шест? — попита Марта.

— Шест какво? — уточних аз.

Но се оказа, че ме пита за секс^[1]. Марта е от Нова Зеландия. Погледнах Дела. Тя винаги беше смятала, че ние — двамата с него, — сме го направили и аз не я бях извела от заблудението.

— Всъщност — признах сега, — истината е, че не го направихме. — Дела нададе писък на измамена. — Не се познавахме — добавих, — току-що се бяхме запознали.

— Но на нас така ни харесва — строго ми напомни Дела, — първия път винаги е най-хубаво. Всички казват, че сексът става подобър, но всички знаят, че става само по-лош, достига върховата си точка през първите няколко месеца на връзката, а после най-често спада до кръгла нула. В много случаи в рамките на една година — добави тя, с авторитета на строго проведено правителствено проучване на общественото мнение.

— Е — подхвърлих аз, като вложих цялото си скептично превъзходство и удължих гласната малко повече от необходимото, — с Ед...

— О, боже — прекъсна ме тя. Облегна се назад и затвори очи: не искаше да чува нищо повече.

— Ако трябва да спиш с Белия тираджия... — обади се Джени.

— Ха! — възкликнах аз, защото Дела харесва повече от всичко друго Белите тираджии. Няма нищо против малки шкембета, татуирани бицепси, нехранимайковци и бачкачи — такива неща. Казвала съм й, че трябва да е имала проблемно детство, за да харесва толкова груби простацини, но тя отрича. Твърди, че е отгледана сред кученца Андрекс и френските приказки на господин Киплинг. Макар че един Бог знае къде са давали кученцата Андрекс в общинския апартамент в Бекънхам.

Но не е нормално, наистина. Особено като се има предвид каква шибана красавица е — в Дела има нещо, което те кара да кажеш „шибана“ преди да кажеш „красавица“. Представете си, че имате приятелка, която изглежда като шибан супермодел, по дяволите. Виждате ли? Продължавам. Но сериозно.

Наскоро направили компютърно изображение на съвършеното женско лице — тоест лицето, смятано за най-привлекателно от мъжете, от антропологическа гледна точка. Един господ знае как компютрите правят такива неща, но както и да е, това лице се появи във всички вестници и беше одрало кожата на Дела. Заклевам се. Когато си купих

„Ивнинг Стандард“, помислих, че е тя. Помислих, че най-сетне се е поддала на увещанията на някоя от онези жени с непроницаеми физиономии, които ни заговарят — по-точно нея, — когато се разхождаме по Кингс Роуд и се представят като бутерки в агенция за фотомодели.

В лимузината Дела седеше със затворени очи и чакаше да млъкнем. И аз затворих очи. Настъпи един от онези моменти, когато мога да доловя присъствието му. Винаги беше с мен, като безмълвен свидетел на живота ми. Всичко минаваше през него или около него, или от него. Но понякога присъствието му беше по-осезаемо, отколкото друг път. Понякога усещането за него преминаваше през тялото ми — Любовта На Живота Ми.

— Това ме убива — бе казал той, — но тази вечер няма да се чукаме.

По някаква причина тази забележка ме изпълни със сигурното познание за любов.

— Добре — съгласих се аз.

— Добре? — повтори той. После прошепна: — Не ме ли желает?

А аз го желяех толкова силно, че се уплаших да не ми прилошее. Съзерцавахме се, свити сред разхвърляните стари кафени чаши и препълнени пепелници в апартамента, който тогава деляхме с Дел, като се опитвахме да се стоплим на огъня, който запалих в камината. Накрая се съвзех достатъчно, за да кажа:

— В момента ти можеш да направиш всичко, каквото поискаш. Всичко, включително и да не правиш нищо.

Той се усмихна.

— Трябва да хвана утрешния полет. Бих го изпуснал, но имам среща с „Юнивърсъл“, която ми предоставя страхотна възможност. Не искам просто да се изчукаме и да си замина.

— Какво ще правим? — попитах. Тоест, с остатъка от живота си.

— Хайде да играем на нещо — предложи той. Тоест, за да мине нощта.

Сетих се за очуканото старо „Монополи“ в шкафа, защото беше единствената игра, която имахме. Веднага си спомних какво е усещането да се озовеш на Парк Лейн, когато някой има около пет хотела на нея — чувстваш се хванат в капан, бесен, преследван, нещо

ти нашепва коварно, че така ти се пада в живота и през цялото време трябва да се преструваш, че не ти пука.

— Каква игра? — нервно попитах.

— Хвани ми ръката — каза той, като се настани на канапето. И протегна ръка. Взех я.

Не разбирах как държането на нечия ръка може да бъде такова. Като усещането след дълъг, безкраен ден — усещането след някой от онези дни, когато в автобуса няма места, а торбите от супермаркета ти се струват огромни, затова се дотъртяш вкъщи като товарен кон, а на всичкото отгоре дъждът бие странично право в отвора на яката на палтото ти, и имаш чувството, че участваш в някакво състезание по издръжливост и вдигане на тежести, и когато се прибереш у дома, пуснеш си музика, запалиш няколко свещи и накрая, най-накрая, се потопиш блажено сантиметър по сантиметър в горещата вана, от която се вдигат облаци пара, цялото ти тяло прошепва мmmm. Точно такова беше усещането да държа ръката му. Мmmm-то, а не безкрайният тежък ден — макар че може да се каже, че безкрайният тежък ден беше любовният ми живот до този момент.

Като се замисля, от доста време не съм се държала за ръцете с мъж. Като първа стъпка, искам да кажа. Държала съм мъж за ръката, разбира се, но обикновено едва след като сме спали заедно стотина пъти, изпробвали сме почти всяка поза от „Кама Сутра“ и сме стигнали до онзи етап, когато се осмеляваш да си помислиш, че може би пристъпвате към връзка, защото той най-после е останал за закуска — тогава отивате на кино и накрая, най-накрая, ужасяващата нежност да се хванете за ръка.

Но това не беше обикновено държане на ръце. Държахме се близо час. Цял час. В началото не можех да говоря. Трябваше да се подсещам да дишам. И, като стана дума за електричество, сякаш си бях пъхнала пръстите право в националната мрежа.

— Ами играта? — попитах.

— Това е — отвърна той.

— Хубава игра — прошепнах.

— Разкажи ми за себе си — каза той.

И започнах. Разказах му за родителите си, хипари от седемдесетте, но не от готините, а от залежалите от шейсетте. Бяха прогимназиални учители и носеха обувки „Биркънсток“ (преди да

станат модерни, трябва да отбележа), които съучениците ми наричаха „Исусови ботуши“. Знаеха за обувките, защото двете със сестра ми учехме в училището, където преподаваха нашите.

Разказах му как съм харесвала родителите си вкъщи, но в училище ми създаваха постоянни неудобства и ме принуждаваха да ги предавам в много случаи, което, разбира се, правех без угризения. Разказах му как са ме кръстили Хънимун^[2], защото тогава съм била зачената. И нарекли сестра ми Венис, защото там... е, сецате се. Съкратихме си имената на Хъни и Вен, които бяха малко по-поносими.

После му разказах как непрекъснато ни караха да ходим на туристически излети с каравана, понякога в Лейк Дистрикт, а друг път в Австралийските пуцинаци. Въпреки неоспоримо удивителния пейзаж, с течение на времето ги намразихме, отчасти поради съкрушително непосилния характер на начинанието и осезаемата липса на телевизия. Затова бяхме доста радостни в годината, когато се разболяхме от варицела и родителите ни решиха да отидат в Перу без нас. Мамината приятелка Тереза, която обичаме и живее до нас, каза, че ще ни вземе, защото и нейните деца имаха варицела, а тя умееше да се справя с всичко и да го превръща в забавление. Ако бяхме добри — а дори и да бяхме лоши, тя правеше челна стойка до стената, за да ни размее, като си спомням най-отчетливо случая, когато се бяхме уплашили до смърт, след като гледахме „Доктор Кой“ по телевизията.

После му разказах как един ден Тереза ни намери на близкото игрище, за да ни отведе у дома, и как запомних тази разходка, защото беше най-красивия пролетен ден, почти като летен, дърветата цъфтяха в розово, нарцисите кимаха в жълто, въздухът беше мек, топъл и изпълнен с надежда, а тя ни държеше за ръце и ни даваше Малтийски сладки, които правеха малки експлозии от сладост в устите ни и всичко преливаше от любов. Когато стигнахме вкъщи, ни зави с одеяла, въпреки че беше топло, прегърна ни много силно и ни съобщи, че мама и татко са били на самолет, който се е разбил в джунглата и никога няма да се върнат. Че всъщност са мъртви.

Бях на дванайсет години, а Вен беше на шест.

Когато му разказах това, Алекс — така му беше името — не каза нищо. Просто не ме изпускаше от очи — и от ръката си. После, внимателно и твърдо, ме завъртя на канапето, така че да застана с гръб

към него, облегна се и ме придърпа много близо до себе си, като ме обгърна с ръце. Плътно. Както трябва.

— Не дишаш ли? — попита след малко с известно притеснение.

— О, да — отвърнах аз, — благодаря, че ми напомни.

И поех малко въздух.

Той каза:

— Тук съм — като прочете мислите ми.

Затова оставих въздуха да влиза и да излиза и моментите да идват и да си отиват, а те не си отиваха нито твърде бързо, нито прекалено бавно и той беше тук, както каза. Останахме така може би още час. Просто заедно. Държахме се, съществувахме — и дишахме.

— Още ли това е играта? — попитах аз.

— Да — каза той.

— Хубава игра. Разкажи ми за себе си.

Разказа ми, че израснал като бял боклук в Бирмингам, Алабама, но се отучил от южняшкия акцент и свикнал да говори книжовен американски и сега никой не можел да каже откъде е родом. Каза, че баща му бил свят човек, проповедник на евангелието, който напуснал майка му малко след раждането на сина си, оправял всяка попаднала му жена, включително няколко от гаджетата на Алекс, когато го посещавал, преди да умре млад от алкохолно отравяне. Когато станал на петнайсет, майка му го изхвърлила на улицата с десет долара в задния джоб. Сам си пробил път, за да учи в колеж, а там измислил система да наема евтини телефонни линии и да ги отдава с печалба. На двайсет години имал своя собствена телекомуникационна компания. На двайсет и две управлявал фирмата. На двайсет и три бил изместен заради вътрешната политика и пазарните тенденции и се озовал отново на улицата — този път с десет милиона долара в задния джоб.

И така, отишъл в Холивуд и написал сценарий. Ей така. Прочели го от любезност, но го одобрили. Затова се заел сам и сега заснемал реклами, като се надявал да прави и игрални филми, като водел „мечтаното“ съществуване на холивудски кандидат — важна клечка.

— Не знаех, че си пишем автобиографиите — подхвърлих аз.

— Това е историята ми — каза той.

— Ами майка ти? Искам да кажа, какво изпитваш към нея? Трябва да си бил много самотен.

— Не знам — призна той.

— Но трябва да е щуро да забогатееш по този начин.

В този момент настъпи кратко мълчание.

— Сега играта започва да става най-интересна — заяви той. И се прекатури, като паднахме на килима пред камината, а телата ни се вкопчиха инстинктивно едно в друго, от главата до петите, като се потопиха в дълбоко удовлетворение. Не се целунахме, но носовете ни се докосваха и погалих бузата му. Обичам твърдите бузи на мъжете, онзи мускул, който върви от скулите до челюстта. Жените го нямат. Никога не съм изпитвала и най-малкото желание да погалья бузата на която и да е жена. Неговите бяха хубаво твърди.

Винаги твърдя, че не възприемам мъжете като сексуални обекти. И честно казано, наистина е така — но сега чувството ме обземаше. Предполагам, че когато бях млада, тези бледи изпити вечни момчешки типове, за които фантазирах, не се поддаваха лесно на въплъщаване. Бяха като безвкусни филии бял хляб, докато вкусът ми стана позискан и установих, че предпочитам големия самун пълнозърнест. Вероятно съзрявах сексуално. Докато ставах повече жена и мъжете добиваха правото да стават повече мъже. Ако разбирате какво искам да кажа. А напоследък откривам, че не ми е чужда дори идеята за здравия мъжкар. Сигурно остарявам. Или са ми промили мозъка — всичките тези похотливи реклами на деветдесетте, по които бъка от добре запазени делови жени, на които им текат лигите по запотените торсове на разни бачкачи.

Стояхме с долепени носове почти час. Не си поглеждах часовника, но по груба преценка и съдейки от липсата на уличен шум, бих казала, че бе към четири сутринта.

— Целуни ме — каза той. И думите бяха като първа глътка бренди, която премина като огън през тялото ми и отиде в корема ми. Но не го целунах. Нито пък осъзнах, че съм се отдръпнала назад, докато не почувствах малката глътка въздух помежду ни. Бях се отдръпнала само на сантиметър, но този сантиметър беше като километър при тези обстоятелства.

— Защо аз? — попитах. Погледна ме насмешливо, затова добавих: — Искам да кажа, често ли правиш такива неща?

— Да прибирам непознати момичета? — уточни той, схванал намека. — Не, не го правя често. — И аз, разбира се, му повярвах.

— Какво става?

— Не знам — отвърна той. За момент потънахме в размисъл.
— Помниш ли, като отиде до нулите в ресторанта? — започнах аз.

— Нулите? — повтори той, като произнесе отчетливо думата.
— Тоалетната — обясних аз, като произнесох отчетливо думата.
— Да.

Погледнах го и изведнъж изгубих смелост да продължа.

— Ти ме последва — каза Алекс.

— Откъде знаеш?

— Защото така трябваше да направиш.

— Но ти защо не каза нищо? — попитах. — Ами ако не бях излязла след теб от ресторанта? Какво щеше да направиш тогава?

— Знаех, че ще дойдеш — призна той.

— Ами ако не бях?

Мълчание.

— Не знаеш ли как да се доверяваш? — попита Алекс.

Ново мълчание. Компактдискът, който бяхме пуснали, беше свършил, без да забележим и улицата отвън мълчеше. По някаква причина не можех да се движа, не можех да мигам, нищо не можех да правя.

— Чувал съм за любов от пръв поглед — додаде той. — Чувал съм.

Още мълчание. После се разсмя.

— Какво? — попитах аз.

— Пак не дишаш — обясни Алекс. Тогава и аз се засмях, като освободих поетия въздух, а той каза: — Прекалено много мислиш. — Погледнах го и той докосна с показалец дясното ми слепоочие. — Тук ври и кипи, нали? — придърпа ме обратно към себе си и затвори прегръдката си.

Отново ми каза да го целуна и аз нежно потрих върха на носа си в неговия.

— Ескимоска целувка — прошепнах. Казвам ви, тези ескимоси може да са студени типове, но знаят това-онова за целуването. После устните ни се намериха и се целунахме както трябва. Защото поне това го направихме. И почувствах как в мен избликна горещият извор, превърна се в пълноводна гореща река, която потече през мен, понесе ме и вече не бях на себе си, с опасност да си изгубя ума.

Не е чак толкова лошо. Виждате ли, понякога ми се струва, че мога и без глава.

— И? После? Какво? Той просто се върна в Лос Анджелис? — извика грубо Джени, като ме извади от бляновете ми.

Бях им дала съкратена версия на гореописаното. Дела си бе намерила занимание да вдига и сваля прозорците на лимузината. Предполагам, че не ми говореше заради разкритието, че е нямало секс.

— Ами, закусихме — предложих аз.

— Най-сексапилното от всички ястия! — разписаха се те, малко по-оживени.

— Е, нещо такова. Закарах го до Блондинката — оказа се щастливо омъжена за друг, — той си взе багажа, а после го закарах до „Хийтроу“, където закусихме във веригата „Хепи Ийтър“^[3] на летището.

— О — възкликнаха разочаровани те.

— Не, беше удивително — възразих аз. — Толкова романтично — не знам как да го обясня, — сякаш си бяхме сложили онези специални очила и всичко, което обикновено е потискащо, крещящо и шумно, сега изглеждаше забавно, остроумно и хубаво. Боже, наистина похапвахме щастливо.

— Но той се е качвал на самолета! — креснаха те. — Ти не плака ли?

Хм, всъщност се смях през цялото време, докато закусвахме. Алекс се преструваше, че няма да замине и ми разказваше глупави истории за хора, изтръгнати от чакалните на летището и отнесени насила в самолета, и че всеки, който отиде на портала при първото повикване, е пълен глупак, че всеки, който отиде при второто повикване, е бързак и всеки, който отиде при третото, е... В този момент го повикаха по име, което, въпреки перченето му, някак го стресна. И стигнахме до вратите полувървешком полутичешком, а аз не заплаках, защото наистина усещах в сърцето си, че всеки момент ще се видим отново. Струваше ми се невъзможно да си тръгне от мен. Не и далеч. Вярно, щеше да бъде от другата страна на океана, но сега, когато се бяхме намерили, щяхме да бъдем заедно. Завинаги.

Завинаги.

[1] Игра на думи: six (англ.) — шест; sex (англ.) — секс. — Б.пр.

↑

[2] Honeymoon (англ.) — меден месец. — Б.пр. ↑

[3] Happy (англ.) — щастлив, eat (англ.) — ям. — Б.пр. ↑

3.

Седяхме смълчани, можете ли да повярвате, и кръстосвахме напред-назад в тази проклета лимузина. А вътре започваше да става малко тясно, започваше да става малко застояло. Въздухът беше замайващ коктейл от цигарен дим, „Итърнити“^[1], изпотени мишници и промишлената белина, която явно използваша за почистване на тапицерията. Не ти го казват, когато взимаш под наем лимузина, нали? Не ти казват, че мирише като училищните коридори в понеделник сутрин. Трябва да дезинфекцират, предполагам, заради неописуемите неща, които правят хората по седалките.

— Повече никога не го видях — заключих аз. — Тук започва да мирише — добавих.

— Хайде да кажем на шофьора да ни закара до нощния клуб — изсъска Дела, — време е.

— Има вътрешна линия — съобщи Джени.

И така, Дел натисна бутона и изкрещя:

— Спри колата.

— Това не влизаше в плана — възразих аз, като помислих, че съм я изкарала от равновесие и иска да офейка.

Но тя каза, че ще се вози при шофьора.

— Тук прелива от ин. Няма достатъчно ян — заяви тя. Което беше самата истина.

Лимузината спря.

— Може да се позабавя известно време — подхвърли Дела и действително не я видяхме за доста известно време. Качи се отпред, но не я виждахме, защото преградата на шофьора беше силно затъмнена.

— Но как изгубихте връзка? — попита ме Триш. — Искам да кажа — как можа да го направиш? Любовта На Живота Ти?

— Не знам — отвърнах аз. Защото наистина не знам, така и не разбрах. — Може би се получи някакво недоразумение — подметнах неясно.

— Как така? — възпротивиха се те. — Какво стана?

— Ами, нищо. — Настъпи тишина. — Искам да кажа, наистина нищо. Нищо не се случи. Повече никога не го чух.

А това, страхувам се да призная, беше ужасната ужасна истина.

Когато за последен път ме целуна за сбогом, Алекс ме попита дали имам имейл.

— Не! — отвърнах, вбесена от идеята. Трябваше да се е досетил, че нямам, при моето положение и апартамента на Дела. На практика имахме само вътрешна тоалетна. Той каза, че в такъв случай ще бъде традиционно ухажване. Писма.

— Любовни писма — добави. Но го каза с ирония, така че не разбрах дали говори сериозно или напротив. Предполагам, че дори тогава — преди седем години, — не беше прието да кажеш нещо романтично и да не се разсмееш. А напоследък, хм, да бъдеш романтичен без ирония е направо противозаконно. Възприемам го като част от постмодернизма. Като постмодерните сгради, които са просторни и хигиенични, отговарят на всички познати на човека стандарти за безопасност, като постоянно припомнят миналото без никакво чувство. Постмодерната романтика е също толкова просторна и хигиенична, но припомня миналото без никакво чувство.

Всъщност, винаги споря по този въпрос с Ед, мъжа, за когото възнамерявам да се омъжа. Боя се да кажа, че вярва в романтиката без ирония и, тъй като е Ед, смело пристъпва към действие. Честно казано, плюе срещу вятъра на общественото мнение по въпроса, купува рози (при това червени!), казва „Обичам те“ — разни такива неща. Вече започнах да свиквам, но можете да си представите как в началото си мислех, че нещо не му е наред.

— Пощите стачкуваха — обявих на публиката в лимузината и избухнах в неудържим смях. Двете с Дела винаги се смеем неудържимо, когато казвам „Пощите стачкуваха“, традиционно е. Нещо като „Автобусна катастрофа на улица Оксфорд“. Така се казва, когато закъснееш за работа. Всякакъв вид унижение във връзка с мъжете — „стачка в пощите“. Смеем се, защото от всички извинения, измисляни от зарязаните жени откакто свят светува, а повярвайте ми, имало е и дяволски изпипани извинения — деликатни, изискани, установени в протоколен анализ, Венера и Марс, дълги по половин час, — моята пощенска стачка трябва да е сред най-недодяланите и

смешните. Почти равностойна на пословичното куче, което изяло пословичното домашно.

Така стана. По времето, когато се запознах с Алекс, пощите стачкуваха. Включително моят пощенски район. Не всички пощи, а само някои. Натрупала се толкова много недоставена поща, че плъзна слух за чували писма, които се откарвали в изоставените покрайнини на Лондон и се изгаряли. Като казах това, на никой от познатите ми не му се изгуби пощата. Всички си получиха сметките за електричеството. Абсолютно всички, които очакваха писма с отказ, ги получиха.

Моето любовно писмо така и не пристигна.

— Но, Хъни. Хъни — каза с огромно търпение Триш, — защо не му се обади?

— Обадих му се — отвърнах аз, — и попаднах на телефонния секретар, където един меден, съвсем американски глас каза „ние не можем“ да вдигнем телефона, „но ако искате да ни оставите съобщение, ще ви се обадим веднага“. С ударение върху „ние“.

— Това нищо не означава — възрази Триш, — съквартиранти.

— Не, не, не — възпротивих се аз.

Всичко разбрах. Знаете как става — всичко разбираш. Просто разбираш.

— Беше руса и имаше най-слабите стройни бедра, които сте виждали някога, а разстоянието между коляното и стъпалото ѝ беше около четирийсет метра, имаше чип нос и никога не ѝ се налагаше да слага грим или сутиен.

— Откъде би могла да знаеш? — учуди се Джени.

— Долових го в гласа ѝ — ядосах се аз. — Освен това — добавих, — той никога не ми се обади.

— Но може би ти е изпратил писмо и е помислил, че ти не си му отговорила. Може би в любовното си писмо е казал „обеди ми се“, а ти не си го направила. Може да ти е изпратил билет до Лос Анджелис.

Погледнах Джени и се запитах дали наистина смята, че не съм мислила затова. Може да е стоял цяла вечност на портала на пристигащите, сред всички онези шофьори като дами без кавалер, които държат своите тефтерчета за танци и се взират в тълпата за някое лице. Може да е чакал и чакал, докато накрая излизащите са секнали до смешна тънка струя и всички шофьори са намерили

пътниците си, а той дори тогава е продължил да чака, докато са останали само един или двама обискирани до голо куриери на наркотици...

— Джени — срязах я аз, — млъкни. Влошаваш допълнително положението. Ако ми беше изпратил самолетен билет, щеше да се обади.

— Смахната работа — обади се някой. — Трябваше да му се обадиш отново.

— Просто не можех — отвърнах аз. Казах го така, сякаш исках да сложа край на разговора, защото наистина исках. Не исках да обяснявам за чувството под лъжичката, което ми заявяваше с непоколебима увереност, че повече никога няма да го видя. Онова познато чувство, което гласи: „О, да, сещам се какво става от тук нататък. Държат се така, сякаш те обичат, но всъщност не е така. Отиват си и повече никога не се връщат. А какъв смисъл има да им се обаждаш, щом няма да се върнат? Защото никога не го правят. Такъв е животът. Винаги е бил такъв. И винаги ще бъде. Край на историята.“

— Край на историята — заключих твърдо и на висок глас, с надеждата да познаят, че говоря сериозно.

Но не познаха. Джени взе думата:

— О, мисля, че е трагедия. Трагедия. Като Ромео и Жулиета.

— Едва ли е същото? — обади се Марта, но не мисля, че беше въпрос, защото възраженията ѝ винаги звучат по този начин.

— Да, съвсем същото. Преплетени жици, провалено общуване — Обясни Джени.

— Както когато Ромео не получава писмото, в което пише, че Жулиета всъщност не е мъртва — съгласи се Триш.

— Всъщност имах предвид, когато фед-Екс^[2] осъществява пратката и Леонардо е прекалено зает да се мотае навъсен, за да види колата — уточни Джени.

Разбира се, че бих искала да отдам загубата на Любовта На Живота Ми на преплетени жици — много, наистина много бих искала. Но дълбоко в сърцето си знаех, че обяснението е много по-сложно. Дълбоко, много дълбоко, в дъното на душата си, където са известни всички неща, знаех, че е защото не съм достатъчно слаба и не съм достатъчно хубава.

Казах последното на момичетата и моментално съжалих, защото ме заля обичайният хор от „Разбира се, че си!“ „Слаба си, хубава си!“, което не означава абсолютно нищо с отрицателен знак за чудовището *Достатъчно*. Макар че искам да изясня — освен ако вече не сте захвърлили с отвращение тази книга в другия край на стаята, — че според всички нормални стандарти не съм нито дебела, нито грозна. Не съм, естествено. Но не става дума за това. А за не-достатъчно.

— Е, зависи, нали? — казах аз — или може би говореше Чудовището *Достатъчно*? — Зависи какво разбираш под слаба.

Което ме подсеща за времето, когато се обадох на телефона за самотни сърца, защото нямах какво да правя една неделя и гласът на този мъж ми хареса. Той си търсеше „слаба на двацет и няколко“ и от другата страна предложиха да опиша себе си, затова казах, че съм слаба. Изведнъж се почувствах върху несигурна почва. Искам да кажа, какво точно е „слаба“? Трябва ли да бъдеш Кейт Мос — или и Дженифър Анистън би свършила работа? Затова се окачествих с „ами, мисля, че съм слаба“ и веднага разбрах, че това ще го накара да ме помисли за едно от онези момичета, които пукат шевовете на своя четиринайсети размер и заявяват „съвсем естествено е да имаш извивки“. Затова добавих, че нося десети размер. А после се почувствах длъжна да призная, че макар да съм десети размер в универсалните магазини, в по-дизайнерските бутици — не висша мода или нещо подобно, — но, знаете, по-шикозните, съм дванайсети размер. А веднъж ми трябваше четиринайсети в магазина на един френски дизайнер, чието име няма да споменавам. Но, настоях да разбере самотният дебеломразец в другия край, кройките са различни и до ден-днешен отстоявам позицията, че онзи панталон беше кроен пестеливо.

— Той позвъни ли ти? — поинтересува се Джени.

— Не, разбира се — отреза я Триш и изсумтя непривлекателно.

— Сигурно не е успял да се свърже — саркастично добавих аз, защото според мен важната част от Ромео и Жулиета не е онази с преплетените жици. Най-значим ми се струва откъсът, когато Жулиета се събужда до Ромео и го намира мъртъв.

— Не ви ли е познато? — попитах. — Чувството, когато се събуждаш до любовника си и го намираш мъртъв? — Всички ме погледнаха. — Метафорично казано — поясних аз.

Обикновено става към шестата седмица на връзката. Е, при повечето хора може би е към шестата година на връзката, но при мен е на шестата седмица. Ето как става. Неделя сутринта е, слънцето прониква в стаята. Двамата сте преплетени в белотата на чаршафите, сексапилни и разрошени в любовния си мехур. Той спи. Ти се събуждаш бавно и спираш полека очи върху кецовете му, които си седят най-невинно до леглото.

И край. Птичето отлита. Намирам празните обувки за много потискащи. Отличават се с призрачността на стъпки по пясъка, но са още по-тъжни — тъжният отпечатък от преходността на живота. Трябва да добавя, че това не важи за всички обувки; не важи за обувките на сестра ми, които се въргалият по пода на стаята ѝ, например, или за обувките в магазините. Но определено важи за обувките на мъжа, с когото имам връзка, и, което е още по-странно, за собствените ми обувки в неговите очи. Ако някое гадже ще ми идва на гости, изпитвам болезнен страх да не вижда никакви мои обувки без краката ми в тях.

И така, лежа си и гледам тези кошмарни обувки и изведнъж ми става ясно, че този мъж в леглото ми, този Адонис, този чудесен мъжки екземпляр, тази сбъдната мечта, няма нищо общо с гореизброеното. Има крака. Има кецове. И когато кецовете му са празни, стоят там невъзмутимо, пазят спомена за краката му и излъчват наистина потресаваща уязвимост. Тук нещо ме кара да осъзная с абсолютна увереност, че той е — о, боже, — той е... той е човешко същество.

— Разбирате ли — продължих аз, — в Ромео и Жулиета е казано всичко. Чувстваш цялата тази страст, струва ти се толкова истинско, а после любовният мехур се пука и се превръща в пепел в ръцете ти. Все едно да се събудиш и да го намериш мъртъв. Мъртъв и изчезнал. Всичко е било една голяма измишльотина и празните кецове го доказват. Дори не можеш да го обвиниш за тази катастрофа, защото кой я е измислил най-вече? Ти самата!

— Ами Ед? Глупачка такава! — кресна Триш, вълн от себе си. — Нали се омъжваш за него!

Имаше право.

— Преживях спукването на любовния мехур на шестата седмица с Ед — оправдах се аз.

— И? — попита някой. Чакаха.

— Просто не успях да се отърва от него — признах. — Ед си е Ед — продължи да се връща. Беше като дрозд или нещо подобно.

Джени заяви, че според нея трябва да ми даде телефонния номер на своя психотерапевт, само че произнесе само половината от думата психотерапевт, защото в този момент лимузината направи бесен завой, гумите изпищяха и се блъснахме в нещо. Всички се озовахме на пода в объркана купчина от крака и синтетични материи. Имах късмет: ударът ми беше посрещнат от Марта — а тя правеше диетата Бейби Спайс от понички с конфитюр, така че осигуряваше меко приземяване.

Разплетох се от останалите. Всички изглеждахме живи. Не можех да видя нищо през затъмнените прозорци на лимузината, затова излязох навън. Намирахме се на една от онези големи квартални улици в западен Лондон, дърветата бяха отрупани с цвят, който се белееше на фона на нощното небе. Лимузината се бе ударила в едно от дърветата и се мъдреше, щедро посипана с бели конфети. Цялата картина изглеждаше доста сватбена. Сватбена — девствена.

Не, не и девствена. Не и когато Дела се измъкна от предната седалка, като си оправяше дрехите.

— Майната му — заяви тя.

— Не е време за шеги — казах аз.

— Само се закачахме — Обясни тя, извадена от търпение, като извъртя хвърчащата си веревна пола така, че веревът да дава най-доброто от себе си на бедрата ѝ. После извади мобилния си телефон и набра деветстотин деветдесет и девет.

Изтичах към вратата на шофьора. Той седеше сгърбен на мястото си и изглеждаше мъртъв.

— Не е умрял — уведоми ме Дела, като се показа от другата му страна, долепила телефона до ухото си. — Проверих му пулса. Има само сътресение на мозъка.

Дела беше изкарала пълния курс за оказване на първа помощ в „Марк и Спенсър“.

Междувременно момичетата бяха напуснали лимузината и се шураха като ято скорци, изместени от телеграфната жица, която са имали удоволствието да наричат свой дом. Когато видяха какво се е случило с шофьора, нададоха писък.

— Успокойте се — нареди Дела. — Удари си главата в кормилото. Ще се оправи.

— Но защо няма предпазен колан? — попита Триш.

— Просто няма — отсече Дела.

— За бога — обадох се аз. На момичетата им трябваше известно време да схванат, но когато загреяха, се разписаха „Как можа!“ и всички зяпнаха Дела, силно впечатлени.

— Но, Дел, ти си беше сложила твоя предпазен колан — отбеляза Марта.

— Да не ме мислиш за закононарушителка? — отвърна тя.

Отидох и седнах на стъпалото, докато те се суетяха около шофьора, разкопчаха му ризата, разхлабиха му вратовръзката и му закопчаха ципа на панталона. Няколко минути след като пристигна линейката, видях Ед да пресича улицата към мен. Черната му коса малко стърчеше отпред, както винаги. Опитва се да я пригладва с гел, но тя винаги щръква отново. Има едро лице, едри черти и голяма усмивка. И носи очила, които малко му придават вид на ученик от карикатура — обаче не грозен, а нещо като Честния Уилям. Предполагам, че ученическото сравнение ми хрумна, понеже очилата му бяха леко накриво, а сакото му се развяваше неспретнато. Тичаше.

— Това се казва бързо — заявих аз. Докато ме оглеждаше за повреди, ми каза, че момчетата го завели за ергенската му нощ в „Пешън Палас“^[3], един от онези нощни клубове в търговската част, и какъв късмет, че телефонът му имал сигнал там. „Пешън Палас“ се оказа истинското име на клуба, който наричахме Момичета-Момичета-Момичета, например „Изглежда ми от типа мъже, които ходят в Момичета-Момичета-Момичета“. Познавахме мястото от рекламите с неонов надпис — който гласеше „Момичета-Момичета-Момичета“, — окачени над Уестуей.

— Клуб с танцьорки на еротични танци — добави Ед.

— Супер — отвърнах аз, преди да успее да си поеме дъх. — Мадона ходи в клубове за еротични танци. Много са модерни в Лос Анджелис.

Изглеждаше облекчен, но настъпи малко мълчание, което по някаква причина ми се стори крайно раздражително.

— Опиши ми цялата работа от начало до край.

— Не сега — каза Ед. — Боли ли те някъде? Как ти е врата? Не е навехнат, нали?

— Гледа ли влюбено гърдите на друга жена? — поинтересувах се аз. Нямаше нужда да отговаря, познах по изражението му. — Не ми отговаряй. Имаше ли страхотно тяло? — И на този въпрос нямаше нужда да отговаря. — Не ми отговаряй. Възбуди ли те? И на този не ми отговаряй. Как се казваше? — попитах и, излишно е да го казвам, не му позволих да ми отговори. Две думи, когато най-накрая му дадох думата, се оказа, че се казвала Чери и танцувала за него осем пъти. Осем пъти. Осем пъти!

Ед се приближи, седна до мен и ме прегърна. Типично, помислих си, не може да ме остави на мира за десет секунди. Въпреки това склоних глава на рамото му. Реших, че като е там, поне мога да се възползвам от него.

Разплаках се. За щастие Ед не вземаше плача ми прекалено на сериозно, като смяташе, че съм в посттравматичен шок или нещо подобно, но аз си спомням как мислех, че автомобилната катастрофа е най-малкият ми проблем.

След като се наплаках, се почувствах много по-добре. Шофьорът на лимузината се беше върнал към живота и започна спор с хората от линейката, които се опитваха да го откарат в болница. Момичетата се обаждаха за таксита, с изключение на Джени, която яздеше на конче дългнестия шотландец. И това е начин да се прибереш вкъщи. Казах на Ед, че е най-добре да се връща на ергенската си нощ. Отвърна, че приятелите му я наричали „ден“ и че искал да ме прибере у дома. Това ме вбеси.

— Защо? — изкрещях.

Той ми напомни търпеливо, че съм му се обадила с новината, че съм участвала в автомобилна катастрофа.

— Точно така — заявих, като съзрях пропуск в довода му и се възползвах от него. — Казах ти, че съм претърпяла автомобилна катастрофа. Просто исках да знаеш, че съм претърпяла автомобилна катастрофа. Това е — заключих аз. — Нямаше нужда да идваш тичешком. — Казах „да идваш тичешком“ така, сякаш беше най-презряното действие на земята. Казах „да идваш тичешком“ така, сякаш казвах „иди в пещерата да уплашиш ламята“, което очевидно е сред нещата, които Спайс Гърлс са правили, преди да станат известни.

Изпитвах неустойимо желание да бъда просто ужасна към него. И, честно казано, не мога да ви кажа защо.

— Майната му — процеди Ед, както умееше, стана и се отдалечи. След няколко крачки нагоре по улицата се обърна и се върна. Винаги се връща.

— Това заради танцърката ли е?

— Не бъди глупав — срязах го аз.

— Добре — съгласи се той. И отново си тръгна.

Изправих се.

— Сватбата се отменя! — изкрещях след него.

Когато стана ясно, че този път няма да се върне, известно време крачих нагоре-надолу покрай лимузината и продължих наум спора по такъв начин, че да излезе най-задоволителен в моя полза. Дела се приближи. Съобщих ѝ, че сватбата се отменя. Тя седна на прага и въздъхна. Аз продължих да крача.

След малко започна да си тананика тихо. После запя, съвсем тихо, но все пак пееше. „Най-напред се страхувах — пееше тя, — бях вцепенена от ужас. Все си мислех, че не мога да живея без теб.“

Погледна ме в очите — един от нейните погледи „не си въобразявай, че не те познавам“. Двете с Дел се познаваме отдавна. От деня, на тринайсетгодишна възраст, когато изпълнихме „Ще оцелея“ на Глория Гейнър, цялата, осем куплета и припева, пред няколкостотин ученика от Католическото училище за момчета към абатството „Свети Барнабъс“. Не мислете, че е било някакво караоке. Двете стояхме на паважа, деряхме се с пълно гърло, неканени и без акомпанимент. Нашата публика — момчетата, — висяха на гроздове от училищните прозорци по време на сутрешното си междучасие. Сигурно си мислите, че са били очаровани, но се оказа, че им липсва дори щедростта на престорената благодарност. Трябваше да се изнесем освиркани, с подвити опашки.

Впоследствие случаят се сдоби с немалка известност и ни попитаха защо сме го направили. Единственият отговор, който успяхме да скалъпим, беше, че сме искали да знаят. Искахме да знаят, че ще оцелеем.

[1] Eternity — известен парфюм на Келвин Клайн. — Б.пр. ↑

[2] Фед-Екс (Федерал Експрес) — наименование на известна куриерска служба. — Б.пр. ↑

[3] Passion Palace (англ.) — името на заведението означава Дворец на страстта. — Б.пр. ↑

4.

Всепризната истина е, че трийсет и няколко годишна сама жена, която притежава добро състояние, трябва да иска мъж и да ѝ е трудно да го намери. Но, ако ме питате, проблемът не е в намирането на мъж, а в правенето на компромиси. Жените вече не са принудени да правят компромиси, както знаете, защото вече не се нуждаят от съпрузи, които да носят у дома мръвката. Могат просто да си купят сготвен черен дроб и бекон от „Марк и Спенсър“.

Между другото, при това често споменаване на „M&S“ може да си помислите, че съм завербувана от Дела и съм замесена в някакво нелегално пласиране на продукцията — че са се съгласили да ме снабдяват с кюлоти с дълги крачоли в пакети по три броя до края на живота ми. Нещата — засега, — не стоят така и единственото, което мога да кажа в своя защита, е: опитайте се да напишете десет хиляди триста и деветнайсет думи за съвременната жена, без да споменете „Марк и Спенсър“. Всъщност, въпросната търговска верига наистина е отговорна за много работи, защото щом жените не са освободени от Джърмейн Гриър, трябва да са освободени от пилешката разфасовка.

Изненадващо е, тогава, че като се има предвид любовта ми към лютите сосове с къри и икономичните перални програми, се озовавам с човек, който не само е мъж, но и съпруг — или поне бъдещ съпруг. И аз съм изненадана. Повярвайте ми, никой не е по-изненадан от мен.

Работата е там, че съм от хората, които в общи линии обичат да правят онова, което вършат всички останали. Може да ми трябва известно време, докато клекна, но накрая винаги се предавам. Затова, ако всички си купуват елечи от изкуствена кожа с косъм, не минава много преди и аз да си взема. И няма отървяване: да си сам един вид означава, че не си се продавал добре на брачния пазар. А аз имам гордост.

Освен това сигурно се чудите как точно се забърках в тази история „и заживели щастливо“. Човек жъне онова, което посее. Изобилна вселена и така нататък. Затова си струва да ви разкрия

бисерите на моята мъдрост за това Как Се Хваща Съпруг, разделени за удобство на шест лесно приложими стъпки към рая.

Първа стъпка: надникнете в „Жълтите страници“

Потърсете в „Озеленители“, вижте „Озеленяване на частни градини“. (Друга приятелка намери своя под „Водоснабдяване и Канализация“, така че може и там да погледнете.) След като сте избрали един, понеже е в квартала и в телефона му няма централа, която започва с нула осем нула нула, набирате номера. Казват ви, че ще ви свържат, после свободният сигнал от другата страна продължава цяла вечност, докато накрая не отговори мъжки глас. Той говори по мобилния си телефон и сте го хванали, докато управлява балон с горещ въздух през вятърна буря край бреговете на Аляска. Не — сбъркали сте: шумовете отзад се променят и бързо осъзнавате, че всъщност участва в скоростно полицейско преследване около Ем дващест и пет. Питате го дали не прекъсват измъкването му. Оказва се, че всъщност се намира в нечия градина в Мюзел Хил.

След това го каните да се отбие, за да направи оценка на градината на работодателя ви. Уверявате се, че това е един от дните, когато косата ви изглежда ужасно. Когато се появява, му хвърляте един поглед и решавате, че не е ваш тип, макар че защо трябва да бъде ваш тип, щом е тук, за да оправи градината — а не вас, — е нещо, което не бихте могли да обясните, дори животът ви да зависи от това. Отбелязваше, обаче, голямата му широка усмивка, стърчащата му коса и очилата му. Усмивката се регистрира като „топъл, обичлив, мил с животните“. Очилата се регистрират като „непушач, обича хубави книги и да се разхожда сред природата“. Всичко това звучи като не ваш тип. Сметката е съвсем ясна. Преди всичко сте рационална жена.

После се опитвате да му се надувате, като нарочно създавате впечатлението, че сте издържана жена и въпросната градина — градина в Челси, мога да добавя, — е ваша, за да правите с нея каквото искате и нещо повече, правите каквото искате с нея с парите на някой друг. Жизнерадостно поръчвате японска водна градина и окото не ви мигва за цената, а после, когато ви изтъкват колко екстравагантна е украсата с кедрово дърво, отбелязвате: „Не, не плащам аз“. Има нещо

толкова антифеминистко в това да бъдеш издържана жена, че започвате да се държите доста разпуснато и да се преструвате яростно на такава, докато накрая не се убедите, че тази работа — да те издържат, — всеки момент ще се върне на мода. На ръба сте.

Слушате обясненията му колко зелена, красива и типична за Челси е градината с нейните стари виещи се рози и глицинии. Крясват: „Всичко трябва да се махне!“ и настояват лирично за минимализъм и акри сиви камъчета. Наблюдават го как се сприятелява с градината: докосва растенията и ви описва слабостите им: „На тази еуфорбия ще й бъде най-добре там до стената“ и досадните стари храсти, които само допреди минута са изглеждали като досадни стари храсти, сякаш придобиват не само индивидуалност, но и свои собствени права. Започват да се чувстват като някакъв участник в етническа чистка, затова му предлагат чаша чай и се оттеглят в кухнята.

В кухнята го наблюдават през прозореца и отбелязват едрата му костна структура и решават, че някъде в провинцията сигурно има жена, привърженичка на естественото раждане и седем деца, макар че не може да е много по-възрастен от вас. Изчакват да влезе и му подават чая. Почти се надяват, че ще изплюе своя „Ърл Грей“ с крясъци „Каква е тази гадост?“, но той казва:

— О, хубаво, „Ърл Грей“ — и не иска захар.

В продължение на няколко минути и двамата отпиват от чая си, после той ви поглежда продължително и напрегнато и казва:

— Врели-некипели.

— Какво? — питате вие.

— Врели-некипели! — повтаря той. — Не си ничия съпруга.

— Никога не съм твърдяла подобно нещо — отвръщате вие. Но въпреки това сте вбесена. Слагате ръце на хълбоците си и питате как е познал.

— Не приличаш на нечия съпруга — обяснява той.

Разбирате го погрешно и се смачквате. Хващате се за сламката.

— Не мога ли да съм нечия любовница?

— Не — отговаря той, много сигурен. Нещо в начина, по който ви гледа — през вас, — ви кара да решите да престанете с тези въпроси.

Казвате му, че е прав и че работите за побъркан милионер от филмовия бранш на име Мак, а къщата и идеята за водната градина са негови. И че рядко се свърта в Лондон, а вие ръководите живота му вместо него, когато е тук. Той ви пита за филмите на Мак и се опитва да завърже някакъв тромав разговор за филми — пита ви кой ви е любимият филм. Опасявате се, че още малко, и ще спомене Антониони. Казвате му, че любимият ви филм е „Звукът на музиката“, за да му затворите устата. Ще откриете, че моментално ще ви покани да излезете.

Всъщност, номерът със „Звук на музиката“ се оказва доста основен за общия план на И Заживели Щастливо — затова ще преминем към втората стъпка.

Втора стъпка: казвате му, че любимият ви филм е „Звукът на музиката“

В заведението той признава, че и неговият любим филм е „Звукът на музиката“ и в края на краищата запявате провлачена китка мотиви. Разбира се, знаете думите по-добре от него, но не е зле за мъж. Кара ви да се смеете толкова много, че едва не го заливате с глътка бира.

Решавате, че сте гладна, затова се отбивате в местния тайландски ресторант. Нещата вървят толкова добре, че виждате как той всеки момент ще си създаде погрешно впечатление. Защото, разбира се, не е ваш тип. Но наблюдавате смешните физиономии, които прави, когато говори и забелязвате колко широки и силни са бицепсите му, когато си навива ръкавите, за да се храни. И донякъде се наслаждавате на вниманието му, защото непрекъснато ви задава въпроси за живота ви, за детството ви, за всичко. Известно време отговаряте, но не искате да стигате до препъникамъка „родителите ми загинаха в самолетна катастрофа“, защото е малко тъжно, особено за другата страна, затова го отбивате с въпроси за него.

Оказва се, че майка му и баща му са починали в бърза последователност преди по-малко от две години, но той не проявява следа от вашата чувствителност към преживяванията и безсрамно разказва колко му е било трудно, колко са били близки, понеже бил

единствено дете и как родителите му се сдобили с него доста късно в живота. После ви разказва как напуснал приятелката си от пет години, когато починали, защото осъзнал, че е изгубил себе си във връзката. Споделя, че е наследил терасираната им къща в Куинс Парк и сега сам я ремонтира.

Към края на вечерта изглежда доста щастлив и се опитва да ви накара да обещаете, че ще излезете заедно с лодка в събота. През целия си живот не сте гребали на лодка и нямате никакво намерение да започвате точно сега. Дори не знаете какво представлява гребането. Оказва се, че е да излезете с лодка с гребла нагоре по река Темза и да си направите пикник.

Отказва да приеме „не“ за отговор, а вие вече доста го харесвате, затова решавате да му кажете истината право в очите. Правите го — и това беше очевидно решаващо за успеха ми, затова слушайте внимателно, ловджийки на съпрузи, третата стъпка.

Трета стъпка: казвате му, че ако отидете да „гребете“ с него, накрая ще се обвържете, а от това, колкото и да го харесвате, нищо няма да излезе, затова ще е най-добре още сега да отсечете в зародиш цялата работа.

Тогавя той се преструва, че не знае за какво говорите. Представя се доста добре: всъщност, изглежда доста убедително затруднен.

Обяснявате бавно и ясно, че го удостоявате с честта да не увъртате и е съвсем очевидно, че вечерта се е превърнала в някаква среща и че ако прекарате една дълга, мързелива събота на лодката заедно, като се шляете и припичате на слънце, накрая ще стигнете... Ами, ще стигнете, без да наблягате много (тук снишавате глас), до секс. И макар да сте сигурна, че сексът ще бъде много хубав, прогнозата за бъдещето между вас двамата не е добра. Казвате му да не се обижда, просто не си подходите. Той изглежда шокиран, устата му зяпва, изобщо не понижава глас, за да каже — всъщност, поточното описание на нивото на гласа му е провикване:

— Аз не искам да правя секс с теб!

И така, както виждате, поставяме благоприятно начало. Отказах да повярвам, че не иска да прави секс. Казах му го, но за да бъда

честна, малко се изчервих. Проведохме кратък спор по въпроса дали сме на среща, или напротив.

— Ако мъжът покани жената на питие, какво друго е, ако не среща? — И наистина мисля, че съм права. Той продължи да приказва глупости за сприятеляване, но искам да кажа, — я стига!

Наистина имам приятели мъже — така е, — но те или са гейове, или съм спала с тях, или ако не с тях, то с най-добрия им приятел, или пък те спят с най-добрата ми приятелка... или нещо такова.

Не че мислех за всичко това, докато бродех самотна като облак из лондонските улици в ранните утринни часове след приключилата прощална нощ. Дори през ум не ми минаваха, когато пяхнах ключа си във вратата на Мак и влязох. Просто се радвах, че съм в Челси. Челси е много утешителен. Подсеца ме за универсалния магазин „Питър Джоунс“, който се намира в Челси, много нравствено извисен — „никога умишлено не подбиваме цените“, — и е известен с това, че излага най-различни видове ножици, подредени в спретнати редици на витрината. Някои хора казват, че в случай на ядрено нападение трябва да хукнеш право към „Питър Джоунс“, защото там никога не може да се случи нещо лошо. В Челси никога не може да се случи нещо лошо.

Бях се отправила към мощните души на Мак — и към джакузито, деветдесетсантиметровият плосък екран Ди Ви Ди и кабелните филми. Мак беше извън града, но няма нищо против да оставам у тях. Всъщност, дал ми е собствената си стая и наистина би предпочел да живея там. Така би могъл според гадния си навик да разполага с мен по двайсет и четири — седем часа в денонощието, когато е тук.

Избрах си си диск в дневната, натиснах „баня“ за местоназначение и увеличих максимално звука. После се качих горе, запалих свещите и се съблякох с известен ентузиазъм, като изхлузих тоалета от прощалната си нощ на кичозния италиански мраморен под и се заех със сериозната работа на пенестата ароматерапия.

Ако това ви изглежда непочтително, като се има предвид, че току-що бях отменила женитбата си, трябва да знаете, че съм Скорпион и в моменти на стрес трябва да се потопя във вода. Не мога да вържа две мисли, докато не вляза във вода. Нещо като покръстване, прераждам се. До този момент се чувствах напълно вцепенена. Хванах се да се тревожа дали вноската за медения месец може да се получи

обратно, но нищо повече. Сигурно потисках чувствата си или нещо такова. Или може би е точно така, както казах, нищо лошо не може да се случи в Челси.

Обадих се на Вен — това беше възможно в два и половина сутринта, защото Вен беше в Лос Анджелис срещу услуги. Двете с нея имаме теория, че тя всъщност е трябвало да бъде момиче от равнините, но са я изпратили в погрешно семейство. Притежава всички подходящи неща за равнинско момиче — повърхностна, с руса коса, изваяни дълги крака, изглежда особено добре със слънчеви очила, вдигнати на главата. Аз съм някак по-права и кафеникава. Дълга права коса — кафеникава.

Дълго право тяло — кафеникаво (ако съм била в близост до слънцето). Все пак, двете с Вен не искахме да се разделяме, но накрая решихме, че тя трябва да поеме нещата в свои ръце, да отиде в Лос Анджелис и да открие корените си.

Когато вдигна слушалката, не й казах здравей или нещо такова, а просто:

— Сватбата се отменя.

— О. Боже. Мой — отвърна тя, схванала веднага. — Разкажи ми.

Разказах ѝ за лимузината и момичетата, за дългнестия шотландец, за катастрофата, за спора с Ед.

— Уважение — заяви тя, когато чу за клуба за еротични танци.
— Това е той Ед.

Вен смята, че Ед е някакъв бог от Планетата на Добрите. Когато го фиксира за пръв път, бяхме на прозореца в офиса на Мак, а Ед беше на улицата и разтоварваше микробуса си, а Вен изведнъж заподскача зад мен, като съскаше: „Кой е той? Кой е той?“ с крайно хищно изражение на лицето си.

Отвърнах:

— Кой е кой? — като мислех, че става въпрос за някакви лъскави наркопласъори, които не бяха за изхвърляне и излизаха от едно БМВ от другата страна на улицата. После осъзнах, че има предвид Ед, затова казах: — Това е Ед. Оправя градината.

— Страхотен е — заяви тя, като протяжно провлече първата сричка.

Това ме накара да го погледна отново.

— Ами, сигурно е така, висок е — и приключих въпроса. Но забележката може да е оказала известно въздействие през следващите седмици, когато сестра ми продължи да подхвърля разни неща като „Поздрави Ед от мен“ и да повдига идеално оскубаната си вежда.

Да се върнем към бъдещето: средноатлантическият акцент на Вен се облагородява приятно.

— Не се връзвам, че няма да се омъжиш за най-свестния, най-почтения мъж, който някога е ходил по тази планета и на всичкото отгоре е висок и страхотен. Не се връзвам на историята с полуголата танцьорка.

— Какво — отвърнах аз, — знаеш ти за връзките?

Глупав въпрос. Всичко, разбира се — въпреки че Вен не води полов живот. Казва, че Чака Истинската Любов, но според мен намира, че мъжете на нейната възраст просто не са на нивото ѝ. Както и да е, изглежда не ѝ пречи. Казва, че изследванията показват, че сексът е по-добър в средна възраст. Обяснявала съм ѝ, че не сексът, а бракът трябва да Чака за Истинската Любов, но тя не ми обръща внимание.

— Изобщо не ти пука за Сванта танцьорката — заяви Вен.

— Чери — прекъснах я аз. — Имаше си име и няма никакво място за неуважение.

— Чери-Мери. Както и да е — продължи тя, — не се връзвам.

— Не те пробвам — не ѝ останах длъжна.

— Добре — каза Вен, — остани си с дантелените пликчета. Да се върнем назад.

— Назад? — недоумях аз.

— Започни от началото — предложи сестра ми.

Описах вечерта с няколко щриха. Вен не видя нищо нередно, затова попита:

— За какво говорихте? В лимузината, за какво говорихте? — Настъпи мълчание. — Дишай — напомни ми тя. Не бях осъзнала, че не дишах.

Още мълчание.

— Ъ... ало? — прозвуча гласът ѝ с надежда след миг.

Казах:

— Говорихме за онзи мъж, с който се запознах онзи път, нали се сещаш, онзи, който...

— Алекс — срязва ме тя, — Любовта На Живота Ти. — После добави: — Аха.

— Слушай — започнах аз и се опитах да бъда по-голямата сестра, — превъзмогнала съм Алекс. Беше фантазия. Не съм толкова глупава, за да мисля, че е означавало нещо.

— Не ти вярвам — заяви Вен. — Всички сме достатъчно глупави, за да си въобразяваме, че тези неща означават нещо. Особено тези неща.

— Каж ми — обадих се аз, — шест години си по-млада от мен, защо смяташ, че знаеш всичко?

— Различно поколение — Обясни тя. — Повече мъдрост в гените^[1].

— Ливайс? — предложих аз.

— Не — отвърна сестра ми. — Дизел. Разбираш ли какво имам предвид? — Замълча, за да се наслади на триумфа си, после продължи: — Как се чувстваш?

— Дебела.

Когато Вен беше на тринайсет, спечели Трофея за проверочния въпросник на метрополитънската полиция (не питайте) и от местния вестник дойдоха да я снимат в училище със статуетката, и когато я попитаха как се чувства, тя отговори „Дебела“, защото така се чувстваше. Не бе очаквала да спечели и я бяха хванали, облечена във втората ѝ по хубост униформена пола, онази, в която се чувстваше дебела. Изобщо не беше дебела, просто не бе в настроение да я снимат — и двете винаги сме мразили да ни снимат. Приличаме на онези племена, които смятат, че им крадат душата.

Освен това сме забелязали, че когато се чувстваме зле, се чувстваме и дебели, дори да сме най-кльощавите миньончета — каквито в действителност сме. Същото се забелязва и при парите: човек може да се чувства фалирал или богат и това няма почти нищо общо със сумата, която има в банката.

Както и да е, глупците го отпечатаха. Заглавието гласеше: „Ученичка от прогимназията се чувства дебела“. Журналистката сигурно е помислила, че дебел е някакъв нов модерен жаргон за щастлив, както „як“ известно време означаваше готин.

— Да си дебел не е чувство — опроверга ме Вен.

— Откога? — учудих се аз, Вен се променя — може да се дължи на всички онези гуру-култове, които почитат в Калифорния.

— Как се чувстваш при мисълта, че ще загубиш Ед?

— Знаеш ли за какво си мисля постоянно?

— За какво? — поинтересува се тя.

— За Червения Тед.

Червения Тед беше плюшено мече с червена панделка на врата. Получих го, когато бях тригодишна. Когато станах на петнайсет, панделката отдавна бе заминала, но вече носеше червен пуловер, който съм носила като бебе, затова винаги си остана Червения Тед. Вярно е, че Червения Тед беше известен и с крайнолевите си убеждения, но основно пуловерът му спечели прякора.

Очите на Червения Тед бяха падали и бяха пришивани, и пак бяха падали, и бяха изгубени, и сега я караше по конци. Също така се намираше в найлонова торба в дъното на гардероба ми. Преоткрих го един ден, когато разчиствах стаята си — пренареждах я в подготовка за евентуалното посещение на някакво ново гадже. В този момент се смятах за най-порасналата възрастна, която е съществувала някога. Бях готова да напусна детството без размисъл и в пристъп на анти сантименталност изхвърлих Червения Тед.

Но тази нощ не можах да заспя, като накрая излязох навън посред нощ и започнах да ровя из боклукчийските кофи. Междувременно Тереза беше изнесла кухненския боклук и се оказа непосилно да бъркам сред загнили зеленчуци и мокра кафена утайка, облечена само в нощница в хапещото ноемврийско развиделяване — затова зарях Червения Тед.

На следващата сутрин се успях както обикновено, излязох на бегот от къщата, закъсняла за училище, и забравих напълно за плюшеното мече. По пътя към училище чух познатия тътен и тракане на боклукчийската кола, като далечно потракване на вратите към ада. Сърцето ми падна в петите в частица от секундата, преди да направя наум връзката. Камионът мина шумно край мен, забързан към депото, а там — увиснал на отвора, сграбчен в челюстите на злата съдба, практически обезглавен, — беше Червения Тед.

Хукнах след боклукчиите с викове и молби — не ме чува. Не можех да гоня камиона. Отидох на училище. Бях закъсняла и когато учителката ме изгони, избухнах в плач. Ридях и хлипах безкрайно. Бях

безутешна. Не можах да изкопчат нито дума от мен. Помислиха, че някой е умрял. Не зная кой, тъй като повечето от важните хора в живота ми вече бяха мъртви, а сестра ми Вен бе уютно скътана във втори „Б“ в началното училище. Когато най-накрая измъкнаха историята за Червения Тед, казах, че мога да си отида вкъщи за този ден и ме изпратиха на консултация.

Всъщност, не се прибрах веднага. Избърсах сълзите си и се отправих към вече споменатото Католическо училище за момчета към абатството „Свети Барнабъс“. Помотях се отвън, като в междучасията изпращах съобщения, склоних гаджето си да дойде с мен у нас и енергично го съблазнявах в течение на няколко часа в новата си, свободна от любими играчки стая, докато накрая не зарях цялата работа като загубена кауза, точно когато Тереза пъкна ключа си във вратата.

Колкото до консултациите, отидох веднъж. Не знаех какво да кажа. Седяхме мълчаливо в продължение на петдесет минути. Предположих, че психоложката, също като мен, е или твърде сконфузена, или твърде отегчена за да говори, макар че по-късно открих, че мълчанието е някаква фройдистка техника. Повече не отидох.

Грешка? Може би.

— Червения Тед — заяви Вен, — е детето в теб.

Когато казах, че сестра ми е повърхностна, трябваше да обясня, че това е чиста преструвка: в маниера и стила, а не в съдържанието. За жалост.

Прииска ми се да кажа „Бъди по-повърхностна“, но изтърсих само:

— Детето в мен. Точно така — когато звънецът ме спаси.

Познайте кой беше отвън. Няма награди. Ед. Сбогувах се с Вен и го пуснах да влезе, качих се обратно горе и се върнах във ваната, за да мога да мисля правилно. Той ме последва. Попита:

— Какво става?

— Нищо не става — отвърнах аз.

Мълчание.

— Много е натоварващо да се жениш — казах след малко.

— Няма да се женим — отбеляза Ед. — Ти се отказа. Да не си забравила?

Мълчание.

— Ако наистина искаш да знаеш — обадох се аз, — просто не можах да понеса изражението ти, когато ми каза за онази полугола танцьорка.

На лицето му се изписа облекчение, проблясък на усмивка, беше... Изведнъж осъзнах, че е доволен от себе си.

— Ето го пак! — креснах аз.

— Какво? — не разбра Ед.

— Изражението! — изревавах. — Гадняр! Простак!

— Скъпа — прекъсна ме той, — обичам те.

Поех дълбоко дъх. Почувствах как нажежен до бяло гняв се разлива от стомаха ми.

— Не прави това — предупредих го, — само не и това.

Тогавя усетих друго чувство. Не зная какво. Помня, че си помислих, ако сега се разплача, никога няма да мога да спра, затова се потопих във водата. Когато изплувах, хлъзгава и мокра, Ед беше до мен, съвсем близо, клекнал до ваната. Погледнах го и единственото, което успях да измисля, беше: махни се от мен.

— Знаеш ли, че когато те видях за пръв път, още в първия момент, когато те зърнах, си помислих: не е мой тип.

Ед не помръдна. Дори не се отдръпна.

— Обясни ми — заяви той, — как така разбра, когато отидох в клуб за еротични танци — веднъж, — в ергенската си нощ, че не съм твой тип вовеки веков, амин. Не се връзва — наистина, — и все пак, твой тип съм. Имам доказателство.

— Какво си ти, бе? — ядосах се аз. — Шибан идиот от Бейли?

— Ако не бях твой тип, тогава какво ти пука какво съм правил с петдесет шибани полуголи танцьорки? — Наслаждаваше се на ругатните — ругаеше рядко, — затова реших, че ще има още, но той добави само: — Не че е много важно, по дяволите.

Ухили се и почувствах неустойимо желание да изтрия усмивката от лицето му.

— Ед — заговорих спокойно и търпеливо. Пауза за по-силно въздействие. — Съвсем просто е. Омръзнал си ми. Вече нямам тръпка по теб и толкова.

Олюля се. Беше смъртно ранен. Подсети ме за онзи момент във „В търсене на изчезналия кивот“, когато Харисън Форд се натъква на

освирепял боец, който размахва смъртоносен ятаган. Харисън просто си вади пищова и застрелва онзи.

Ед тръгна към вратата, каквато беше идеята. После се върна. Винаги се връща.

Изведнъж ми хрумна, че бих искала да седя кротко в лъскав ресторант с някой скапаняк, който се оглежда доволно в огледалото, докато аз му режа квитанцията.

— Опитваш се да ме разкараш — обади се Ед.

— О, моля те — прекъснах го аз, като се помъчих да изляза от ваната и да се загърна с хавлията с едно-единствено движение. Стори ми се, че събитията са взели обрат, който изисква някакво облекло.

— Добре — каза той. — Какво точно те плаши толкова много в брака? — Вечно задаваше такива проникателни въпроси за войната на половете. — Да не се страхуваш, че ще ме изоставиш?

— Аз? — възмутих се аз. — Да те изоставя? Мъжете са тези, които изоставят. Мъжете си тръгват — изтърсих. Не знам откъде ми дойде. Честно, не знам. Но го изрекох с дълбоко убеждение — а между другото, от статистическа гледна точка нещата не стоят така: жените напускат брака по-често, отколкото мъжете.

— Добре — въздъхна Ед. — Ще си тръгвам.

И си тръгна.

[1] На английски думите джинси (jeans) и гени (genes) звучат еднакво. — Б.пр. ↑

5.

От: alexlyell@hotmail.com

За: honeypot@webweave.co.uk

Тема: Здравсти

Дата: дванайсети април — единайсет и четирийсет сутринта

Мим-версия: едно

Хъни,

Най-напред започнах да ти разказвам разни неща в колата. Помислих си какво ли щеше да е, ако беше до мен? И ми хрумна това. Хрумна ми, че може да те интересува.

Понякога, когато правя нещо ти мисля за нещо определено, изведнъж виждам в главата си уличен ъгъл. Без причина. Но винаги виждам един и същ уличен ъгъл. В мозъка ми трябва да имам някакъв неврон, който свързва дейността с образа — уж произволно, но все пак упорито. И този неврон все повече се износва, а мозъчният поток продължава да го използва.

Сецаш се как в парковете между пътеките се образуват по-малки пътеки по тревата, защото хората искат да минават оттам, наричат ги линии на желанието. Е, географията на моя мозък продължава да ме връща към теб.

И така, Хъни — моя стара приятелко, — как е животът? Как е ЖИВОТЪТ?

Колкото до мен, животът от тази страна на гола е хубав, благодаря. Тоест Х.У.Б.А.В. — което тук означава хаотичен, убийствен, банален, адски вмирисан, но предполагам, че можеш сама да си подбереш прилагателните. Например безсърдечен? Та виждаш — добре съм. Намирам се в триизмерен свят на големи метални предмети, като карам съвсем бавно и макар да ми

казват, че съм като всички останали, знам, че всъщност не съм. Вътре в мен стават неща, за които не бива да споменавам. Но имам добре скроен костюм, изключително важна цел и свой собствен метален предмет, който да карам насам-натам в преследване на тази цел. О, да, животът е хубав, много благодаря.

Животът — точно в тази минута — е апартамент в Шато Мормон с изглед към възвишенията над Сънсет. Следователно животът е хотелска стая, фалшиво старинна маса за кафе и изглед към пращен насип, който излъчва някаква преходност, като строителен обект.

Пиша на лаптопа си. Том, моят режисьор, се тежкари. Току-що ме унижи пред една от манекенките. Понеже тя го унижи. Има някакви дрехи по себе си — не много, но има нещо. В което е проблемът, както изглежда. Отказва да ги съблече. Дори прави сравнение с „перверзния стриптийз“ по кастингите. Том се обръща към мен: „Алекс, може би ще благоволиш да се завърнеш от Планетата Алекс и да кажеш на госпожица... госпожица... — отказва се, — да обясниш на тази млада дама за продукта“. Том е един от малцината, които са забелязали извънземния ми статут.

Отвърщам: „Ами, това е реклама на крем-депилаатоар за — хм, — чувствителните зони“.

Манекенката заявява: „Бедрата ми са идеални, по дяволите“. Най-спокойно. Не проявява неуважение, само по същество, сякаш ни показва дипломата си от гимназията. Представлява най-близкото човешко подобие на прясно разцъфнала тигрова лилия — дългостеблена, гладка, златиста.

Забелязвам, че малко съм загрял отдолу. Желая ли я? Е, не точно, но полагам известни усилия да не я пожелаая. Лаптопът ми влиза в работа. Избягвам контакта с очи. Не искам да започвам онова нещо с очите си. Том си въобразява, че пиша работни доклади за клиентите.

Черил — приятелката ми, — казва, че някои хора се ограждат със стени от хумор, а други се ограждат със стени от очарование. Казва, че различните хора се ограждат с

различни стени — а моята е от лаптоп. Черил не е глупава. Компютърът ми е моя първи защитен фронт.

Имаш ли нещо против да ти разказвам тези неща? Струва ми се, че ще ме разбереш.

Не ти пиша за пръв път, да знаеш. Но преди го правех наум. Сега за пръв път се реших да го напечатам.

Любимото изречение за свалки на Том: коя е мръсната дума с О? Изчервяваме, заекване — всички знаят коя е мръсната дума с О. Да. Обвързване.

Том казва на манекенката, че доникъде няма да стигне с тази нагласа, но знам, че Тигровата лилия е получила работата. След като му отказа, Том ще трябва да види отблизо бедрата ѝ. Казват, че мозъкът е най-големия полов орган.

После ми хрумна, че някой някъде в тази вселена си ляга с тази жена. Може би довечера. Може би някой ще си легне с нея довечера. Тази мисъл започва да ме вълнува, докато не си спомня, че съм спал с подобни създания. Спомените се изплъзват, не мога да ги уловя. Предполагам, че и случаите са били като този.

Става ли да ти пиша за такива неща? Не че ще ги прочетеш, най-вероятно. Потърсих те в мрежата. Най-близкото, което намерих, беше „гърне с мед“^[1] в Лондон. Едва ли си ти, но все пак ще опитам. Ще го изпратя в етера. Знаеш ли, че мисълта е енергиен импулс, който никога не умира? Очевидно пътува и пътува безкрайно. Ако трябва да съм честен, дори вдигнах слушалката и набрах твоя номер. Обади се някакъв странен глас от централата — сигурно си се преместила.

Пази се,
Алекс

От: alexlyell@hotmail.com

За: honeypot@webweave.co.uk

Тема: Здравсти

Дата: дванайсети април — осем и четирийсет и три
вечерта

Мим-версия: едно

Хъни,

В колата Том вика:

— Знаеш ли, гледах Том Сампрас по телевизията и каза, че жертвите, които се налага да прави човек, са страшно големи — всичките шибани жертви. Наистина беше тъжно, човече.

— Ами? И? — казах аз.

— Сещам се за себе си — продължава той.

Спасен съм от клетъчния телефон — Черил.

— Току-що видях Мадона — съобщава тя, — излезе от Томи Хилфигър и знаеш ли какво?

— Какво? — питам аз.

— Коремът ѝ се издува, когато се навежда!

— Защо се навежда?

— За да погали едно куче. Провисна ѝ!

— Шкембе! — възкликна внезапно Том — бях включил Черил на микрофона. — Алекс, не обичаш ли шкембе? Не е ли най-възбуждащото нещо? Накарай нашите хора да се обадят на хората на Мадона и да ни уредят среща.

Черил се разсмя, но знам, че всъщност не ѝ е забавно. Знам, искрено вярва, че всеки момент бих отпрашил с Мадона. Че Мадона за нищо на света не би изпуснала възможността да се позабавлява с тиквеник като мен.

— Ще се виждаш ли с Мадона за рекламата? — пита тя. Не е глупава Черил, само че понякога забравя докъде е стигнала. Сякаш е стигнала до средата на някоя книга, но е толкова погълната от онова, което може да се случи, и това, което вече се е случило, че забравя на коя страница е.

— Не — отговарям аз. — Няма да се виждам с Мадона във връзка с реклама за обезкосмяване на

интимните части.

— Трябва да свършваш, скъпа — обажда се Том, — има друго обаждане. — После я прекъсва и си мърмори под носа: — Господи. Сигурно е шибаната ти майка. — После крещи: — Спри! Спри!

Изминали сме само няколкостотин метра надолу по Сънсет.

— Хайде — предлага той, — ще пийнем по нещо в „Скай бар“.

Вътре Том казва:

— Работата е там — и разбърква енергично своята „Маргарита“, — живее си човек щастливо като теб — тук прегърбва рамене и ме имитира как се мотая насам-натам щастливо, — а после изведнъж — бум-тряс, гръм от ясно небе, човече — и си вълн от играта. Край. И знаеш ли кога става това — едно е сигурно, става, когато тя е одрала кожата на майка ти.

— Черил и майка ми са съвършено различни — спокойно отвърщам аз. Когато Том е в подобно настроение, най-добре да не се впрягаш много.

— Разбирам Черил да имаше задника на века, ако схващаш какво имам предвид — не млъква той. — Нищо лично към задника на Черил, човече — готин задник, но на този свят има милиони готини задници. Защо точно този задник? Това искам да кажа. Защо точно този задник? Тя е твоята шибана майка. Пийни нещо. О, по дяволите, забравих.

В този момент поглежда тъжно своята „Маргарита“. Липсва му стария приятел по чашка. Самотно му е да пие сам. Не е задник. Знам, че прилича на такъв — абе, майната му. Няма да го защитавам, но Том не е задник, повярвай ми.

Оглеждам се и виждам, че Тигровата лилия е на бара. Погледите ни се срещат. Заведението се е напълнило — мислех, че е загубено, но тази вечер изглежда доста претъпкано. Том засича изражението ми, когато свеждам очи. Опитвам се да мисля за нещо неутрално — мюсли,

мюсли, мюсли, — но вече е твърде късно, прочел ми е мислите. Главата му се завърта и той фиксира Тигровата лилия.

Щедростта му добива съвършено нови измерения. Кани я при нас, заедно с приятелката ѝ, носи им столове и напитки — диетична кола. Казва на Тигровата лилия, че е получила работата.

— Естествено, по дяволите — отвърща тя. После се обръща към Том: — Как може да си такъв задник?

Което му харесва.

И на мен ми харесва, честно казано. Харесва ми, че е толкова спокойна, толкова съдържана и леденостудена. Изглежда, че трябва много време, за да я опознае човек.

Том се посвещава на тази работа в продължение на половин час. Разсмива ги. Опитвам се да определя дали съвпадението, че тя е тук, означава нещо. На кастинга успех да се справя, но сега е тук на бара, по дяволите. Опитвам се да се преструвам, че не съм налапал въдицата, която държи Тигровата лилия. Но не става.

В крайна сметка, докато приятелката ѝ шепне нещо в ухото на Том, поглеждам Тигровата лилия и пускам усмивката — заговорническата усмивка.

Тя се обляга на масата и мърка:

— Заета съм.

Показва ми халката си и добавя, че не я носи на кастинги. После се усмихва отново и ме пита дали искам да бъда с нея.

— Защо аз? — питам. Смешно е, знам. Но точно това казах.

— Трябва да опиташ, за да разбереш.

— Искам да ми обещаеш, че ще се грижиш за себе си — заявявам аз. Това я изненадва. Дори нея.

— Какво?

— Знам, че си красива и всичките тези глупости, но не е необходимо да се съсипваш заради това.

— Добре — обещава тя и ми се смее.

— Знам, че боли.

— Харесваш ми — казва Тигровата лилия.

— И ти ми харесваш — казвам аз. И си тръгвам.

В минутата, когато се озовах навън, извадих клетъчния телефон и поисках от бащата на Черил ръката на дъщеря му. Каза, че ще ми се обади, когато приключи с вечерното съвещание.

Затова се качих в колата и отпраших към „Буржоазното прасе“. Кое то не е името, с което наричам бащата на Черил, а кафене във Венис. Сега съм там — сред кандидат-величията, които чукат по клавиатурите си, надвесени над чашите си кафе лате. Тук имат електрически контакти до масите. Лос Анджелис.

Ето че идва Президентът.

Пази се,

Алекс

Тема: Здравсти

От: alexlyell@hotmail.com

За: honeypot@webweave.co.uk

Дата: дванайсети април — десет и двацет и три вечерта

Мим-версия: едно

Хъни,

У дома съм си.

У дома е еднофамилна къща с басейн в западен Холивуд.

„Президентът“ е името, с което наричам бащата на Черил. Наистина е президент, макар че това нищо не значи — в Лос Анджелис гъмжи от президенти. Не можеш да се разминеш от президенти.

Каза, че мога да се оженя за нея. Разбира се, малко идиотско е да питам първо бащата, но като познавам семейството, повярвай ми, трябва да е на моя страна.

Признавам му, че не се поколеба. Но въздъхна — нещо такова. Помоли ме да се отнасям добре с нея. Каза, че съм достатъчно почтен мъж, нещо такова. И бързо премина към:

— Хей, Алекс, кажи ми какво е горещо?

Това казват хората тук, когато изчерпят темите си за разговор.

Не знам защо един президент на студио пита мен — мен, — какво е горещо. Аз съм студен като вещерска цица. Сигурно просто се опитва да бъде мил.

Казвам му, че двамата с Том искаме да направим римейк на „Бум, бум, тряс, тряс“ за деца днес. А той ме попита какво е според мен „Завръщане в бъдещето“. Все пак заговорих за нещо, което го интересува — колата като космическа ракета. Препоръча ми някаква книга със заглавие „Как се пише филм за двацет и един дни“. Туш.

Почти минава холивудското време за лягане. Черил скоро ще се прибере.

Никога не съм мислил, че ще се вържа с Черил. Но през цялото време се държах така, сякаш ще се вържа за нея.

Отказах се да живея опасно — сигурно сама си го открила. Ако днес седнех до теб, красивата непозната, в някой ресторант, щях да погледна встрани. Но все си мисля, трябва да има нещо повече от това, нещо по-силно, нещо по-ярко, полусъзряла възможност — може би това е тя, но поглеждам отново и нея вече я няма. А през цялото време краката ми продължават да ме водят към Черил, винаги ме връщат при Черил. Черил е като условие на неустойка.

Отказах се да живея опасно, когато почти се отказах от живота. Отидох на едно ужасно място вътре в мен. Никога не бих повярвал, че е толкова ужасно — никога не бих повярвал, че е вътре в мен. Никога не ходи там. Обещай ми.

Но всичко се оправи, постъпих в клиника. Нищо особено. Тук не е кой знае каква новина: кокаинът проваля

Еди-кой си от Холивуд.

Виновен е кокаинът. В клиниката установих, че не кокаинът ме е отвел на ужасното място, а точно обратното. Сега трябва да живея със себе си. Между другото, в случай че те интересува, не бях друсан, когато се запознахме в Лондон.

Един ден в лечебния център стоях на рецепцията, за да проведе някакъв телефонен разговор, и видях това хубаво момиче с права кестенява коса до кръста и огромни като на Барби очи, които сякаш бяха нарисувани в Дисни. Беше с някакъв възрастен мъж, нагласена, устни, нокти, елегантен часовник и т.н., само че заваляше думите и от време на време сякаш забравяше да държи главата си изправена, отпускате я немощно на гърдите си, а после я разтърсваше силно.

Чух я да казва на мъжа: „Не ми причинявай това, татко“, но крайно неубедително. Ако човек я режисираше на сцената, би казал: „Още веднъж, с повече чувство“.

Тогава бащата отвърна: „Това е най-доброто, което мога да направя за теб, скъпа“, но също крайно неубедително. Дватамента сякаш участваха в някаква лоша сапунена опера и само си подаваха репликите. После бащата каза „Довиждане“ и излезе, а тя го изпрати с „Майната ти, татко“ и медицинските сестри я отведоха. Господи, какви лоши актьори.

Така се запознах с Черил. Следващия път, когато я видях, се караше със сестрите: „Ако не ми дадете уокмена, ще си тръгна“. Когато постъпваш, ти взимат всичко, което би могло да ти достави някакво удоволствие, цялото ти оборудване за бягство от действителността. Но Черил не си тръгна, всеки ден обикаляше тичешком оградата десет пъти, без никаква аудио стимулация.

Един ден тя дойде и седна до мен на някаква лекция. Лекция за секса, по-точно. Обясняваха за здравите взаимоотношения. Най-основните неща, които смяташ, че всеки трябва да знае. Е, имах чувството, че ни преподават урок по гръцки.

Лекцията изглеждаше горе-долу така:

Първа фаза: опознаваш някого — обсъждате филми, играете тенис (тенисът беше широко застъпен в първа фаза, проблем за онези от нас, без образование в Бръшляновата лига^[2]).

Втора фаза: само срещи — държане за ръка, целувки.

Трета фаза: не генитален секс (и аз не си го представям по-добре от теб).

Четвърта фаза: генитален секс (сам си го обясняваш).

Останах с впечатлението, че между отделните фази трябва да минат месеци.

Докато траеше лекцията, въздухът някак се сгъсти между мен и Черил. Спомням си как лекторката спомена, че обикновено сме склонни да пристъпим направо към гениталния секс. Хрумна ми, че ако го нарече още веднъж „генитален секс“ повече никога няма да почувствам склонност към него.

След това Черил каза: „Искаш ли да пием кафе преди «Убийци на срама»?“ В клиниката чуваш неща, които наистина те разбиват. Дори започнаха да ми харесват, когато свикнах — особено, когато се излягахме край басейна или играехме волейбол, а от звуковата уредба се разнасяше онзи стържещ глас: „В зала двамайсет и две започва «Преминаване в светлината».“

Пихме кафе заедно, аз и Черил, без кофеин, разбира се. Оказа се, че е влязла заради занакс. Търкулнало се гърнето и си намерило похлупака. Хубава двойка, ще кажеш.

Струва ми се, че все повече ме заплениваше. Отчасти, защото ако щях да се захващам с „кой е любимият ти филм и искаш ли да чукнем един сет“, бе най-добре да го направя с някой, който знае, че имам предвид тенис. И я харесвах. Черил излъчваше някаква сигурност. Сякаш е сигурна в правилното си място на тази земя. С Черил имаш чувството, че си в сигурен чифт ръце. И знаеше кое какво е. Черил знае всичко от това къде се сключват най-изгодните сделки с недвижима собственост, до това къде

ще ти опънат най-хубаво клепачите. Не че си е правила пластична хирургия — но ако ти се наложи, тя иска да имаш най-доброто.

Както знаеш, според Том Черил ми е майка. Аз лично не виждам приликата между нея и мама. Първо, Черил знае как да се облича. Второ, не е боклук. Черил има солидни връзки.

Перкусии.

Това пишеш в сценария, когато искаш да обозначиш, че актьорът трябва да направи пауза за по-силно въздействие — „перкусии“.

Току-що се прибра. Беше излязла да кара велосипед и да пие сок с приятелка. Черил казва, че това е вид вдъхновяваща терапия с групово колоездене. Очевидно приемаш най-различни положителни послания за това колко си прекрасен, докато въртиш педалите. Когато го спомена за пръв път, помислих, че колелото говори, но се оказа, че има истински жив инструктор.

Сега сигурно ще помоля тази девойка да се омъжи за мен.

Стискай ми палци,
Алекс

[1] Honeyrot (англ.): гърне с мед — името на имейла, на който е изпратено писмото — Б.пр. ↑

[2] Бръшляновата лига (Ivy League) — събирателно название на най-елитните колежи и университети в САЩ, сред които са Йейл, Амхърст, Оксфорд, Станфорд, Харвард и Принстън. — Б.пр. ↑

6.

Дори не си легнах. Нахлузих отново измачканата рокля от прощалната нощ — хрумна ми, че носи уместен трагичен полъх — и поех към Тереза. Открих я в конюшнията.

— Рано си станала — каза тя.

— Не рано — отвърнах аз, — късно. Не съм си лягала.

— О, скъпа — възкликна Тереза. — Да сръбнем по чаша чай, а?

Тереза е от Ирландия. Знаех, че ще е станала на зазоряване. Съпругът ѝ, Роланд — за когото съм чувала, но никога не съм виждала денем, защото постоянно пътуваше насам-натам и съставяше ексцентрични пътеводители, които издаваше сам, изведнъж беше удивил всички, като продал компанията си на някакъв медиев гигант за няколко милиона. Преместил семейството си в Есекс и Тереза можеше да не си мръдне пръста до края на живота си.

Само че каквато беше, тя не можеше да седи мирно нито минута и най-малката ѝ дъщеря, Моли, бе развила страст към понитата и сега Тереза, която не различаваше юздата от седлото, ставаше всяка сутрин по мръкнало, за да рине тор преди учебната тренировка.

— Това е Смоуки — съобщи тя. — Прекрасен е, само че малко мрази портите. Мята къчове, ако види порта.

— Което би породило известни неудобства на село. Там има доста порти.

— А това е Стиръп. Тя е най-голямата сладурана — но не я гали, хапе, ако докоснеш гривата ѝ.

— Самата сладост — заявих аз.

В кухнята сложи чайника, а после ми хвърли един поглед, знаещ поглед. Оцени пораженията. С голяма прецизност, бих казала.

— Хубава рокля — подхвърли.

— Трийз — казах аз, защото така я наричахме, когато бяхме малки, обикновено с онзи мазен глас, който предвещава молба за сладолед или комикс, или нещо такова, а тя отвърщаше: „Парите не растат по дърветата, както знаете“^[1], а после го купуваше все пак.

Мазният глас имаше връзка с това, че забележката за хубавата рокля не беше толкова невинна, колкото би могла да изглежда. Тереза знаеше историята зад роклята. Знаеше цялата история — историята на живота ми. И, за да не би да забравехме, щеше да призове вниманието ми към роклята. Виждате ли, знаеше всички глави от Книгата за Ед и нямаше да ми позволи да пренебрегна останалото само заради написаното на днешната страница.

Коего ме отвежда към историята на роклята и всъщност може да е подходящ момент за Четвърта стъпка в моя безотказен наръчник за лов на съпрузи.

Четвърта стъпка: на втората среща се появявате облечена в огромна мъжка пижама и прическа „птиче гнездо“

Първо, обаче, цяла нощ оплаквате жена, която въобще не познавате, но която изглежда добре в бебешко розово. Изплаквате си очите за момичето, което се омъжило за принца и прогонило щастиято за целия си живот оттук нататък.

Едно време, както знаете, си имали Пепеляшка и тя изпреварила грозните си сестри с булчинския букет, но едва след като била страдала, мела пепелта, оцеляла в крайно дисфункционално семейство и няколко пъти се домъквала у дома посред нощ. Това илюстрира, че само когато откриеш истинското си аз, можеш да заслужиш вечен съюз с духовния си спътник.

Но Пепеляшките излязоха от мода — има някаква връзка с тоалетите, предполагам, — затова си взехме принцеса Даяна. Даяна обърна цялата работа с краката нагоре. Първо получи роклята и принца и едва по-късно ни посипа със своята пепел. Като показва на онези, които не са разбрали правилно Пепеляшка (или са гледали само версията на Уолт Дисни), че приказните сватби, страхотните крака и Прекрасните принцове не те карат да заобичаш себе си и доказва за пореден път най-проникновената духовна максима на нашето време: Нищо не се дава даром.

И така, отивате в двореца Кенсингтън, където полагат цветята. Отивате, защото е историческа истерична забележителност. Отивате,

за да имате какво да разказвате на децата си. Това е вашето извинение — защото, виждате ли, не сте се разделили окончателно с възхищението си от Даяна. Искам да кажа, не сте сигурни дали ви е позволено да се възхищавате от Даяна и да бъдете от хората, които четат сатиричните вестници — или поне възнамеряват да четат сатиричните вестници, дори да не го правите често, защото сте прекалено заети да четете за Даяна в Хелоу.

Когато стигате пред двореца Кенсингтън, установявате, че непознати разговарят помежду си. Необичайно. Прилича на Великобритания по време на войната. Безнадеждно. Сприятелявате се с млада жена от Лийдс, която прави мандала (по собствените ѝ думи) за Даяна от цветя и свещи. По лицето ѝ се стичат сълзи. Дълбочината на мъката ѝ ви навежда на мисълта, че може би майка ѝ също е загинала при автомобилна катастрофа, но когато я питате, се оказва, че майка ѝ е жива и здрава и живее кошмарно в Шефийлд — а вашата мандала-приятелка трябвало да се премести в Лийдс, за да се отърве от нея.

Това е нощта на дългите сенки — ярките телевизионни прожектори придават на всяка изправена фигура десетметрова лъкатушеща черна сянка и новинарските коли, наредени по улицата, насочват сателитните си чинии в пространството като зейнали усти и ни говорят за нашата съпричастност на тази малка планета и за този ден, когато се е случило нещо, което ни е напомнило, че не ние ръководим шоуто. Случило се е нещо, което ни е накарало да вдигнем колективно очи за момент и да си кажем, събрали сме се тук заедно и хей, какъв е смисълът на всичко това?

И в тази оргия от цветя, свещи и сълзи се убеждавате, че Даяна в действителност е била светица, една съвременна светица. Светицата-покровителка на съсипването, докато изглеждаш добре. Което не е за подценяване, тъй като в тези дни и на тази възраст има страшно много претенденти в споменатата област.

Най-идиотското е, че продължавате да усещате това странно, разяждащо чувство, че ако бяхте по внимателни, само ако не си бяхте легнали и дори по-лошо, не бяхте заспали — можехте да предотвратите целия този ужас. Не че се мислите за Господ или нещо подобно, просто постоянно забравяте, че не сте. И продължавате да мислите за децата — горките деца.

Не си тръгвате от двореца Кенсингтън до пет сутринта, когато става светло. Решавате да отидете и да се стоварите у Мак, което ви дава един час допълнителен сън сутрин. По ваша преценка спите около двайсетина минути, когато някой пъха високооборотна бормашина в лявото ви тъпанче. Звънецът на вратата.

Отново и отново. Трябва да прекратите това изтезание, затова със залепнали очи се отправяте пипнешком в посока на вратата, като пълен идиот в една от раираните пижами на работодателя си. Отваряте вратата на бъдещия си съпруг с разрошена коса.

Той започва с онзи вид любезна усмивка, която ви пробутва след фиаското с „не искам да правя секс с теб“. Но това продължава не повече от секунда, а после той се ухилва широко. Оказва се толкова заразно, че вие се ухилвате също, после започвате да се кикотите, а той се присъединява към вас и двамата сте безпомощни известно време, после кикотът прераства в неудържима веселост и излизате пред вратата, за да разполагате с повече пространство да се превивате от гръмогласен смях, и накрая казвате:

— Не мога да повярвам, че Даяна е мъртва — и изведнъж разбирате колко е крехка границата между заливането със смях и заливането със скръб. Смахът ви секва.

— Я стига — обажда се той, — имаш нужда да закусиш.

Обръщате се към вратата, за да получите достъп до така необходимите средства за очовечаване и в този момент откривате, че сте се заключили отвън. Така се озовавате в местното кафене в споменатото по-горе състояние на безпорядък, като мънкате извинения от рода: „Не е точно заради нея, символично е — тя е принцесата вътре в нас“. (Това го откраднах от Вен.) И: „Заради децата е. Толкова ми е мъчно за децата“.

Тогава той вади мобилния си телефон и го слага на масата в малката празнина между своя печен боб и вашите наденици.

— Мисля, че трябва да се обадиш на майка си — казва той.

Погледнах го и отвърнах:

— Майка ми е мъртва. — Той пребледня. — Не се тревожи — успокоих го, — много отдавна.

— О — въздъхна той.

— При самолетна катастрофа — добавих аз, — заедно с баща ми.

— О — повтори той. — Самолетна катастрофа? Ти на колко години беше?

— На дванайсет.

Настъпи кратко мълчание, така че и двамата чухме падането на пенито. Летя хиляди километри.

После станах и отидох в тоалетната. Там плаках много. Сигурно си мислите, че не е възможно през цялата нощ след смъртта на Даяна да не съм се сетила, че съм изгубила родителите си по същия начин, но е възможно, защото точно така стана. Не казвам, че не знаех, някъде в края на съзнанието си, но не го знаех — в сърцето си.

И сега не плачех заради майка ми и баща ми, нищо толкова очевидно и сантиментално (и нормално), плачех просто защото се чувствах като парцал. Да, наистина се чувствах като парцал. Уф. Мразя това. Мразя го. Затова продължих да плача. Реших, че сигурно ми се отразява добре. Казвах си „Хубаво се наплаках“, избърсвах лицето си и се отправях към вратата, но потичаха нови сълзи и пак бършех лицето си, отправях се към вратата и си мислех „Стига толкова“, но не — и продължавах. Трябва да съм стояла вътре около година. Когато накрая се върнах на масата, мислех, че съм добре, но всичко започна отначало. Не ридаех или нещо такова, но беше много мокро. Сълзите капеха върху надениците ми като лек — но упорит — летен дъжд.

Казах на Ед:

— Преструвай се, че нищо не става.

Той се наведе към мен и прошепна заговорнически:

— Чувства ли изпитваш?

Каза го така, както би попитал: „Избива ти херпес, нали?“ или нещо също толкова неудобно.

— Наистина съжалявам — отвърнах. — Не зная какво ми става.

— По-тихо — изсъска той, — никога не знаеш кой може да слуша. — Погледнах през рамо. — Навсякъде имат подслушвателни устройства.

— Кой? — попитах в пълно недоумение.

Погледна ме много строго.

— Полицията на чувствата. Хайде стига — добави той и взе ръката ми.

— Къде отиваме?

— Трябва да ти вземем нещо за обличане — заяви той.

— Добре — съгласих се аз, като си представих някакъв работен гащеризон от микробуса му.

— Рокля — уточни Ед. — Ще ти купя рокля.

— Каааааакво?

— Рокли, сецаш ли се? Онези неща, които ги носят момичетата.

— Не ги знам — сопнах се аз. После добавих: — Защо рокля? Не виждаш ли, че плача? Да не си някакъв извратен тип?

— Досега никога ли не са ти купували рокля?

— Не! — отвърнах с такъв основателен тон, който човек би използвал, ако го попитат дали е крал някога от слепец.

След като стояхме в „Харви Никълъс“ около десет минути, попитах Ед дали е гей. Не ми обърна никакво внимание. Докато се изкачвахме с ескалатора, каза:

— Ако не носиш рокли, тогава какво носиш? Костюми от две части?

— Костюм от две части? — възкликвам аз. — От доста време не съм чувала този израз. Звучиш като *Доволни ли сте от обслужването*. — Не захапа, затова добавих: — Освен това смятам, че цялата тази работа с купуването на рокли е сексизъм.

— Сексизъм? — повтори той. — Хм, от доста време не съм чувал тази дума.

Свих рамене. Почувствах се неудобно. Имаше право.

— Ами, виж... — смотолевих, — прикачването на традиционните роли на половете...

— Като това, че аз съм мъж, а ти си жена?

— Да! — отвърнах аз, обзета от нов пристъп на гняв.

— А — кимна той и ме погледна в очите. — Неудобно ти е. Не е сексизъм. Секси е.

Пижамата ми обра възхитените погледи на продавачките и една от магазина на „Дона Карън“ дори ме попита откъде съм я купила.

Когато стана ясно, че мъж купува на жена рокля, дойде ред на снизходителните усмивки. Искаше ми се да извикам: „Той не ми е приятел и аз не нося рокли!“ Да ги поля със студена вода. Но не го направих, защото изпитвах известна наслада от странността да бъда от хората, които носят рокли. До този момент се бях държала така, сякаш един ден Бог се бе подал от небето и бе рекъл: „Хънимун Холт,

постановява се, че си различна от всички останали жени. Не изглеждаш добре в рокли“.

И сега изведнъж — без борба, — онова, което беше изглеждало като огромна непоклатима истина, се бе изпарило по начин, който ми напомняше как Берлинската стена се срина тихо за една нощ и всички си казваха, хей, славеят на комунизма бил малко парче червена херинга, нали?

Дори открих рокля, която наистина ми харесваше — копринена, сребриста, изчистена — още я нося, носих я в прощалната си нощ. После си взех четка за коса, памучно бельо и чифт чехли. Ед трябваше да плати за всичко, разбира се, защото аз нямах пукната пара.

После се качихме в микробуса му и поехме на запад, а Ед каза:
— Познай какво ще правим сега? Ще гребем по Темза.

Но беше хубаво. Признавам му го, хубаво беше. Носехме се по течението, потапахме ръце във водата и аз му разказах това-онова. Тереза се бе постарала да запази живи спомените за родителите ми, но нямаше гроб, на който да ходя, и честно казано, цялата работа не беше сред любимите теми на нас двете с Вен. Бяхме на такава възраст — пубертета, — когато нямаш много време за това. За смъртта, по-точно.

В крайна сметка ни бяха останали само куп смешни старомодни снимки — снимки, които караха онези две незаменими души, които се визираха в нас, да изглеждат смешни и старомодни.

Но този ден, когато си говорехме по реката, беше денят, когато двамата с Ед станахме приятели.

Виждате ли? Винаги съм знаела, че тези сприятелявания могат да навлекат само неприятности.

— Трийз — обадох се аз, когато седяхме във веселата модерна карирана кухня на Тереза с чашите чай, — вие с Роланд правите ли още секс?

— Два пъти седмично — важно заяви тя.

— Сериозно?

— Да — отвърна тя, — винаги сме били доста добри на сексуалния фронт.

— На всички фронтове — добавих аз.

— О, не — възкликна тя. — Той ме вбесява.

— Сериозно?

— Сега е тук по цял ден — каза тя. — Е, поне не беше някоя от онези пищни сватби. Само трябва да я отмениш в общинския регистър и да откажеш масата в ресторанта. Няма да ти отнеме повече от минута. А роклята можеш да я задържиш и да я носиш по всяко време. Да знаеш, че имаш късмет, наистина.

— Ами пръстените и медения месец — казах аз с чувството, че малко избързва.

— Е, да, но не е Кралската сватба.

— Мислех, че харесваш Ед — тихо подметнах аз.

— Наистина харесвам Ед — съгласи се Тереза, — но очевидно не е *Той*. — Стори ми се, че засякох следа от сарказъм в гласа ѝ. — Роланд ми разказа следната история — продължи тя. — Научил я от един гуру на ню ейджа, при който ходи. Някакъв човек живеел на село и един ден станало ужасно наводнение, затова той се качил на покрива на къщата си, но знаел, че всичко ще бъде наред, защото вярвал в Бог и Бог щял да го спаси. След малко се приближила някаква лодка. На нея имало място за още един човек и всички му викали: „Хайде, качвай се на лодката“. Но той им махнал, казал им да не се безпокоят, защото Господ щял да го спаси. Лодката отплавала, а водата се покачила още повече, но човекът изобщо не се притеснявал, защото знаел, че Бог ще го спаси. Доплавала друга лодка и хората в нея започнали да го молят да се качи, но той им казал същото, махнал им да продължат, после се приближила още една лодка, но той пак не пожелал да се качи, а водата се покачвала все повече и повече, докато накрая се удавил.

— Е, наистина много въодушевяващо — казах аз.

— Не съм свършила — срязва ме тя. — Качва се човекът на небето, вижда Господ и Му казва: „Какво става тук, по дяволите? Мислех, че ще ме спасиш!“ А Господ отвърща: „Какво според теб бяха всичките тези лодки? Ах ти, главанако!“

Размислих за миг.

— Господ казал „главанак“? Значи Бог е ирландец?

— Всички знаят, че Бог е ирландец — заяви тя.

— Е — подхвърлих аз, — историята беше истински източник на просветление, благодаря. — Тереза не ми обърна никакво внимание. — Роланд да не е станал религиозен?

— Не, мисли се за Ричард Брансън.

— Тогава накъде биеш?

— Хей, момиче, ще отидеш в рая и ще попиташ: „Ей, къде беше моята лодка, по дяволите?“ А Господ ще каже: „Какво според теб бяха Енгъс, Стив, Джеф и Дейвид...“

— На тях лодки ли им викаш? — прекъснах я с крясък аз. — Те са най-изпадналите, рахитични, вонящи извинения за лодки, които съм виждала през живота си!

— Не, те...

— Енгъс — срязах я аз, — да бъдем по-точни.

— Какво не му беше наред?

— Имаше сгъваемо колело — заявих аз.

— Сгъваемо колело? — повтори Тереза.

— Да. Сама съди.

На първата ни среща се появи на един от онези велосипеди с мънички колела. Не беше мъжествено. Никак даже. После, за да влоши допълнително положението, сгъна велосипеда в някакво страховито подобие на кутия и го внесе в ресторанта, където седя заедно с нас на масата, като излъчваше злоещо присъствие.

— Ставаш смешна — подхвърли Тереза.

— А Стив най-неочаквано си обръсна веждите.

Предполагам, че не трябваше да обръщам внимание на това — искам да кажа, той беше готин тип, диджей или нещо такова. Но имах чувството, че си лягам със змия.

— Ами онзи със зъба? — продължих аз.

Това беше моят „по-възрастен мъж“, макар че едва ли е бил на повече от четирийсет. Беше китарист с дълга четинеста коса (по онова време си падах по музиканти). Една нощ котката му умря и той я погребя на лунна светлина. На следващия ден се прибра с диамант, инкрустиран в предния зъб.

— Ами онзи с двайсет и четиричасовата ерекция?

— Е, той не може да е бил съвсем лош...

— Ами онзи, с когото вече бях спала, но и двамата не си спомняхме, докато...

— Престани — изведнъж изрева Тереза. — Не издържам. Сигурно не съм те възпитала правилно. Защо всичко звучи толкова ужасно?

— Защото така го разказвам.

Тереза стана, сипа корнфлейкс в една купа и я постави пред мен.
— Човек ще си помисли, че никога не си се влюбвала — отсъди
тя. — А си спомням няколко случая.

— Те не се броят — заявих аз. — И двата.

— Защо да не се броят?

— Защото те ме зарязаха.

— Броят се — възрази Тереза.

— Не, не се броят — повторих аз. — От гледна точка на лодките, искам да кажа — не се броят за лодки, — били са от онези, които са ме викали да се кача на борда, а после са откривали, че изобщо няма място за мен. — После добавих: — Все пак, радвам се, че не съм омъжена за нито един от тях — като се обърна назад. Имаше една лодка, обаче, която отплава късно през нощта... — провлачих аз.

Изненадах се, че изведнъж почувствах истинска болка, беше загнездена някъде между гръдния кош и гърлото ми. Опитах се да запазя нормален вид, но лицето ми се изкриви смешно от усилието.

Тереза ме гледаше удивено.

— Кой? — попита.

Не отговорих.

— Разкажи ми — подкани ме тя.

— О, знаеш, онази история с духовния спътник. — Сконфузих се от клишето, но подсъзнанието ми очевидно не страдаше от подобни еснафски съображения: докато произнасях думите, болката се влоши. — Нали знаеш, когато ти се струва, че нещо се е объркало — започнах аз, — чудиш се дали на Господ жиците не са му се преплели, защото онова, което е трябвало да се случи, никога не е станало. И той е бил Той и това повече никога няма да се повтори, а ти ще умреш, освен това живееш само веднъж.

— Кой е той?

— Няма значение. — Тя ме погледна. — Честно — уверих я. — Не е наблизно, замина си отдавна.

— Сериозно ли говориш? — каза Тереза, невярваща, дори ядосана. Вгледа се в мен за миг. — Сериозно говориш. Нали? Не мога да повярвам. Откъде я измисли тази глупост с *Той*? Смахната работа. Освен това, само защото Дейвид и — който е там, — Саймън е бил човекът, който от техническа гледна точка е прекратил връзката, това не е всичко. Искам да кажа, може би ти си ги разкарала.

Мълчание.

— Всички са лодки! — възкликна тя.

— Не викай.

— Не викам — отвърна Тереза. И действително не викаше, но на мен всичко ми звучеше оглушително високо. После с по-тих глас добави: — Не обичаш ли Ед?

Мислих известно време.

— Ами, ако си представя, че е претърпял ужасна злополука, изпитвам любов към него. Ако си представя, че лежи умиращ на пътя, бих искала да изтичам при него, да му държа ръката, да му кажа, че го обичам и че ще го съживя с любовта си.

Тереза се разсмя.

— Е, добре, стига толкова. Обичаш го.

— Но... не знам — продължих аз, — не знам дали има достатъчно страст. Искам да кажа, той е толкова мил, добър, мъдър, почтен, трудолюбив и ъ... чист, сексуално нормален, непушач, говори за чувствата си, кара ме да се смея, не ме дразни как се облича, може да готви и сменя чаршафите на леглото.

— О, боже, сигурно все нещо трябва да не му е наред — заядливо подметна Тереза.

Замислих се.

— Подкрепя „Астън Вила“.

Усмихна ми се. Очите ѝ ме гледаха майчински.

— Знаеш ли какво? — каза тя. — Понякога да получиш онова, което искаш, е най-трудното нещо на света.

[1] Trees (англ.) — дървета. — Б.пр. ↑

7.

Върнах се обратно в Лондон и когато спрях *Да Бъде* в гаража на Мак, видях, че Дела ме чака пред прага. Излязох от колата.

— Къде е *Да Не Бъде*? — изревах аз.

— Какво? — не разбра Дела.

— Ягуарът — отвърнах, като посочих празното място до моята кола — или по-скоро колата, която Мак ми беше дал да карам. Когато купи колите, регистрационната табелка на ягуара трябваше да гласи *Да Бъде*, а моята малка таратайка *Да Не Бъде*. Но стана объркване и табелките се оказаха наопаки.

— Това ме убива — възкликна Дела, — тази идиотщина с да бъдеш или да не бъдеш.

— Е, откраднали са я — троснато казах аз и пуснах двете ни в къщата.

— Здравей, радвам се да те видя — обади се Дела. — Колко мило да дойдеш да ме видиш като истинска най-добра приятелка.

— О, боже мой — въздъгнах аз. Гледах окъсания стар кожен сак за крикет — малък размер, естествено, — който се мъдреше в коридора. — Мак се е върнал.

Отидох в кухнята. Тя ме последва.

— Той никога не го прави. Никога не се изтърсва изневиделица.

— Все още носиш дрехите от снощи — отбеляза Дела. — Какво стана?

— Ед дойде.

— О, суууууупер — измърка Дела.

— Не *дойде*. Тръгна си.

В този момент отвън се чу писукане от централно заключване на кола, външната врата се затръшна и Мак влезе в стаята. Всъщност, влезе в стаята не отговаря на истината, защото по-скоро обсеби стаята. Мак е като вакуум, всмуква всичко около себе си. Макар че е странно дребен. Дребен и набит, но твърд като скала с оредяваща сива

четинеста коса и голям нос. Жените направо се хвърлят отгоре му. Много е сбит, тип Ал Пачино. Винаги ниските завладяват света.

— Ей, повлекано — обърна се той към мен. — Трябваше да ходя за мляко. — Тръсна на масата четири огромни пазарски торби от „Планет Органик“. — Минах на здравословно — похвали се Мак. — Ума току-що ми изнесе една конска лекция за това с какви лайна се тъпча. — Пъхна три цигари в устата си и ги запали всичките.

Шегувам се, пъхна само една цигара в устата си, но с Мак човек винаги има чувството, че една не е достатъчна. Цигарата изглежда толкова малка и хилава в късите му дебели пръсти — малка бяла клечка, която свети мъжествено във вихрушката на неговото присъствие. Мъжествено, докато не приключи с нея, тоест: обикновено ги пресушава с около три дръпвания.

— Вземи — подкани ме той, като извади някаква кутия от едната торба, — купих ти комплект за самостоятелно отглеждане на пшеница — хващай се на работа. После можем да си изстискваме сок и да се зареждаме. Здрасти — това беше към Дела.

— Здрасти — отвърна тя с очи като палачинки. Досега не е имала Мак-преживяване.

— Мак — обадох се аз, — не ми каза, че ще идваш.

— Не знаех, че ще идвам, скъпа — глаугоуският му гърлен говор се смесва приятно с лосанджелиското провлачване, и той се впусна в шантав отчет за последните двайсет и четири часа, които включваха Париж, Уинона и „Конкорд“, не задължително в този ред. Дела подскачаше видимо всеки път, когато той пускаше по някое име. Аз само превключих на автопилот и направих кафе. Животът ми тънеше в руини, още не бях си лягала, а сега и Мак бе в града. Опитах се да пресметна какво предстоеше.

Когато кафето беше готово, прерових торбите за мляко. Такова нямаше.

— Забравил си млякото — съобщих на Мак, като го прекъснах по средата на разказа.

По пътя към най-близкия магазин извадих мобилния си телефон и се обадох където трябва, за да съобщя новината — беше неделя, затова говорих с доста машини. Идеята беше да уредя върволица от

срещи за Мак на другия ден. Обичаше да си въобразява, че се наслаждава на почивката, като се мотае около къщата, но аз знаех, че след броени минути щеше да драци по стените и да превърне живота ни в ад. После се сетих, че тази вечер в Лондон има премиера и коктейл, затова се обадох за частни покани. После си казах, я, майната му, отидох чак до „Старбъкс“ и взех за всички по едно наистина хубаво кафе.

Когато се върнах, Дела беше сама в кухнята.

— Под душа е — каза тя. Отнесох кафето на Мак горе в стаята му. Двете с Дела пихме с нашите в кухнята.

— Той наистина ли, ами... — започна тя, — наистина ли чука филмови звезди?

— Не знам — отвърнах аз. Което е вярно. Не знаех.

— Нямах представа — въздъхна Дела.

— Какво?

— Ами че бил — че е...

— Трябва малко време, докато му свикнеш — Обясних аз, като се опитах да го защитя, — но изпитва този смахнат ентусиазъм към всичко, а аз наистина го харесвам, пък и той ме харесва. След инцидента с опита за изнасилване като че ли се сприятелихме.

Тя ме погледна с недоумение.

— Разказах ти за това, нали? Трябва да съм ти разказала.

— Не — каза тя.

— Забравила си.

— Не съм — възрази тя. — Никога не забравям инциденти с опит за изнасилване. Те са ми любимите.

Замислих се.

— О — казах след малко, — трябва да е било по време на Студената война. — Студената война бяха осемнайсетте месеца, когато с Дела не си говорехме.

— Стана няколко седмици след като ме взе на работа — започнах аз, — току-що беше купил тази къща и бяхме в спалнята, понеже декораторът бе сбъркал щорите и в един момент стояхме до леглото, а в следващия аз бях просната на леглото, а той върху мен. Както обикновено.

— По дяволите — възкликна тя. — Това е сексуален тормоз.

— О, не — възразих аз. — Не беше толкова деликатно.

— Е, ти какво направи?

— Казах му да се разкара.

— Хитро — възхити се Дела. — Аз никога нямаше да се сетя.

— И така — продължих аз, — просто станахме от леглото и продължихме да си говорим за щорите.

— Човекът е нисък — обади се тя. — Няма отърване от това. Вертикално оцетен. Но никога ли не си, никога ли не... никога ли не ти е хрумвало... искам да кажа, той е много силен мъж.

— Дел — отрезвих я аз, — освен всичко останало, ако беше станало нещо между мен и Мак, по никакъв начин нямаше да съм още тук, на тази работа, цели три години.

— Шотландска му работа — заключи Дела.

— Да — съгласих се аз, — шотландска му работа. — Каза го само защото завижда. И кой може да ѝ се сърди?

В този момент Мак отново се появи и аз се отправих към кафемашината, наясно, че той се нуждае от нова доза гориво. Очевидно вече бе въртял телефоните, защото ми нареди да му взема билети за премиерата, а аз казах, че вече съм го направила. Окото му не мигна. Беше погълнат да приказва за лимузини и маси в ресторанти, и дали Кейт е в града.

— Винаги съм искала да отида на нещо подобно — въздъхна Дела. И двамата я погледнахме — по различни причини.

— И? — попита Мак.

— И — довърши Дела, — искам да ме поканиш.

— Твоите желания са заповед за мен — заяви Мак и запали поредната си цигара.

Сбогувах се с Дела навън, когато тя изведнъж забеляза отново, че все още нося роклята си от снощи.

— Ами Ед? — попита ме.

— Не знам, може би аз съм виновна. Бях го издигнала на пиедестал, а оттам се пада лошо...

Дела ме прекъсна:

— Да не говориш за еротичните танци?

— Да. Предполагам, че ми е паднал в очите.

— Странно — сподели тя. — В моите се издигна.

— Чао — казах аз.

— Ще ме видиш довечера — отвърна тя на тръгване.

И наистина я видях: Дела да се изкачва по червения килим. Беше облечена в стил *гледай ме* — черна кожа и много крака — и караше актрисите във вечерни рокли да изглеждат като напомпани. Освен това носеше черни очила, така че фотографите да не могат да видят, че не я познават. Викаха ѝ:

— Извинявай, кукло, коя си?

Дела само свали очилата си и се провикна:

— Никоя! — и избухна в смях. Но все пак я снимаха.

Аз бях в лека криза с тоалетите, защото всичките ми дрехи бяха в апартамента на Ед, а роклята от прощалната нощ издаваше, че е виждала и подобри времена. Както си беше. Накрая излязох и си купих яркорозов комбинезон за двайсет и пет кинта от антиквариата за стари дрехи на Кингс Роуд и го облякох с малката кашмирена жилетка, която държах у Мак, в случай че ми стане студено.

Филмът беше кошмарен, за разлика от коктейла след него, както често става. Изглежда, че всички се забавляваха. Тоест, всички останали. Аз се щурах напред-назад с чувството, че съм изоставена, като същевременно избягвах всички хора, които познавах бегло, от страх да не поведат дълъг шумен разговор за банални неща.

Виждам смисъл в купоните единствено, ако са, за да се надрусаш, да си намериш работа или да си намериш с кого да си легнеш. Този вид купони, искам да кажа. А напоследък не ме бива в друсането, имам работа и я харесвам. На няколко пъти пуснах хищническия поглед, от чист навик, но моментът не беше особено подходящ за лягане.

Видях Дела за около пет секунди в началото.

— Осъзнаваш ли, че утре ще бъдеш във вестниците под заглавието „Кое е това момиче?“ или още по-лошо „Кое е това момиче с Мак?“ — Не мисля, че изобщо ме слушаше, затова добавих: — Ако си искала договор за един милион с Ести Лодер, трябваше да ми кажеш.

— Яд ли те е? — попита ме тя. — Злобееш ли?

— Не, не — възпротивих се аз.

— Вече съм ти казвала, ако исках по цял ден да обличам и събличам разни тоалети, отдавна да съм го направила. — Повече не я видях. Дел не е лепка.

Накрая се заприказвах с някакъв набит побелял мъж. Изглеждаше силно заинтригуван от мен, което беше доста приятно — пропуснах да чуя името му, когато ни запознаваха. Накрая се озовахме на балкона, аз, кацнала на дебелия каменна балюстрада, където беше по-тихо. Започна да ме разпитва подробно за живота ми и в крайна сметка му разказах за Ед. Трябваше да сме разговаряли поне два часа. От време на време той влизаше вътре и ми донасяше чаша газирана вода.

Вечерта беше мека и разкриваше хубав изглед към нощния Лондон. След известно време ми просветна, че той не е само приятен дъртак със сива коса, а друго човешко същество със свой собствен живот. Попитах го с какво се занимава. Каза, че е кинорежисьор. Поинтересувах се любезно дали е правил нещо, което може да съм гледала. Той спокойно изброи филмите си — достатъчни за награда за цялостно творчество. Всъщност, вероятно имаше поне няколко такива награди.

— О, боже мой — възкликнах аз. — Съжалявам. Не знаех, че това сте вие.

Взрях се в него. В очите му имаше нещо закачливо. Хрумна ми, че ме сваляше много внимателно, много красиво. За част от секундата се изкуших, после той каза:

— Ако някога прежалиш този твой приятел, обади ми се.

— Прежалила съм го — уверих го аз. Той не отговори, само поклати глава — нещо такова. Всъщност, помръдна я сантиметър надясно, сантиметър наляво. И се отдалечи.

От този момент ми трябваше около час, докато стигна до мига, когато да набера номера на Ед на мобилния си телефон. Дойде да ме вземе с микробуса. Някак не изглеждаше правилно, но той искаше и аз му позволих.

По пътя към къщи му казах, че когато си тръгвам по този начин, го правя, понеже мразя себе си и няма нищо общо с него. Ед каза, че знае това.

Ядосах се, че го знае.

— Значи изобщо не си се притеснил?

— Естествено, че се притесних — каза той, — притеснявах се, че ще развалиш всичко.

Когато се качвахме по стълбите непосредствено зад вратата в апартамента на Ед, той добави:

— Но знаех, че не е заради мен.

И беше толкова просто, всичко, което исках да каже. Сграбчих го, той също ме сграбчи. Направихме го още там, на стълбите. Понякога го правим — страстното заешко.

Знам, че на жените не бива да им харесва така, трябва да искат часове предварителна игра. И аз ги обичам тези работи — но от време на време ми се приисква да карам направо. Преди да срещна Ед постоянно фантазирах, че някой ден някой мъж ще бъде толкова луд по мен, че щом ме зърне, едва ще успява да затвори външната врата, преди да ме прикове към стената и да ме покрие със страстни целувки.

Разбира се, това никога не стана, е, поне не при мен. Англичаните са склонни към суетене, сумтене, тюккане и въпроси като: „Какво четеш в момента?“. Такива неща или, в зависимост от типа, са толкова погълнати от принадлежностите си за дрогиране, че човек започва да мисли, че цялата тази история с ненаситното желание на мъжете за секс е пълна измислица и че списание „Плейбой“ съществува единствено, за да намалява данъците на Хю Хефнър.

Но, когато най-накрая се събрахме, Ед се оказа приковаващия към стената. Приятна изненада. Казвам „когато най-накрая се събрахме“, защото се страхувам да призная, че след купуването на роклята и разходката с лодка не се разтопихме в ръцете на другия и не се сляхме в едно.

Което ме отвежда до пета стъпка в моя безценен пътеводител към истинската любов.

Пета стъпка: отказвайте да спите с човека в продължение на около шест месеца

До ден-днешен действително не знам защо не спях с него още първия път. Може би защото наистина се сприятелихме. Първоначално смятах, че сприятеляването ще провали всичко, а после мислех, че спането с него ще провали всичко — всъщност, дори бях напълно сигурна. Освен това не исках да спя с него, защото, както продължавах да повтарям на всички, „Нямам тръпка към него“.

— Определи „тръпка“ — сряза ме Вен по сателита някъде в пространството над Бразилия.

— Моля те, наистина не искам аматьорски психоанализ по телефона от някой, който първо ми е сестра, и второ е само пашкул — така я наричах, когато беше в утробата и известно време след това. — Отлично знаеш какво означава „тръпка“.

— Но какво означава за теб „тръпка“? — настоя тя.

— Означава омекване, означава — сецаш се, — онова пробуждане в стомаха, онова особено чувство, не знам — обърках се аз, — не мога да го опиша. Знаеш какво е, всички знаем.

— Но какво става в онази част от секундата, преди да изпиташ чувството? Какво те кара да вземеш решението да имаш тръпка към някого?

— Не вземам решение — креснах аз. — Просто става.

— Грещиш — отсече Вен.

— Виж, накъде биеш? Защото ако смяташ да се опитваш да ме караш да спя с хора, към които нямам тръпка, просто няма да стане. Извратено е. Съжалявам. Предпочитам цял живот да бъда сама.

— Точно така — заяви тя.

— Казах — отсякох аз, — че няма да водим този разговор.

— Но го водим.

— Не, не го водим.

И така до безкрай.

Продължавах да сънувам как се качвам по стълбите в някаква къща, а стаите стават все по-малки и по-малки, а стълбите все по-тесни и по-тесни, така че едва успявам да се промъквам и накрая се озовавам на толкова малък таван, че ме смазва като „Алиса в Страната на чудесата“, когато тя става голяма, а покривът на къщата ме натиска по главата.

Понякога нощем Ед се надвесваше над мен и милваше лицето ми, прибираще косата ми зад ушите, защото след известно време спяхме заедно — спяхме, — когато не искахме вечерта и това да бъдем заедно да свърши. Наричахме го „нощуване“ — както когато сте дете и най-доброто ви приятелче идва след училище и се забавлявате толкова много, че молите родителите си да се съгласят на вълшебното нощуване.

През този период с Ед се прегръщахме и целувахме по бузата понякога, но толкова. Нямахме сексуално напрежение, което да може с нож да се реже, нито възел в стомаха ми, от който да ми се гади и да не

мога да ям. После един ден Ед трябваше да посети баба си — леля Айда. Беше неделя и аз нямах нищо за вършене, затова казах, че ще му правя компания. Тя беше в старчески дом извън Бърнмаут — кожа, кости и жизненост, прехвърлила деветдесетте, с Паркинсон, широкоекранен телевизор, който гледаше по цял ден, и желязна воля. Остана доста очарована от мен и когато не гледаше телевизия, ме пронизваше с най-лъскавия поглед, който съм виждала някога. Всеки път, когато вдигнех очи, имах чувството, че се визира в мен.

По време на някакъв рекламен блок тя изведнъж извика:

— Нямам нищо против да се ожените. Глупости на търкалета.

Ед се намеси:

— Двамата с Хъни сме просто приятели — като повиши глас.

Направи ми знак, за да покаже, че е леко глуха.

— Не е необходимо да викаш, скъпи — изрева леля Айда. — Може да съм изкукуригала, но не съм слабоумна и не съм глуха. — Обърна се към мен: — Всички мислят, че старите хора са глухи! — прогърмя тя.

Ед каза, че съжалява.

— Какво каза? — троснато кресна тя.

През следващия рекламен блок отново взе думата:

— През целия си живот съм била лесбийка. Знаеше ли? —

После: — Нямам нищо против да се ожените. Глупости на търкалета.

Ед ме погледна извинително.

— Няма да се женим, лельо Айда. Но ако го направим, в никакъв случай няма да те поканя на сватбата.

— Да ме каниш на сватбата? — отвърна високо тя. — Голяма работа. Ще съм умряла.

— Сигурен съм, че няма — изгърси Ед поради липса на нещо по-добро.

— Дяволски се надявам да съм пукнала — беше отговорът.

Цялото й тяло се състоеше от ъгли, сгънато и очукано като сгъваем стол, забравен в градината дълги години. Когато станахме да си вървим, за момент двамата с Ед се озовахме един срещу друг от двете й страни. Погледнах го и усетих как някакво чувство премина през тялото ми, както когато цяла вечност сте си облягали ръката на стената, а после я дръпвате и тя се понася във въздуха със свой собствен ритъм. Гледах Ед и той сякаш се бе превърнал в... Господаря

на вселената. Нямах представа, че е толкова висок, смел и силен. И аз също. Бях амазонка. И тогава се случи — вълната желание просто ме заля, прекатури ме. Не знам как да го опиша, беше като духовно преживяване — не че някога съм имала духовно преживяване, но си го представям като нещо подобно.

Двамата тръгнахме към колата, а аз не знаех какво да правя със себе си. Не можех да говоря. Мисля, че Ед разбра. И той не заговори. Подкара по крайбрежния път. Излязохме и той ме поведе надолу по скалата, докато не намерихме една покрита с трева издатина, после се нахвърлихме един върху друг, сякаш последните шест месеца не се бяха случвали и толкова. Раждането на страстната заешка.

Щастлив край. Макар че трябва да добавя, че правихме и от продължителния, разтеглив вид секс и в случай че мислите да опитате нещо от гореописаното, когато се изкачихме обратно, открихме възрастна двойка със странни изражения на лицата, седнали пред стативи да рисуват пейзажа.

8.

Стана така, че сутринта след премиерата и сдобряването ни, първата работа на Ед беше да се погрижи за градината на Мак, затова реших, че мога да отида с него, макар да означаваше, че ще съм на работа няколко часа по-рано от обикновено. Можех да пия кафе с него навън и да го гледам как подкастрира растенията.

Когато пристигнахме, Мак не беше станал. Всъщност не очаквах обратното — когато е в Лондон често остава на американското време от източното крайбрежие.

Реших да звънна набързо на Вен, в случай че още е будна. Беше будна. Посещаваше курс по фенг шуй и учеше до късно, защото изпитът беше след два дни.

Казах ѝ, че съм се събрала с Ед и тя се зарадва — „О, това е чудесно, — да, — не, — това наистина е чудесно“.

— Вен, какво има?

— Нищо — отвърна тя, — наистина страхотна новина. Но аз знаех, че ще се сдобрите.

— Откога казваш „страхотна“?

— Можем ли да започнем разговора отначало? — предложи сестра ми.

— Какво имаш наум? — попитах аз.

— Ами — започна тя, — само че получих първия си професионален ангажимент като специалист по фенг шуй той почти се застъпва с твоята сватба, но неточно. Искам да кажа, няма да мога да остана в Лондон толкова дълго, колкото ти бях обещала.

— Не можеш ли просто да промениш датата на ангажимента си?

— Не, наистина не мога. За сватба е. Трябва да фенгшуизирам мястото на сватбата.

— Кога точно — процедих аз, — е тази сватба?

— Ами, самата сватба не е толкова важна. Важни са дните преди нея.

— Вен, кога точно е другата сватба?

— В същия ден — призна сестра ми, — в същия ден като твоята. Но не се притеснявай, ще дойда на твоята, разбира се. Не е необходимо да бъда там за самата сватба, но трябва да съм на подготовката. Просто това е първият ми голям пробив — вчера се натъкнах на учителката си по фенг шуй на занятието по йога, а тя се натъкнала на тази жена по време на Тай-масажа си и тя поиска да я наеме — учителката ми, — но тя щяла да заминава, затова препоръчала мен на по-ниска цена. Но е хубаво, а? Освен това мислех, че твоята сватба се отменя — добави Вен.

Дълго мълчание.

— Не мислех, че толкова държиш на сватбата — изтърси сестра ми.

— Ами, представи си, че държа — натъртено отвърнах аз. Ново мълчание. — Трябваше да си тук за моята подготовка. Освен това, дори не става въпрос за сватбата. Двамата с Ед заминаваме веднага след церемонията. Няма да имам време да те видя. — Още мълчание. — Липсваш ми, знаеш.

— О, скъпа — въздъхна Вен, — истински ужас. Чувствам се ужасно.

Реши, че трябва да отиде и да си вземе „Хааген Дазс“. Преди да затвори, ме попита дали знам, че „Хааген Дазс“ е име на сладолед, измислено от някаква фирма, дали мога да си представя кой би измислил подобно име и дали не го намирам за адски неблагоприятно?

Когато затворих телефона, се чувствах като парцал. Пак, помислих си. Пак! Вчера беше едно, днес е друго, нима Господ не знае, че наградата ми за всичките тези гадости през почивните дни беше два или три (минимум) щастливи безгрижни дни, в които да се поперча насам-натам като работещо момиче от реклама на шампоан с бухнала коса. Искам да кажа, знам, че женитбата преобръща всичко с главата надолу и искам да имам вълнения, но не всеки шибан ден. Прекалено много е. И без „Хааген Дазс“, на който да се облегнеш.

Телефонът извън. Отново Вен.

— Очаквайте да бъдете изоставена — съобщи тя. — Току-що отворих книгата си за ежедневна медитация и тя гласи точно това. Не е ли невероятно?

— Очаквайте да бъдете изоставена? От собствената си сестра? — недоумях аз.

— Да! — възкликна тя. — Защо не. Чакай да ти прочета това: „Всички сме крайно и напълно върховно, върховно сами“.

— Е, това повдигна духа ми.

Наистина. Първо, защото от тази гледна точка нещата можеха да вървят само към по-добро, и второ, защото Вен ми се обади.

След минута подхвърлих:

— Между другото, как, по дяволите, се фенгшуизира сватба?

Когато за втори път затворих телефона на Вен, се обадих на Дела. Сигурно вече бе излязла за работа, защото не си беше у дома, затова я потърсих на мобилния. Искях по-весел разговор върху темата „Върнах се при Ед“.

— Здравсти — каза тя. Прозвуча малко приглушено, после прозвуча малко разтревожено. — Къде си?

— Всичко е наред — съобщих аз. — С Ед съм, сдобрихме се.

— Гадно! — заяви Дел. — А, Хъни, прекъсвам те.

— В автобуса ли си? — попитах, но връзката се разпадна.

Погледнах Ед навън в градината. Кастреше като луд, нахвърляше се върху растенията с мощни движения. Обича да подкастрия, казва, че е терапевтично, освобождавало натрупания гняв. Дори когато не е натрупал нищо, може да се разчита, че ще остави градината с вид на подстригана през гребен. Със страх се питах какво ли щеше да излезе днес, като се имат предвид изпитанията на Ед през почивните дни — колекция от дървета бонзай, може би. Японско, в края на краищата. Макар изглежда да е вярно, че розовите храсти, окастриени до дъно, израстват още по-буйни. Това, което не те убива, би казала Вен, те прави по-силен.

Докато гледах навън, видях, че Ед спря за момент, после помахаше любезно към прозореца на горния етаж. Мак. Чух стъпките му и звука на водопровода. Заредих кафето и като затъкнах безжичния телефон под брадичката си, отново набрах Дел.

— Е, как беше снощи? — попитах, когато се свързахме.

— Слушай — отрязва ме тя, — трябва да се обадя в работата и да им кажа, че ще закъснея.

— Само ми кажи какво стана, след като си тръгнах. Свали ли някоя кинозвезда?

— Не, не точно — измънка Дела. — Да поговорим по-късно, става ли?

Изтълкувах го, че не е разговор за горния етаж на автобус номер двайсет и две.

— Мак не ти е създавал проблеми, нали? Нали не го е избило на перверзии? — казах го, докато се изкачвах по стълбите с кафето на въпросния човек.

— Не, не точно — отвърна Дела.

Почуках на вратата на спалнята му.

— Влизай — подвикна шеговито Мак, както винаги, но практиката ни е само да отварям вратата и да плъзвам подноса на масата вътре, без да влизам.

— Как така не точно? — продължих, докато затварях вратата му, но в този момент ме прониза изключително неприятно чувство в стомаха. — Дела, не си — искам да кажа, не, глупости... — Мисълта беше толкова ужасна, че не можах да изплюя думите. — Дела — опитах отново, — обеща ми, че няма да се забъркаш с Мак. — Чу се някакъв истеричен полукикот. — Не, сериозно, не е смешно. Той е голяма лъжица дори за твоята уста.

— Господин Контрольор — обади се тя.

— Дела — наблегнах аз, — сериозно, обеща ми, че няма да се забъркаш с Мак. Не е смешно. Обеща ми.

Телефонът ми отговори с ужасно бръмчене в ухото. Вратата на банята беше открената и шумът — по някакъв начин — ме накара да се протегна и да я бутна леко.

Тилът на Дела лежеше във ваната, с телефон до ухото. Един крак лениво настройваше крана за гореща вода. Направих две крачки към нея, боса по мрамора.

— Господин Контрольор — повтори тя в телефона. — Не можете да ме накарате.

Застанах зад нея. Моят телефон имаше дълга сребриста антена. Извадих я като сабя. Размахих я над главата ѝ и я насочих право под брадичката ѝ.

— *Ve hev veys* — изревах с най-добрия си гестаповски тон — право в ухото ѝ.

Дела изпищя. Беше много продължителен, удовлетворителен писък. Писък, който можеше да събере цялата къща.

Помъкнах я долу в кухнята в един от халатите на Мак. На минаване покрай спалнята му той подаде глава, но веднага я шмугна

вътре, когато видя, че сме заедно. Дела си наля кафе. И двете бяхме на ръба на истерията.

— Ти си много болна жена — заявих аз.

— Хареса ми онзи писък — каза тя. — Беше като оргазъм.

— Това може да ми струва работата — процедих аз. Но тя само превъртя очи към тавана, без да ми обръща внимание. Спогледахме се през плота за закуска.

— Е, сега знаем защо го наричат Големия Мак — съобщи Дела.

— Така ли го наричат?

— Очевидно — отсъди тя. После добави делово: — Да, така му викат — и кимна няколко пъти.

Започнах да се смея. Смях се толкова много, че накрая се провесих на плота, без да мога да си поема дъх.

— Вчера — точно така — каза Дела в промеждутъците, когато спирах, за да си поема дъх, — когато ти отиде за мляко, той каза, че се качва да вземе душ, а после ми извика да му занеса вестниците — знам, че е смешно. Но реших, че все пак ще се кача, за да проверя как стоят нещата и когато отидох, надникнах в банята и изпод душа стърчеше ръката му с цигара между пръстите.

Погледна ме възхитено. Лицето ѝ сияеше. Не бях виждала Дела толкова развълнувана, откакто свали Вини Джоунс.

— Той пуши под душа! — извика тя. — Подава се — продължи, като ми показва как точно, — дръпва си и се мушва обратно!

— О, боже мой — проплаках аз, — лапнала си по него. Налапала си въдицата, понеже пуши под душа.

— Не можеш да не му го признаеш — заяви тя. — После аз ще дръпна завесата над онова, което се случи после, става ли?

— О, защо? — възкликнах аз. — Досега никога не си си правила труда да дърпаш завеси.

— Е — обясни тя, — нали знаеш, че двамата имате професионални взаимоотношения?

— Не си, нали... направи ли го? — усъмних се аз. — Вчера, докато ме нямаше?

— Ами, аз му — на него, така да се каже, тъй като нямахме много време, а после...

— Снощи още веднъж? — не вярвах на ушите си. — Тогава какво е това? Трайно обвързване?

Ед влезе за нещо освежително и Дела го поздрави:

— Здравсти, готин — и го целуна.

— И защо — върнах я на въпроса аз, — се престори, че си на работа, когато ти се обадох?

— Всъщност, не го направих. Ти го прие така. Обадох се, че ще закъснея — заяви Дела и погледна часовника, — но по-добре да тръгвам. Трябва да се прибера и да се преоблека.

Ед я погледна, като прецени положението, после каза:

— Е, желая ти късмет — и й отпрати усмивка с леко страхопочитание. Мисля, че малко се бои от нея.

След като Дела си тръгна, ребрата ме боляха от смях, но изтрезнях и режещото чувство се върна, затова отново й се обадох на мобилния телефон.

— Това не бива да продължава. Може да си загубя работата.

— Не, не може — увери ме тя.

— Да, може — казах аз. — Той ще почувства срам и неудобство, ако не сега, то по-късно. Неизбежно ще се случи и тогава няма да ме понася край себе си, защото ще му напомням за теб и ще измисли някакво извинение. Не, нищо няма да измисли, какво говоря? Няма да си играе с извинения, просто ще ме уволни и толкова.

— Успокой се, сигурно повече никога няма да го видя.

Настъпи мълчание. Не се сдържах и попитах:

— Не, но честно, как беше?

— Забавен е — призна Дела, — възбужда ме — ей тук наляво, моля — това беше към шофьора на таксито й. — Трябва да приключвам, Хъни. — И приключи.

Когато Мак слезе след половин час, очаквах може би малка доза овчи синдром — никога (мислех си) не беше излагал пред мен бесния си сексуален живот, — но би трябвало да го познавам по-добре, защото нямаше дори следа от овчи поглед. Всъщност, няколко дни работихме като луди и спях по четири часа на нощ, докато накрая казах:

— Мак, знаеш, че след десет дена се омъжвам.

А той отвърна:

— Естествено, скъпа, не се тревожи — утре вдигам гълъбите — със своя смахнат шотландски провлачен говор.

Както се оказа, не успя да изчака до утре, затова го качих на следобедния полет.

Закарах го на летището в *Да Не Бъде*, а той седеше отзад и водеше телефонни разговори до пълно изтощение на събеседника. После ме стресна до смърт, като изрева:

— Ще се жениш! — Сякаш току-що го бе осъзнал. — Без съжаление?

Отвърнах, че така се надявам. Как така, учуди се той. Или съжаляваш, или не съжаляваш. Казах, че според мен нищо не е черно и бяло — неразумен довод за Мак, който смята, че всичко е черно и бяло.

— Не ми ги пробутвай тези — кресна той.

— Стига, Мак — креснах в отговор аз, — не искам да говоря за това. — После го попитах дали някога е стигал до женене или нещо подобно.

— Да, сгащвали са ме няколко пъти — призна той, — но досега винаги съм се оправял.

— Досега?

— Да, шибана работа като рака — можеш да се бориш колкото искаш, но накрая винаги те поваля.

Настъпи кратка пауза, докато смелим тази вдъхновена метафора. После той каза:

— Хареса ми твоята приятелка, как се казваше?

— Дела.

— Такива не се срещат често — подхвърли той и улових усмивката му в задното огледало.

— Излиза с един зъболекар — сервирах му аз. — Заедно са от десет години. — Пълна лъжа. Единствените хора на света, от които Мак се страхува, са зъболекарите. Отново стрелнах огледалото, но той не изглеждаше особено заинтересуван.

— Е, какво стана? — попитах. — Искам да кажа, можел си да направиш своя избор, нали?

— Да — съгласи се той, — измежду най-красивите жени в света. — Погледна тъжно през прозореца. Не мисля, че някога съм го виждала такъв. — Знаеш ли какво, обаче — заключи накрая, — дяволски ме е страх, че утрешният ден ще ми донесе нещо по-добро.

След малко ме попита дали разбирам какво има предвид. И това не го е правил никога досега — да търси уверение. Казах му, че знам какво има предвид.

— Проблемът е, че утрешният ден — ми довери най-сериозно, когато стигнахме на летището, — никога не идва, по дяволите.

9.

От: alexlyell@hotmail.com

За: honeypot@webweave.co.uk

Тема: Здравсти

Дата: четиринайсети април — три и петдесет и пет следобед

Мим-версия: едно

Хъни,

Ще се женя. Том току-що влезе тук в кабинета ми и му съобщих новината. Сумтя и пуфтя, размахва ръце, крачи из стаята с изпъчени гърди, сякаш дори не можеше да намери думи, за да опише какъв идиот съм. Накрая се стовари на стола и каза:

— Ах, ти, шибан задник.

Пожелах му приятен ден.

Той въздъхна:

— Отказвам се.

— Напускаш?

— Отказвам се, значи дори няма да споря с теб. Как сервира въпроса?

Описах му как попитах Черил дали ѝ се ходи до Вегас.

— И? — поинтересува се Том.

— Черил възкликна: „За какво ми е да ходя до Вегас?“, а аз казах: „За да се омъжиш“.

— А тя какво отговори?

— За кого?

— Какво за кого? — не разбра Том.

А аз обясних:

— Черил попита: „За кого?“, все едно „За кого да се омъжа?“

Том се разсмя.

— Това е било върха — а после добави: — И ти каза: „Ще се омъжиш ли за мен?“, нали, а тя въздъхна: „Да“ и паднахте в обятията си, нали?

— Да, нещо такова — признах аз. — Освен това тя плака.

— Е, поискал си й ръката по очарователен начин, задник такъв. Но какво общо има шибаният Вегас?

Обясних му, че исках да отида във Вегас, да свърша работата и толкова. Не мога да понеса тортите, букетите и останалите идиотщини. Том ме погледна с израз, „о, сериозно“?

После каза:

— Но ще го направиш, нали? Доколкото познавам Черил, няма начин тази кукла да не си получи тортите и букетите.

Усмихнах се.

— Ще ги получи. Искам да е щастлива. — Но му казах, че сме постигнали компромис. Споразумяхме се на две седмици цирк. Две седмици и край. Толкова мога да преживея.

— И Черил се съгласи? — не повярва Том.

— Черил обича предизвикателствата. — После му разказах, че е работила в някакво предаване, в което преправяли къщите на хората — от буржоазна еднофамилна къща от петдесетте в екзотичен марокански дворец за четирийсет и осем часа — затова, да, съгласи се.

Том се замисли. После отсъди:

— Тя е умно момиче. Знае, че го правиш заради нея.

Греши — не го правя заради нея. Но това е единственият начин, по който може да си обясни нещата.

В колата на път за клиента, Черил ми се обажда по клетъчния телефон — иска да знае за какво мисля. Току-що е била при психотерапевтката си и очевидно съм се държал странно тази сутрин, така че сега трябва да й кажа за какво мисля.

— За най-страхотните чукания в ергенския си живот.

— Защо се държиш по този начин?

— Опитвам се да те разсмея! — възкликвам аз. — Престъпление ли е? Освен това не съм единственият, който се държи странно. Нямам изключителни права за целия свят над странното поведение. Защо винаги си вадиш прибързани заключения за мен?

Не ми отговаря, че мога да предположа защо си вади прибързани заключения. Защото няма друг избор.

— Скъпи — казва тя след малко, — като стана дума за ходене на разни места, трябва да те информирам, че не ми се ходи в Европа за медения ни месец. — Така говори Черил.

— Защо? — питам аз.

— В Европа вали — отвърща тя.

— Ами Микеланджело?

— Какво искаш да кажеш? — не разбира Черил.

— Искам да кажа, да, в Европа вали понякога, но Микеланджело?

— Мили — обяснява тя, — Микеланджело е адски готин, но сега говорим за моя меден месец.

— Значи не би искала да гледаш Тони Хопкинс на сцена в Лондон?

— Лондон? — повтаря Черил с известна острога — осезаема острога.

Извъртам разговора към въпроса не е ли традиционно младоженецът да отмъкне булката в тайна посока? Тя възкликва:

— Вече си направил резервация в Лондон! — Повишен глас.

— Не — възразявам аз, — прибързани заключения!

— Къде? — пищи тя.

— Малък остров до западния бряг — дотам се стига със скачане.

— Хъни!^[1]

Казвал съм й — милион пъти съм й казвал да не ме нарича така. Отново й казвам. Преди да затвори добави:

— Ще се моля за теб.

Знаеш ли, че мисленето създава някаква киселина в мозъка, която плъзва надолу (поражда хаос в рамената, ако не внимаваш) и накрая се изхвърля от панкреаса?

Пази се,
Алекс

От: alexlyell@hotmail.com
За: honeypot@webweave.co.uk
Тема: Здравсти

Дата: четиринайсети април — единайсет и петнайсет вечерта

Мим-версия: едно

Хъни,

Вече минава холивудското време за лягане, а въпросът за медения месец все още не е решен. Черил се върна от занятието си по тае бо и каза:

— Майка ми ще ме побърка за сватбата. Изглежда, че майка й, която не е чувала за умението да остаряваш благородно — всъщност, съмнявам се, че е чувала за остаряването изобщо, — отишла на тае бо.

Черил продължава:

— Казах й никаква бяла захар в нито едно от блюдата на приема, а това включва и сватбената торта. Не е голяма работа — Фанели имат страхотен избор от екологично естествено подсладени, — а тя започна да ме убеждава, че бялата захар по нищо не се различава от концентрирания плодов сок, което е малкото й оправдание, за да продължава да пие обикновена кока-кола. Затова й казах: „Здравсти! Фруктозата има съвършено различно въздействие върху тялото, не качва кръвната ти захар на влакчето на ужасите и те съветвам да ми се довериш, защото съм живо доказателство“. А майка заяви: „Не се различава от захарта, мила“, сякаш знае всичко, понеже ми

е майка и нашето поколение тъне в пълна заблуда. Попитах я: „Коя е по-щастливата от нас? Ти или аз? Коя е по-слабата, по-богатата, коя я оправят?“

— Това последното не си го казала — намесих се аз.

— Прав си, последното не го казах — призна Черил и седна с въздишка на кожената облегалка.

— Какво общо с фруктозата има фактът, че си по-богата?

— Не знам — сви рамене тя.

— По-богата си единствено защото разведената ти майка е била достатъчно глупава да подпише изключително неблагоприятен предбрачен договор.

— Ужасно е, когато бракът се третира като най-обикновена сделка — обади се Черил.

Не ѝ обърнах внимание. Казах:

— Това ли са устоите на нравственото превъзходство? Да си по-щастлив, по-слаб и по-богат? Това ли е Божествената заслужена награда за това, че не пиеш обикновена кока-кола?

— Да — заяви тя, — точно така. — И пак стана. — Освен това си скъсвам задника от работа в агенцията и съм върхът.

Черил е импресарио в една от големите агенции и кариерата ѝ процъфтява след престоя в клиниката. Наистина е върхът, както казва. Има набито око и умее да отсява зърното от плевата (въпреки факта, че не яде такива неща).

Погледна ме.

— Размърдай си мозъка, скъпи. Какво пишеш — и надникна в отворения ми лаптоп.

— Какво ще кажеш за Мадагаскар? — предложих аз. — Ами Маракеш? Или Рио де Жанейро?

— Отказал си се от Европа? — настръхна тя.

— Заради теб — въздъхнах аз. Наистина.

— Хъни — каза тя, — хън... — сети се, — искам да кажа, мили. Не можем ли просто да отидем на някое място като Хаваите или Барбадос, или Акапулко?

Опитах се да я склоня на малко култура с довода за самоусъвършенстване. Черил посвещава деветдесет процента от будните си часове на самоусъвършенстване. Но не се нави, иска да се изтяга на някой бряг. Възкликнах:

— Мразя да лежа на брега.

— Толкова ли трудно трябва да бъде?

— Кое? — попитах аз.

— Взаимоотношенията — толкова ли трудни трябва да бъдат?

Отвърнах, че не знам, може би трябва да се запишем на курс, да получим още малко инструкции. Да подобрим уменията си. Черил се съгласи, че не е лоша идея и си легна.

И така, сега седя тук сам и отново ти пиша. Предполагам, че няма на кой друг да кажа. Харесва ми да изпращам тези имейли и да знам, че всъщност не ги получаваш, но те отиват някъде, така че някой може би ги чете. Щастлив съм, че поне не се връщат при мен — „Получателят не е открит“.

След като ти писах за пръв път, когато се върнах от Лондон, и ти не ми отговори, започнах да си мисля, че може да си плод на въображението ми. Хрумна ми шантата идея, че ще промениш живота ми. Глупости. А после реших, че определено трябва да си плод на въображението ми.

Сядах и ти пишех, но не можех да довърша писмото. Или пък вдигах телефона, но не можех да набера номера. Странно. Както когато решавах да спра да пуша и двацет минути по-късно намирах цигара в ръката си.

Докато се лекувах, открих, че вътре в мен има някакъв малък гаден диктатор, който командва живота ми и налага правилата, но аз не чета законите — дори не знам какви са. Тоест, искам да променя живота си. Ами — глупости. Не искам да променя нито едно шибано нещо.

Знам, че е нахално да си въобразявам, че съм по-лош от всички останали. Искам да кажа, как така ще съм толкова специален, че да съм най-лошият? Харесва ми да

си въобразявам, че съм някакво извънземно. Най-трудното нещо за мен е да бъда обикновен.

Сега ще се ожения и ще стана землянин, ако е възможно изобщо. Но такава е житейската ми мисия напоследък. За това съм учил. Да бъда обикновен човек. Тоест, да оцелея.

Но ти знаеш как е. Понякога се питам дали следвам правилната мисия — искам да кажа, може да съм се отклонил от пътя. Може би Черил не е част от плана. И тогава, когато ми се прииска да напрегна въображението си и да доведе докрай тази шибана метафора, ми хрумва, че ти може да си някъде там. Може би двамата са ни изпратили тук долу, един мъж, една жена. Но сме се изгубили.

Може би и това не е влизало в плана.

Пази се,

Алекс

От: alexlyeU@hotmail.com

За: honeypot@webweave.co.uk

Тема: Здравсти

Дата: петнайсети април — девет и двацет и две вечерта

Мим-версия: едно

Хъни,

Веднъж летях до Солт Лейк Сити и самолетът изведнъж пропадна във въздуха, честна дума. Стори ми се, че ми излезе целият въздух, провиснаха малките жълти противогазни, хората започнаха да пицят и така нататък — но самолетът се измъкна и продължихме.

Най-странното беше, че никой не обели дума за случилото се. Нито екипажът — никакви извинителни съобщения, или зачестена информация за височината на

полета, нищо. Дори пътниците не го споменаха. Сякаш такава бе сделката, понеже сме оцелели.

Тази вечер се прибрах вкъщи и намерих майка ми да ме чака на верандата. За да ти докажа, че няма нищо общо с Черил, ще поясня, че прилича на прошарен, обгорял от слънцето скелет. Омазнените златни пръстени по ръцете ѝ са дебели и хлабави, носеше избелял морав дневен костюм, а от устата ѝ стърчеше обичайната „Лъки Страйк Супер“. И, както обикновено, беше пияна.

Въведох я вътре и казах:

— Черил ще откачи, ако пушиш това нещо в апартамента.

Тя извади цигарата от устата си и я угаси внимателно върху капака на кутията, за да запази останалата половина. Заяви, че Хари Безделника ѝ съобщил за обявата за сватбата в Ел Ей Таймс. Очите ѝ като че ли бяха мокри. Носеше малка чанта с етикет на „Континентал Багидж“.

— Мамо, как си позволи да дойдеш дотук?

Тя сви рамене и отсече:

— Хубав въпрос, нямам пукната пара.

— Ами парите, които ти изпращам всеки месец? — попитах аз.

Огледа се из стаята. Знаех какво търси.

— Знаеш ли, някак странно е да те гледам без саундтрака — подхвърлих.

— Какъв саундтрак? — не разбра тя.

— Твоята лична музикална тема, потракването на леда в чашата. — После добавих: — Тук няма да намериш нищо за пиене.

— Още ли си на сухо? — възкликна, сякаш бе изненадана. Не отговорих. Знае, че се измъкнах, бях в клиника. Поканиха я да дойде да се срещнем — „Семейна седмица“, така го наричат. Тя благородно отказа. — Не е като никога да не си имал проблеми с пиячката — заключи тя.

— Мамо, трябва да си вървиш. Трябва да си вървиш още сега.

— Но ти си си намерил булка, а аз никога не съм я виждала — възрази майка ми.

— Вярно е — съгласих се, — двамата с Черил ще се женим. А сделката е, че двамата с теб се развеждаме. Помниш ли?

— Парите не стигат — заяви тя.

— На алкохолика парите никога не му стигат — срязах я аз.

В този момент избръмча звънецът, аз вдигнах вътрешния телефон и един тънък английски глас каза:

— Здравейте.

Помислих, че си ти.

Всичко ми стана ясно — сякаш винаги съм знаел, че един ден някой ще позвъни на вратата и това ще бъдеш ти. Изобщо не се изненадах, че ме намери точно в тази гореща холивудска вечер в моя банален холивудски апартамент на етапа на сдобиването ми със съпруга. Уловен, може да се каже, в капана на малкия си холивудски живот. Изобщо не се изненадах — всъщност, имаше смисъл. Всичко проблесна пред очите ми. Ти дойде да ме спасиш. Знаех, че ще го направиш.

После тънкият английски глас продължи:

— Аз съм Вен, идвам за фенг шуя. — Натиснах бутона за автоматично отваряне на вратата. Хрумна ми, че мога да се отърва от майка си — че може да слезе с единия асансьор, докато англичанката се качва с другия. Освен това знаех, че щом специалистката по фенг шуй бе тук, Черил нямаше да се отлепи от нея.

Майка, естествено, надуши работата и се заключи в банята. Застанал отвън, чух фаталния звън на бутилката водка, която се изливаше в чашата за четки за зъби.

Англичанката извика:

— Здравейте!

Грабнах няколко соди от хладилника и я посрещнах на вратата.

— Адски горещо е — казах. — Да слезем при басейна.

По пътя ѝ обясних, че Черил още не се е прибрала.

Англичанката ме попита нямаме ли климатична инсталация. Заявих, че нямаме, после изсумтях при мисълта Черил да няма климатична инсталация — смехотворна идея. Затова добавих:

— Ъ, имаме — развалена е.

Когато стигнахме до басейна, подхвърлих:

— Виж, ще хванем Черил веднага, щом влезе — и посочих портала. После влязох в басейна, който ми се стори най-доброто място за мен.

Планът ми беше, че когато Черил се появеше, щеше да разговаря с момичето при басейна, а аз щях да се измъкна и да изкарам майка ми от апартамента. Вен — момичето, — седна на ръба на басейна и провеси крака. Попита ме:

— Ти си Ал, нали?

Това трябва да ѝ го е казала Черил — тя ме нарича Ал. После добави:

— Искаш ли да ти разкажа за фенг шуй?

— Не, не искам да ми разказваш за фенг шуй — отвърнах аз. Тя се сконфузи, затова продължих: — Разкажи ми за Лондон.

Вен се засмя.

— Няма да ме попиташ дали познавам един човек, твой познат, който живее в Лондон, нали? — Очевидно много американци казват това, когато се запознават с нея. Питат: „Живееш в Лондон? Случайно да познаваш Джон? Живее в Лондон“. Като че ли е някакво село. Някакъв ѝ казал: „Колко е населението на Великобритания? Няколкостотин хиляди?“ А тя отвърнала, ами, всъщност петдесет и пет милиона.

Затова я уверих, че няма да ѝ задавам подобни глупави въпроси. Вен ми хареса. Беше ми приятно да слушам гласа ѝ. Хубаво си поговорихме. А Черил не идваше и не идваше. Накрая стана прекалено странно да продължаваме да седим край басейна, когато се стъмваше,

затова влязохме в апартамента, а там беше Черил, седнала на дивана с майка ми. Изглеждаха доста уютно.

— Как влезе вътре? — попитах Черил.

— Както винаги — отвърна тя, после погледна Вен и заяви: — Ти трябва да си Вен — и погледна часовника си.

— Бяхме долу край басейна — не те видяхме да влизаш — Обясних аз.

— Разговаряхме — добави Вен, в опит да помогне. Черил я стрелна с поглед. Това не бива да ѝ се казва. Към разговорите е особено подозрителна. Винаги казва: „Знаеш до какво водят разговорите“.

— Е — подхвърли тя, — и ние разговаряхме.

И погледна майка, а тя завъртя леко глава в моята посока, което според мен значеше: „Майната ти“.

— Черил, това е майка ми, но вече сте се запознали, доколкото разбирам.

Вен се обади:

— Ще дойда друг път, става ли?

В този момент майка ми скочи от дивана и изрева:

— През целия си живот нито един ден не е работил честно! — по мой адрес.

Погледнах Черил и казах:

— Наистина съжалявам за това. Ще ѝ взема стая в мотел.

Черил възрази най-спокойно:

— Всичко е наред. Майка е настанена в стаята за гости.

— Майка? — повторих аз. — Майка е настанена...

Черил ме прекъсна:

— Знаеш ли, имаш много неприятния навик да повтаряш думите ми. Ако се опитваш да разсъждаваш, прави го наум.

Това беше посрещнато с радост от майка ми. Стоеше несигурно между нас двамата.

— Как не! — възкликна тя. На практика изпя с ликуване думите. — Изчезвам оттук.

Ето как накрая се озовах в „Буржоазното прасе“, откъдето ти пиша. Англичанката ми прави компания известно време, но вече си тръгна. Гледа децата на някакъв банкер в горната част на Холивуд. Вървеше зад мен на излизане от апартамента и ни беше някак трудно да се сбогуваме. Изпитвахме онова чувство на свързаност между хора, които почти не се познават, но изведнъж ги взимат заедно за зложници. Свързваше ни травмата. Може би не трябваше да ѝ казвам всичко, което ѝ казах. Заради гласа ѝ е, струва ми се. Часове наред можех да разговарям с нея.

Сега всеки момент трябва да се върна и да изям попарата.

Мисли за мен.

Пази се,

Алекс.

P.S.: Току-що си поръчах още едно капучино.

От: alexlyell@liotmail.com

За: honeypot@webweave.co.uk

Тема: Здравсти

Дата: петнайсети април — един часа и три минути през нощта

Мим-версия: едно

Хъни,

Не ме бива да играя по правилата. Преди се гордеех с този факт, но вече не е така. Вече не смятам, че правилата са достатъчно добри за всички останали, но не са достатъчно добри за мен. Но освен това си знам границите. И тази сватба е отвъд тях. Сънувам кошмари. Будя се плувнал в пот — сънувам булка, бяла, обвита във воали и прекалено висока, зловеща като привидение, да се носи към мен по пътеката на църквата. А когато булото ѝ пада назад, очите ѝ са огромни като на насекомо и се взира в

мен толкова напрегнато и с такава яснота, че страхът се надига в гърлото ми, сякаш ще ме удуши и съм сигурен, че ще умра. Не знам какво ще се случи, ако посегне към мен, защото сънят никога не стига дотам.

Страхувам се да давам обещания, които може да не успея да спазя. Но най-вече не обичам хората да ме гледат. Не може ли да е в тесен кръг? Мисля, че трябва да е в тесен кръг.

Не се тревожи, обсъждал съм всичко това с психотерапевт. Знаем си възжетата.

Майка ма ме изостави, когато бях на пет години. Казах ли ти го, когато си разказвахме кратките автобиографии онази вечер в Лондон? Остави ме при баща ми, избяга с някакъв амбулантен търговец. Когато се върна след шест години, баща ми ме беше предал в ръцете на сестра си. Бе прекалено зает за мен. Имаше милион жени.

Една нощ, преди да си тръгне, сънувах кошмар и се събудих посред нощ. Заварих го да прави секс с някаква жена на дивана. Бях ужасен. Не знам защо. Когато хукнах да бягам, баща ми ме последва. Беше пиян. Като ме хвана, ме прикова на леглото и ми каза, че било понеже майка ми вече не го искала.

Това са възжетата. Познати са ми. Все същото, искам да отида във Вегас и да свърша всичко за половин час.

Но съм голям мъж. Мога да върша неща, които не искам да правя.

Когато се върнах в апартамента снощи, всичко беше тъмно и тихо. Седнах на бюрото, за да послушам цикадите. Обзе ме чувството, че повече никога няма да мога да помръдна — между чука и наковалнята. Не мога да кажа, че разсъждавах нормално: мислите ми бяха като топче в колело на рулетка, заклещени в тесния улей, въртяха се безспир и никога нямаше да се спрат.

Затова не знам откъде ми хрумна — в главата, — да стана и да отида в стаята за гости, където беше майка ми. Извадих една цигара от пакета ѝ на нощната маса.

Спомних си как като малък влизах в нейната стая, докато лежеше мъртво пияна в леглото и крадах от парите ѝ.

Майка ми беше заспала с отворена уста. Изглеждаше стогодишна. Не би повярвала, че е възможно човек да си съсипе живота така, както го е направила майка ми. Опитах се да си представя как това изтормозено тяло е започнало живота си като прясно изпечено новородено дете. Струваше ми се невъзможно.

Но странното е, че присъствието ѝ бе по-осезаемо, когато спеше. Изпаднах във вцепенение, закован на място, в присъствието на майка ми. Изведнъж очите ѝ се отвориха широко, както се ококорват очите на хората точно преди да умрат, и ме попита дали знам колко важно е било за нея, когато се върнала от пътуванията си, че съм я чакал и отново сме били семейство?

Няколко сълзи се процедиха от страни на очите ѝ. Помислих дали да не я целуна, но в мига преди да се наведе да го направя, тя отново заспа. Сякаш нищо не се беше случило.

Излязох с цигарата и седнах долу на площадката. Вече не ми се пушеше, но все пак го направих. До този момент не бях пушил от две години, три месеца и тринайсет дни. Продължих да седя там. Накрая, когато мислех, че е съвсем възможно да прекарам навън цялата нощ, Черил излезе от спалнята и се настани тихо на другия стол.

Кое е необичайно. Необичайно е да го прави тихо, искам да кажа. Обикновено земята кънти под краката ѝ. Но не заговори. Проблемът е, че мога да я бия в играта на мълчанка по всяко време на седмицата. По всяко време на столетието.

Казват, че трябва да искаш да се промениш.

Заговорих пръв. Казах, че съжалявам. Тогава тя ме попита много спокойно, много кротко, защо искам да се ожения за нея.

Цикадите изпаднаха в онази своя лудост, която напомня финала на класическо музикално произведение, и

аз се замислих как започна всичко между мен и Черил. Изхвърлиха ни от клиниката — споменах ли? — за „побратимяване“. Хубав евфемизъм. Все пак, не съм сигурен, че няма нещо братско, така да се каже, между нас двамата. Просто изживяваме болката си по различен начин.

Трябва да проумееш нещо за Черил. Тя винаги е била отличничка в гимназията. Ако не е била кралицата на випуска на практика — нейното училище било отменило тази традиция, — е била кралицата на випуска духом. Черил е момичето, което се записа на бойни изкуства и с гола ръка счупи на две тухлата от първия опит. Ако имаше дете, това щеше да бъде първото безболезнено раждане — дори без занакс, който, трябва да се признае, помогна при чупенето на тухли.

Затова когато я изхвърлиха от клиниката, това беше първия й провал. Първия, за който се терзаеше непрекъснато.

Ако се чудиш какво стана на първата фаза от срещите — тенис, държане за ръка и всички онези глупости, на които ни учеха, — искахме да го направим, само че малко се поувлякохме. В клиниката бяха ревностни противници на секса. На мъжете и жените дори им беше забранено да пушат заедно, понеже смесеното пушене водело до страстни сцени.

Една вечер двамата с Черил се гушкахме в заслона под стълбите. Но едва след като ни изгониха и се наложи да чакаме полетите си до дома в една мотелска стая, се сблизихме наистина. Ако не ни бяха изхвърлили, никога нямаше да се озовем заедно в мотел.

Когато Черил ме попита защо искам да се оженя за нея, казах, че е за да им дам да се разберат на онези копелета, които ни изхвърлиха от „Санта Роза“.

Извадих късмет — разсмя се. Подхвърлих, че според мен не бива да задава такива въпроси.

— Не можеш ли да кажеш, че ме обичаш? — попита Черил.

Потънахме в мълчание известно време, после казах, че съжалявам, че не мога да изпитвам особено състрадание към майка си. Тя отвърна, че според нея се срамувам от майка си, но нямало нищо, защото пак щяла да се омъжи за мен. Заяви, че ще се омъжи за мен каквато и майка да имам, защото ме обичала, кога съм щял да го разбера?

Решихме, че сигурно не е добра идея да запознаваме сватолетите и че на следващия ден трябва да качим майка ми на самолет към дома. Черил се чудеше как ще я накараме да се съгласи да си тръгне. Уверих я, че не е проблем. Щях да направя онова, което винаги правех — да я подкупя. Черил попита дали сега всичко е уредено и аз казах, да — всичко е уредено.

Тогавя тя видя цигарената угарка. Подивя. Заяви ми, че в никакъв случай няма да се омъжи за задника ми, ако пуша. И се върна в леглото.

Черил си има своите приоритети.

Пази се,

Алекс

P.S. Мароко е тайнственото направление за медения месец.

[1] Honey (англ.) — нежно обръщение, мили. — Б.пр. ↑

10.

Няма да ви отегчавам с подробностите за сватбените ми планове. Но ще кажа, че по-скоро бих си отрязала главата и бих я изпържила в тиган, отколкото да се понеса към църквата в бяла рокля. Искам да кажа, не че имам някакви политически убеждения или нещо подобно, пък и между нас казано, мисля, че бих изглеждала добре в роклята, но смятам, че преговорите по цялата церемония са прекалено голямо напрежение за двама невинни влюбени. Този един-единствен неповторим ден трябва да бъде приказен.

Е, по мое мнение, животът просто не е такъв. Познавам хора, които са се пречупвали под натиска — сериозно, напълно откачаха. Виждала съм твърде много ужасени булки да чакат във вестибюла. И твърде много младоженци, които не могат да погледнат в очите любимата си. И твърде много от онези ужасни напрегнати усмивки, които само издигат лицевите мускули и нямат нищо общо с удоволствието.

Виждала съм булка да крещи: „Млъквайте“ по средата на службата, понеже децата на сестра ѝ вдигат прекалено голям шум. Виждала съм младоженец да получава гърч, понеже кредитната му карта не е била приета в хотела за сватбената нощ. Виждала съм кум, ударен по тила с бутилка шампанско и откаран с „Бърза помощ“ (понеже танцувал твърде дълго с булката).

Била съм и на хубави сватби, но не са много и винаги са били прости. Това е моето мото, карай по-просто. Двамата с Ед ще се оженим в местната ритуална служба в присъствието на неколцина близки приятели. После отиваме на обяд.

Освен това, трябва да кажа, че не съм привърженичка на брака въобще. Не погълнах тази фантазия с майчиното си мляко и Тереза ме отврати със сантименталното си отношение към мухлясало парче сватбена торта, което пазеше в чекмеджето. Всъщност, тя плака, когато някаква мишка го изяде.

Както казах преди, бях възпитана да си взимам изпитите с отличен и толкова.

На впечатлителна възраст прочетох следното изречение в една от феминистките книги на майка ми: „Когато жената се омъжи, сексуалността ѝ се утвърждава, а икономическите ѝ нужди се подсигурият. Тя постига първата стъпка на женствеността“. Ей богу, догади ми се.

Мисля, че това вероятно беше моментът, когато изгубих невинността си. Заклех се никога да не се омъжвам. Написах клетвата на лист хартия, който още пазя — държа го в стара цигарена кутия с четирилистната детелина, която намерих, когато бях на осем. Клетвата гласи: „Аз, Хънимун Холт, се заклевавам тържествено, че НИКОГА няма да се омъжа, каквото и да става — тоест, дори ако Хъч (онзи от позорното съдружие със Старски) ми поиска ръката...“ После се бях подписала и бях оставила място да се подписвам отново всяка година и да подновявам обета си. Още тогава трябваше да съм се съмнявала в способността си да бъда праволинейна.

И друго. Нямам блестящи асоциации с положението да си омъжена. Например, не искам да ме наричат „госпожо“ — толкова е непривлекателно. Дори не искам да ме наричат „мадам“. Моето „госпожице“ ми харесва и се гордея с него.

Честно казано, дори не държа да бъда „жена“ в смисъла на „жена“ като противоположност на „момиче“. Но пак нямам угода, защото не мога да понасям надути мъже на средна възраст, които наричат и възрастните жени „момичета“. Все пак намирам, че думата „жена“ — и по-точно изразът „омъжена жена“ — извиква в мен образи на тайори, перли и, без да бъде задължително правило, големи задници.

Твърде много ли протестирам? Е, може би, за човек, който се готви да затегне примката. Предполагам, че не разчитах на Ед. Нямам предвид, че не разчитах да е толкова прекрасен. Искам да кажа, че не разчитах някой друг да има думата по брачните въпроси. Ед винаги е искал да се ожени.

В началото двамата с него се разбирахме доста добре като гаджета. После една нощ, докато лежахме в леглото на угасени лампи, той каза:

— Сега сме по-близки...

— Да — съгласих се аз, — сега се чукаме.

— Искам да знаеш — заяви той, — че търся трайно обвързване с изгледи за семейство.

И двамата лежахме и се вирахме напрегнато в тавана. Всъщност, ако си спомням правилно, аз се вирах напрегнато в етикет от багаж със съкращение ЛКР, който висеше, съвсем отчетливо в сумрака, от някакъв куфар върху гардероба. Като се замисля, този етикет е свидетел на много плодотворни моменти в романтичния ни живот.

Ед каза:

— Просто исках наистина да бъда пряк и честен, за да знаеш.

— Какво да знам?

— Че ако ти нямаш такива планове, трябва да ми го кажеш сега.

— А ти имаш ли такива планове?

— Току-що ти казах, че имам.

— Не е задължително. Краят на изречението можеше да е: „Търся трайно обвързване, а ти очевидно не си добро попадение“.

Но нямаше смисъл. Проблемът на Ед беше, че живееше в заблудата, бог да го благослови, че съм добро попадение.

— Може ли да си помисля? — попитах аз.

След няколко дни му се обадох от работата.

— Хей! Да разбирам ли, че ще ме зарежеш, ако нямам такива планове?

— Иска ми се да беше казала здрасти — отвърна той. — Всички останали започват разговорите със „Здравей, как си?“.

— О — обясних аз, — това е знак за симпатия. Например, двете с Вен винаги пропускаме любезностите, винаги скачаме направо на въпроса.

— Значи ме харесваш?

— Да — признах аз.

— Е, това е нещо — заяви той. — Фанфари.

— Отговори на въпроса — напомних му аз. — Ще ме зарежеш ли, ако кажа не?

— Да.

— Ще ме зарежеш? — не повярвах аз. Прииска ми се да кажа: „Значи ще понесеш удара повече никога да не ме чукаш и ще продължиш да ходиш изправен?“ Но ми хрумна, че може да го

изтълкува погрешно. (Обвинявам списание Джъст Севънтийн и таблоидите, че ме възпитаха да очаквам мъжете да бъдат животни, когато става дума за секс. За съжаление, житейският опит ме принуди да заключа, че нещата не стоят точно така.)

— Е, ако отиваш в Америка, не поемаш курс към Индия, нали?

— Предполагам, че не — отвърнах аз. — Но може да видиш кораба за Индия и да си помислиш: „Я, какво приключение! Ще се кача на кораба да видя къде ще ме отведе и — кой знае? — накрая може да се озова в Америка по обиколния път. А може да се озова на още по-хубаво място“.

Накрая на Дела ѝ омръзна от това шикалкавене и ме заведе на гледачка на Таро. Не вярвам в тези неща, но съм готова на всичко, ако в продължение на един час ще слушам как някой говори за мен. След сеанса отново се обадох на Ед.

— Да — заявих, — влиза в плановете ми.

Около шест месеца по-късно Ед предложи да заминем за края на седмицата. Искаше да наеме лодка. Има някаква тръпка към корабите, за жалост, защото не са сред любимите ми места. Що се отнася до мен, намирам ги за причинители на клаустрофобия и морска болест, пък и често си удряш главата — да не споменаваме, че щом веднъж тръгнеш, възможностите за слизане са ограничени.

Честно казано, според мен неприязънта ми към лодките се корени дори по-дълбоко: веднъж минах под някакъв танкер в сухо пристанище и огромното му туловище, което обикновено е във водата, се извисяваше над мен. Породи страх дълбоко в душата ми — усетих някакъв силен вътрешен потрес. Не знам защо. Може би съм потънала с Титаник в минал живот.

Или може би заради ваканцията по река, на която ни заведоха родителите ми лятото преди да умрат. Тогава сънувах кошмари. Предчувствия. Постоянно си представях, че всички ще паднем зад борда в шлюза и главите ни ще се размажат като домати между лодката и стените на шлюза. Винаги съм намирала шлюзовете за зловещи места.

Вечер татко ни четеше „Островът на съкровищата“ на покрива на кораба в зловещия здрач. Това беше неговата любима книга, не нашата. Но бе празнична почест да ни чете и ние се стараехме да му угодим. А после, през нощта, сцената от книгата, където вратата в горния край на

стълбището се отваря към страховита, изкопана от вълните пропаст, се появяваше в сънищата ми и аз политах от ръба на скалата и от тясната си койка, като падах върху Вен, която вече се беше изтърколила от долната койка. По-късно родителите ми влизаха, за да ни намерят в малка купчина на пода — дълбоко заспали.

Както и да е, разказах това на Ед и той склони на хотел-селска къща в Кент. Междувременно в работата стана голяма каша и когато дойде петък, откарах Мак на летището и той ме накара да се кача в самолета заедно с него, за да можем да продължим да работим през нощта. От летището оставих кратко съобщение за Ед, в което казвах, че се налага да работя през почивните дни, но когато Мак влезе за своето *шиацупо* време на полета, му се обадох от мястото си в първа класа, за да си поговорим както трябва.

— Познай къде съм?

— На борда на Старшип Ентърпрайз?

— Не е зле — казах. — Намирам се на около километър и половина в небето.

— Какво? — възкликна той, но без да му е забавно.

— Мак ме накара да се кача на самолета с него — обясних, като се опитах да запазя усмивката в гласа си.

— По дяволите — изруга Ед.

— Съжалявам.

— Не мога да продължавам така — заяви той.

— Не можеш да продължаваш как?

— Така — повтори той.

— Не залитай в обобщения — възразих аз. — Това са два почивни дни. Можем да отидем следващите събота и неделя.

— Не става дума за това — срязва ме Ед. — А за твоите приоритети.

Усетих, че започвам да се ядосвам — или поне така ми се струваше. В действителност сигурно ме хващаше страх.

— Това е част от работата ми, Ед — Обясних с равен глас. — Случва се понякога. Трябваше да дойда.

— Не си била задължена — настоя той.

— Бях — казах аз. — Не можеш ли...

Но той ме отрязва:

— Забрави — и затвори телефона.

Когато пристигнахме в Ню Йорк, Мак се опитваше да сключи голяма сделка за нова кинопродукция и аз ядох само пържени картофи и спях около два часа за двата почивни дни. Предполагам, че изпаднах във вцепенение. Когато се сещах за Ед, чувствах единствено, че не искам да зная за него — бях в настроение „добре, че се отървах от него“, но въпреки това част от мен знаеше, че макар да не беше обективен към служебните ми ангажименти, имаше известно право за степента на обвързването ми с него. В един от малкото ми свободни моменти се обадох на Вен.

— Хей, намираме се на един и същ континент.

— Тъпотия — заяви тя.

— Ед ме заряза — казах и обясних положението, като забравих, че е имал известно право и малко по малко се запених от оправдания.

— Е, не съм изненадана — отсече сестра ми. — Очевидно тези два дни са били много важни за него. Защо, според теб?

— О, не знам — отвърнах аз. — Луд е по малките си екскурзии. Прилича на някакъв шантав бойскаут.

— Ужасна си — възмути се Вен.

— Е, това го знаем.

— Вероятно смята да те помоли да се омъжиш за него, патка и половина такава!

Е, в неделя вечерта отлетях обратно за Лондон, като наистина се чувствах много особено. Смесени чувства, може би? Дали не бях измъкнала поражение от челюстите на победата? Дали беше щастливо бягство? Нещата се объркваха допълнително от факта, че седях до невероятно красив banker, който постоянно ме отрупваше с питиета. Аха, помислих си, моят бъдещ съпруг. Сега всичко се връзваше: съдбата ме спаси от предложението на Ед, за да мога да седна до този мъж в самолета, понеже той е Истинският. Когато го попитах къде работи, той каза:

— „Голдман Сакс“ — с тон, който намекваше, че незабавно трябва да го вкарам в тоалетната и да го обслужа по френски. Бях малко объркана от собственото си вцепенение и от хубавия му външен вид, и въпреки доказателствата за обратното, продължих да разговарям и да пия с него с надеждата, че не е кретен.

Накрая, в сумрака след обилния обяд и под съпровода на похъркването от бизнес класата, той взе ръката ми и я постави върху

издатината под одеялото си. Бях ужасена — с право можете да помислите, че нямах право да се ужасявам, но понякога съм склонна към подобна наивност и наистина през ум не ми беше минало, че ще се стигне дотук.

Отдръпнах ръката си.

Той каза:

— Страшно парче си, кучко.

Но изглежда смяташе, че си играя, за да го възбудя още повече. Почувствах се така, както някога на училищното игрище, когато майка пристигаше да ме вземе, а аз се затичвах радостно към нея с все сила, за да се спъна най-неочаквано и да падна, земята се втурваше срещу мен, удряше ме в лицето, разбиваше ми носа, свалияше кожата от коленете ми и ми напомняше, че не съм непогрешима, че животът е труден и се случваха и лоши неща.

Така че, недей да се перчиш, момиче!

Стори ми се, че минаха часове, но вероятно са били само минути, преди да се преместя на друга седалка.

Сега аз залитах в обобщения. Чувствах се съвсем сама на света. Накрая схванах пълното значение на възможността да загубя Ед. Ед, който никога за милион години не би казал нещо подобно и не би направил нещо подобно. Бях толкова стресната и изпълнена с омраза към себе си, че не можех дори да заплача.

Взех такси до апартамента си в сутрешния пиков час, като се чувствах крайно износена. По онова време живеех в не особено вълнуващ едностаен апартамент в Килбърн, след като се бях изнесла от жилището на Дела в началото на Студената война. Беше под наем, така че не си бях направила труда да го обзавеждам. Дневната-трапезария бе поносима, но спалнята определено беше потискаща — с кафяви геометрични тапети, които сякаш казваха: „Може да си въобразяваш, че животът има някакъв смисъл, но в действителност е мръсен и безсмислен, и ако искаш доказателство, ето ни нас“.

На всичкото отгоре животът с подобна нагласа ме бе направил голяма мърла — така че мястото беше някаква кочина.

Ед, който често оставаше при мен, защото ремонтиреше собствения си апартамент, постоянно повтаряше:

— Размърдай си задника и го пребоядисай.

Но всеки път, когато се замислех сериозно, тапетите започваха да ме гледат сърдито и ме подчиняваха на волята си. Затова никога не се захванах за работа.

Пъхнах ключа си в ключалката, но преди да успея да го завъртя, вратата се отвори и се появи Ед. Ед и гостоприемния аромат на сварено кафе.

— Съжалявам — каза той.

— Не толкова, колкото съжалявам аз — отвърнах.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза той.

— Трябва да се добера до вода.

— Вземи си душ — посъветва ме Ед.

Кимнах, затътрих се към спалнята и се вмъкнах с препъване вътре. В този момент влязох в различен свят. Във физическо отношение най-напред ме порази миризмата — най-разкошната, специална, невероятно фина миризма в света, уханието на любовта, може да се каже, — но съзнателно отбелязах онова, което видях. Стаята сияеше в белота, чистота и светлина, като килия на монахиня от манастир в Испания. Беше боядисал стените, мебелите, имаше нови щори на прозореца, после погледнах надолу и миризмата и любовният флуид се сляха в едно: подът, леглото, всяка повърхност тънеха в купища бледорозови и бели розови цветове. Напълних ръце, минах през тях и потънах в леглото. Затворих очи.

Ед каза, че ще дойде след малко с намерение да ме похити сред цветята. Намери ме дълбоко заспала.

След като спях един час и се събудих, разговаряхме и си обяснихме всичко — Ед се беше обадил на Дела, за да се опита да вземе номера ми в Ню Йорк, а тя му бе провела един кратък психотерапевтичен сеанс: „Трябва да си щастлив, че има такава сладка и удобна работа триста и шейсет дена в годината и трябва да си напълно откачен, за да не се примириш с останалите пет“ — и той се бе освободил от всичките си чувства, като свалил тапета с лошата карма, станал на разсъмване, за да вземе цветята от пазара за цветя „Ню Ковънт Гардън“, и след като се нахранихме и правихме любов около пет пъти сред розовия будоар, Ед ме попита дали ще се омъжа за него и аз казах да.

Три дни по-късно цветята започнаха да се вмирисват и да загниват, и трябваше да се отървем от тях. Натъпкахме ги в

боклукчийски торби, после Ед ме накара да отскочим до старата къща на родителите му в Куинс Парк и да му помогна да навакса с боядисването, понеже бе прекарал почивните дни в декориране на моя апартамент. (Казах ви — нищо не се дава даром.)

— Трябва да те отнеса до прага — заяви, докато отключваше външната врата. Жилището беше делото на живота му. Или поне така изглеждаше. Откакто го познавам, го ремонтираше сам. Имам предвид наистина сам. Поставяне на централното отопление и всичко останало. За начало бе изкормил цялата сграда и онова, което някога е било градеж от червени тухли от някакъв благотворителен тръст за работническата класа, сега беше раздвижен, халогенно осветен дворец, който би изглеждал чудесно в списание „Интериори“. Не може да му се отрече.

— Ще бъде малко предварително — отвърнах, във връзка със забележката му за прага, и бързо пристъпих вътре със собствените си два крака.

— Защо? — учуди се Ед. — Това е брачният дом.

— Още не сме женени — Обясних, но в главата ми просветна защо години наред беше влагал толкова много любов и грижи в това жилище.

— Не ти ли е малко страшно — добавих, — като си спомняш детството си тук и сега всичко е толкова различно?

— Но аз така го искам — възрази Ед. — Искам малко наследство, корени, такива неща.

— Колко старомодно — заявих аз. — Ами тази работа с жененето?

— Не можеш да промениш решението си, носиш пръстена. (Сладък малък сапфир, принадлежал на майка му.)

— Няма да си променя решението, но когато ми отпрати ултиматума за трайното сериозно обвързване, не спомена нищо за брак.

— Искам семейство — каза Ед.

— Доста честно — отсъдих аз и приключих дотук.

Ед наистина е харесвал родителите си. Много му липсват.

11.

В събота бях свободна. Мак трябваше да бъде в града, затова Дела бе насрочила прощалната ми нощ две седмици преди сватбата, но сега той нямаше да дойде — понеже вече беше идвал, — а Ед бе заминал за Къмбърланд да разгледа някаква градина, отворена само веднъж годишно. Отидох сама на късно следобедно кино, а после се прибрах пеш в сгъстяващия се здрач.

Минавах покрай разни жилищни кооперации и в ярко осветените прозорци на апартаментите виждах как разни тийнейджърки се приготвят за излизане — вдигната коса, спуснатата коса, твоето бюстие, моето бюстие, тези обувки, онези обувки, мога ли да взема спиралата ти за мигли? О, господи, каква носталгия, да се обличаш, за да се наливаш с ябълково вино на горния етаж на автобуса. На коя ще се правя тази вечер?

Позаобиколих малко, за да мина покрай жилището на Дела, и с учудване установих, че лампите светят, а щорите й са спуснати. С учудване, понеже, в края на краищата, беше събота вечер.

Е, по мое мнение съботната вечер е и винаги е била боза, след последните диви дни на тийнейджърските ми години. Оттогава насам никога не съм имала какво да правя в събота вечер. Това е вечерта, когато трябва да си навън и никой не урежда нищо от страх да не изникне нещо по-хубаво и никой не кани хора от страх да не са заети с нещо друго, защото, в края на краищата, е събота вечер.

Дори когато ходех по клубове, страхотните вечери винаги се оказваха в четвъртък или в неделя, или по друго също толкова неудобно време. Що се отнася до мен, съботната вечер е един от онези градски митове — да, вярно, има неколцина провинциалисти по улиците, но моята теория е, че голямото мнозинство лондончани седят кротко зад спуснатите завеси и си представят как всички останали навън се забавляват страхотно, понеже е събота вечер.

Но Дела не е съгласна с нищо от гореописаното. Мисля, че според нея съботната вечер не е по-лоша от всяка друга, когато става

дума за свалки. Позвъних на вратата ѝ. Никакъв отговор. Все пак лампите определено бяха включени. Позвъних отново. Пак никакъв отговор. Проявих упоритост. Извадих мобилния си телефон и ѝ се обадох. След около стотина позвънявания тя вдигна.

— Какво?

— Пред вратата ти съм — отвърнах аз.

— На покрива съм — заяви тя.

— Какво правиш там, за бога?

Покривът ѝ е плосък и Дела се опитва да го представя за градина, като поставя няколко от онези саксии босилек, които можете да намерите в супермаркетите между кашпите за камина. Но рядко се качва горе дори в хубаво време, а тази вечер беше доста хладно.

— Обмислям дали да скоча — обясни приятелката ми.

— Не го прави — посъветвах я аз. — Хвърли ми ключа, а аз ще се кача и ще те придумам да слезеш.

След миг главата ѝ се появи точно над предния парапет и минута по-късно голяма връзка ключове, закачени на един от онези забележителни държачи за презервативи, които бяха на мода през осемдесетте, се приземи в краката ми.

Когато се качих горе, лицето ѝ ми се стори малко зачервено.

— Тази маска от моркови ти е свалила кожата — отбелязах аз.

— Ха-ха — отвърна Дела, но без обичайния сарказъм, и скочи на малката стена, която делеше нейния покрив от съседния. Наистина изглеждаше малко рисковано там горе, но поне ѝ се откриваше страхотен изглед — слънцето залязваше.

— Какво става? — попитах я.

— Тази вечер ще си остана вкъщи — заяви тя така, както Линда Макартни би казала: „За мен пържола и пържени картофи“.

Изсумтях.

— Защо не го правиш на канапето като всички останали?

Седнах на някакви разхлопани керемиди. Огледах се — много комини, старият Лондон. Всъщност, друг свят. Всеки момент очаквах Дик ван Дайк да изскочи отнякъде и да изпълни едно от онези цигански колела във въздуха, които правят в мюзикълите, но без да опират ръце на земята.

— Вен ще дойде на сватбата, в края на краищата — подхвърлих, за да завържа разговор. Знаех, че няма никакъв смисъл да питам Дела

какво не е наред. Знаех, че нямаше да ми каже. Не обича да признава никакъв вид чувства.

Разказах ѝ, че Вен ми се е обадила, за да каже, че има фенг шуй работа и няма да е тук за подготовката на сватбата.

— Така ли? — подхвърли Дела. Не се впечатли.

— Вен ми поиска номера ти — продължих аз. — Не знам за какво — може би иска двете заедно да ми организирате някаква изненада или нещо такова.

Дела сви рамене.

— Не ѝ позволявай да се увлича.

Пак сви рамене.

После каза:

— На това придумване да сляза ли му викаш?

— Мак, от друга страна, е решил да не идва — така че си в безопасност. Ще ходи на някаква конференция в Ямайка.

Не сви рамене, нищо не направи. Дори не мигна. И аз разбрах.

— О, не — възкликнах. — О, не! — Мисля, че втория път беше вой. Хванах с ръце главата си.

— Каза, че ще се обади — измънка Дела.

— Естествено, че няма да се обади — заявих аз.

— Защо? — попита тя.

Размахвах ръце. Устата ми се отваряше и затваряше беззвучно като на шаран. Не знаех откъде да започна. Казах ѝ го.

— Мак е твърде зает, за да се обажда — обясних най-сетне. — Мак не може да има връзка. Твърде зает е да поддържа връзка със собственото си его. Няма време. Няма място. Няма пространство. Не мога да повярвам, че вода този разговор с теб. Уча баба си да пие яйца.

— Никога не съм разбирала този израз — отбеляза Дела.

— Той не е мъжа, от когото да очакваш да ти се обади по телефона — изрекох членоразделно аз.

— Това ще бъде като един от онези филми, когато жилилото ченге се качва на покрива, за да уговори човека, който стои на ръба на небостъргача, и накрая казва: „Хайде, самоубий се, по дяволите, смахнат лайнар такъв“ или нещо подобно, и това по някаква причина кара онзи да реши да не скача.

— Да — съгласих се аз, — точно така ще бъде. Замисляла ли си се за психотерапия?

Аз самата съм ходила две години при една приятна жена преди две години.

— Ще ти дам телефона ѝ. — Хрумна ми, че шансовете да заведе Дела при нея са минимални, но предложението можеше да подейства като слаб лъч надежда в тъмния пейзаж на съзнанието ѝ. — Може да ти обясни някои основни житейски факти за недостъпните мъже.

— Значи те е излекувала — отбеляза Дела и се страхувам, че може би със сарказъм.

Открих, че си играя с кондомо-ключодържателя в ръката си, като непрекъснато го отварях и затварях. Малкият контейнер беше празен.

— И някои факти за натрапчивото поведение — добавих.

— Мак ме размива — прошепна тя.

— Мак е разказал виц?

— Не. Просто ме размива с всичко, което прави.

— Значи, един вид му се смееш на него?

— И е различен. Не намираш ли, че колкото по-възрастен ставаш, всичко ти се струва все по-еднакво? — Мрачна усмивка.

— Ще ти насроча посещението — заявих аз.

И го направих. Не знам как е минало. Дори не знам дали Дела е отишла. Знам само, че не скочи от покрива. Постоянно повтаряше, че ще го направи, докато не ѝ напомних, че по телевизията започва „Звезди в очите им“ — това я свали долу достатъчно бързо.

Когато се прибрах у дома, се обади Вен и каза, че ще долети в Лондон в съботната сутрин на моята сватба. Заяви, че полетът ще пристигне около десет часа при добър попътен вятър, затова лесно ще стигне до ритуалната служба до единайсет и трийсет.

Произнесох дълга прочувствена реч, изпълнена с често пресекуващ глас. Спрях се на непредсказуемостта на попътните ветрове, но наблегнах главно на факта, че тя е единственият член от семейството ми и най-важният човек за мен в целия свят. Изобщо не помогна.

— Аз съм твоя сестра, както знаеш, а не твоя майка — заяви Вен. — Замисляла ли си се отново да се върнеш на психотерапия? — Вен си назначи психотерапия на шестнайсетгодишна възраст и оттогава насам дъх не си е поемала.

— Не, не съм — отвърнах аз. — Няма да се върна на психотерапия. Скоро ще съм щастливо омъжена.

— Моли се за вятър.

Вен беше сигурна, че тази сватбена фенгшуй-работа ще бъде дебютът ѝ на лосанджелиска сцена.

Когато приключихме разговора, се чудех дали аз да не скоча от покрива, но вместо това си легнах и когато се събудих на сутринта, Ед се бе надвесил над мен с поднос със закуска и китка цветя.

— Да отидем до гробовете — предложи той.

Родителите на Ед са погребани един до друг в едно гробище в Кенсъл Грийн и два-три пъти годишно той обича да ги посещава. Първият път, когато ме заведе, беше малко след предложението. Най-напред изпаднах в ужасен страх: дотогава никога не бях ходила на среща, която да включва посещение на бъдещите ми свекърва и свекър на три метра под земята. Изпробвах около петдесет тоалета, а накрая се схванах в кръста, ровейки за чифт обувки в шкафа. Излизането трябваше да се отмени — не можех дори да стоя изправена, докато не отидох на остеопат през първия ден на следващата седмица.

— Всичко това е много интересно — отбеляза загадъчно Ед, а аз лежах на пода в агония.

— Просто търсех едни обувки — отвърнах. — Няма нищо интересно.

— Къде са погребани родителите ти?

— Разпилени са над Мексико. Загинаха при самолетна катастрофа. — Знаеше това, разбира се.

— И нямат никакви гробове? — попита той.

— Не. Тази седмица не съм плувала, затова стана. Винаги се схващам в кръста, когато не плувам известно време.

— Аха — каза Ед. — Така ли?

Когато накрая се озовахме при гробовете две седмици по-късно, наистина добре си прекарахме. Гробището беше красиво, с множество богато украсени викториански мавзолеи.

Ед поградинарства малко по гроба, погрижи се за миниатюрната роза, която бе посадил там, а аз стоях почтително и се стараех да не мисля как гният бъдещите ми роднини. После се поразходихме наоколо, като разглеждахме надгробните плочи, радвахме се на имената.

— „О, виж, две сестри, Инид и Итъл, умрели на осемдесет“ и търсехме такива, които да ни развълнуват по страховит начин. „О,

боже, това малко момче е умряло на единайсет“, такива неща.

Тогава Ед каза:

— Мисля, че трябва да отидем в Мексико за медения ни месец.
— Моментално разбрах накъде биеше. — Според мен ще бъде хубаво да почетем родителите ти по този начин — допълни той.

— Ед, не мисля, че е добра идея да отваряме точно тази консерва червеи през медения ни месец. — Никога не съм ходила в Мексико — или някъде наблизо — по тази причина.

— Може би не е консерва червеи — възрази той. — Може да е консерва... боб.

— Печен боб?

— Двойно пържен боб.

— Но определено не желирани бонбони — подметнах аз.

— Можеш да отгледаш бобено растение.

— Хайде да престанем с глупостите — помолих го. — Според мен Мексико не е добра идея.

— Това е изключително мое право, нали? — отвърна Ед. — Като младоженец, трябва да те откъсна в неизвестна посока.

— Ед, това не е шега.

— Довери ми се — заключи той.

Започваше есента, листата бяха много меки и гробището беше огромно. Сякаш се простираше безкрайно и ставаше все по-диво. Ед каза, че ме желае и се опита да ме замъкне в храстите. Съпротивлявах се, но после му позволих да ме целуне зад един паметник с ангел и той ме облегна на него, така че се сгуших под мраморното му крило, а Ед ме целуна толкова смело и нежно, че прошепнах:

— Добре, доверявам ти се.

— Погледни нагоре — подкани ме Ед и когато вдигнах глава, видях красивите студени бели очи на ангела да ме гледат с безкрайна искреност. — Виж, твоят ангел хранител.

Целунахме се отново, но като отворих очи, видях да се приближава някакъв гробар с праметната на рамо лопата, затова се освободих от любовната хватка на Ед и избягах. Той хукна след мен. Криволичех лудешки между гробовете, но накрая ме хвана. Винаги ме хваща. Надявах се гробарят да не ни е помислил за прекалено непочтителни. После намерихме чайна и ядохме кифли със стафиди.

Затова сега, когато Ед каже: „Да идем до гробовете“, се сещам за стафидените кифли и отвърщам: „Да, хайде“.

Разходихме се хубаво, както обикновено, и му разказах за Вен, а той не се опита да разсее разочарованието ми.

Каза, че е ходил до Трейлфайндърс, за да вземе билетите ни до Мексико и цялата екипировка, която бил купил. Беше особено впечатлен от специална помпа за вадене на жила на насекоми. Когато ми предложи да си взема раница, заявих:

— Това е меден месец, тръгвам с високи токчета и съответния багаж — но не се впуснахме в спор.

След чайната решихме да си вземем видео касета, да се приберем у дома и да я изгледаме в леглото. По пътя към къщи Ед се изгуби, като тръгна по нов маршрут, за да избегне задръстването, но не се оплаках — дори не го накарах да попита някой за пътя. (Прочетох в една книга, че питането за пътя застрашава мъжествеността им или нещо подобно.) Вкъщи си приготвихме нещо за хапване, докато слушахме музика в споделено мълчание, а когато си легнахме, аз казах:

— Радвам се, че се омъжвам за теб.

В сряда Дела се обади с жизнерадостен глас — нова жена всъщност и заяви, че ще ме води на предсватбено гласене (произнесено с френски акцент).

— Очевидно си ходила при психотерапевта — реших аз.

— О, да — възкликна тя. — Нещо такова.

Оказа се, че гласенето включва множество страховити разкрасителни процедури и жени изтезателки в бели престилки, които питаха:

— Сигурно ще ходите на някое хубаво място на почивка тази година?

Когато най-сетне стигнахме до парната баня — миг покой, — в мъглата постоянно се материализираха разни жени с хлъзгави бедра, които си разменяха реплики като:

— Нямах представа какво изтърпях — нямаш представа.

— Брачен живот — прошепна ми Дела. — Е, Вен обади ли се?

— Да — подозрително отвърнах аз, — обади се. Ще пристигне чак сутринта преди сватбата.

— Само това ли каза?

— Да, защо? — попитах аз. — Ти говорила ли си с нея? Планирате изненада, нали? Каква? Бомба от конфети?

— Ами, да — отвърна Дел.

Разговорът замря, затова преминахме в сауната.

— Мислила ли си да разкажеш на Ед за Любовта На Живота Ти? — изтърси най-неочаквано Дела.

— Защо ми е да искам да го правя?

— Защото по време на церемонията, когато питат дали някой знае някакви пречки за встъпването в брак и така нататък...

— Не. И какво да кажа на Ед? Че има един човек, с когото прекарах една нощ и който, всъщност, въобще не познавам, и повече никога не сме се видели, но аз изобщо не съм го преживяла и продължавам да го поддържам жив в дъното на ума си, и че това вероятно е сложен защитен механизъм, за да избягвам истинските връзки с хора, които искат да бъдат с мен?

— Да, защо не?

— Или да му кажа, че има един човек, за когото тайно мисля, че може да е предопределеният за мен? Че никога не съм изпитвала към друг нещо подобно на чувството, което съм изпитвала към този мъж — включително към Ед? Че когато за пръв път срещнах очите му, сякаш ме прониза в гърдите? Че ако наистина се замисля какво съм изгубила — ако наистина се замисля, — ще плача, ще плача и никога няма да спра?

— Определено — заяви Дела.

— Да му кажа, че когато се сетя за кожата на този мъж, за синия цвят на очите му, за начина, по който ръкавите на ризата му бяха навити до половина до лактите, за начина, по който подреждаше думите си и... Да му кажа, че все още изпитвам физическа болка в гърдите, когато се сетя за тези неща седем години по-късно? Да му го кажа, така ли? Какво смяташ?

— Наистина ли това чувстваш? — попита Дела, като се надигна внезапно и седна изправена, без обичайните си извивки.

Въздъгнах като парен локомотив.

— Голяма въздишка — отбеляза тя.

— Или да му кажа — продължих, малко по-спокойно, — че само преди две години се събудих посред нощ и вих близо час заради сигурното усещане, че повече никога няма да видя този човек?

Малко мълчание. Неудобно мълчание, всъщност. Двете с Дела винаги се шегувахме за Алекс, но никога не бях говорила за него по този начин.

— Както когато се събуждаш нощем и знаеш със сигурност, че ще умреш — прошепна тя.

— Изпитвала ли си го? — възкликнах, леко шокирана. Дела обикновено не признава тленността.

— Да, изпитвала съм го — отвърна тя. — Кажете на Ед истината.

— Не знам каква е истината.

Настъпи ново затишие, докато преминем в джакузито. Дела каза:

— Ако изпитваш всичко това към Алекс, според мен трябва да го откриеш.

— Как? Дори не му знам фамилията.

— В името на спора да кажем, че има начин — заяви Дел.

— Не мога.

— Защо?

— Може да оплешивява, да е дебел и женен с осем деца. Или по-лошото, може да изглежда страхотно и да има дълбокомислена връзка със супермодел.

— Ами ако не е така?

Замислих се.

— Бележката под линия е, че ако искаше, можеше да дойде и да ме намери.

— Все пак смятам, че трябва да кажеш нещо на Ед — настоя Дела.

— Защо? — отново попитах аз, без да се впечатля от упорството й. — Искам да кажа, не е реално, нали? Нищо реално. Просто някаква глупост, която подхранвам в главата си. Откога се брой за реално?

Тя нямаше отговор на този въпрос.

— Както и да е, това не е пречка за встъпване в брак — добавих след малко. — Ако искаш истинска пречка, трябва да потърсиш в цигарената ми кутия.

— Какво има в цигарената ти кутия?

— Обетът ми — всезнаещо отвърнах аз.

Не си направи труда да ме пита. Седяхме мълчаливо известно време, после аз казах:

— Не мисля, че в ритуалните служби питат за пречки за встъпване в брак, нали?

— Надявай се да не питат.

По пътя към къщи Дела заяви, че трябва да се отбием в някакъв текила бар, който знаела, за да възстановим част от изгубените токсини. След половин час се появи костюмиран мъж с вид на бизнесмен с класическа красота — нищо общо с обичайния тип на Дела, — и я прегърна със собственически жест. Тя грейна с усмивка до уши. Той изглеждаше доста приятен мъж, занимаваше се с компютри.

Когато отидохме на бара да си вземем питиета и аз отбелязах, че не е нейният обичаен тип, Дела ми съобщи, че бил избягал затворник с доживотна присъда, но офейкал преди две години, имал фалшива самоличност, работа и всичко останало.

— За какво е бил вътре?

— За убийство — успокой ме Дел. — Но от онези случаи, когато всъщност не го е извършил той, а комбината му. Той е сладур. Не се притеснявай. Напълно безопасен е.

— А-ха — запънах се аз. — Къде го срещна?

— В приемната — отвърна тя, — на онази психотерапевтка, при която ме изпрати. — След минута добави: — Имаше право за нея. Много е добра.

12.

Представете си нещо. Представете си тълпа хора на стълбите на ритуалната зала, видени през прозореца на такси. Някои от тях носят шапки. („О, боже, защо носят шапки? Кажете им да ги свалят. Няма да сляза, ако са с шапки.“) Представете си своята изненада, когато тези хора се окажат най-близките ви приятели. Представете си колко странно изглеждат с шапки.

Представете си, че решите да се омъжите облечена като русалка. („Русалките не плачат ли по скалите за отдавна изгубените си любовници моряци?“ — Дела. „Ами, да, всъщност.“) Представете си, че ви изблъскват пред жертвения олтар, докато смътно отбелязвате миризма на прах, редици ярко тапицирани столове, червени завеси и висок мъж с щръкнала коса, с когото очевидно ще прекарате остатъка от живота си. Представете си как се оглеждате истерично наоколо за сестра си и усещате, че я няма.

Представете си професионалната сърдечност на служителките от гражданското. Представете си ги като акушерки, кротките им усмивки ви казват да не се тревожите, виждали са го и преди. Някак добротата на непознатите е по-трогателна от всичко останало. Искате ви се да се вкопчите в онази трътлестата в костюма с цвят на слива и да я помолите да ви спаси.

Представете си как започват формалностите и изведнъж настава суетня, която се оказва пристигането на Вен и двете с Дела се сгущват в задната редица. Установявате, че ви е трудно да се съсредоточите, защото чувате висок шепот. Освен това искате да приключите и да ви прегърнат.

После си представете как чувате, че служителят стига до мястото, когато се пита дали някой знае за някаква пречка за встъпване в брак, защото — да, — това нещо го има в гражданските сватби и си представете как сестра ви съобщава високо и ясно, но възхитително спокойно:

— Ами, всъщност да.

Всички се обръщаме и се вторачваме във Вен, която изглежда объркана и сръгана с лакът от Дела. В този момент Дела среща очите ми от другия край на залата и много улегнало моли:

— Може ли да си кажем две думи?

Когато излизаме навън, Вен се появява зад Дела, веждите ѝ се съсипват от работа, и ме вкарват в тоалетната. За миг се питам защо всички важни моменти в живота ми стават в тоалетната. Забелязвам, че и Дела, и Вен имат стряскащо сериозни изражения на лицата си.

— Открит е — заявява Дела. — Жив и здрав.

Вен вади от чантата си твърда бяла сватбена покана и я размахва.

— Имаш приблизително осем часа — настойчиво казва тя, сякаш упоритостта ѝ изведнъж е изчезнала, за да бъде заменена от облекчение.

Взимам поканата от ръката ѝ и я разглеждам. Трябват ми около осем часа, за да включа. Две странни имена, калифорнийски адрес. Препрочитам имената отново: „дъщеря Черил за Алегзандър Лайъл“.

— Какво е това? — питам и сега наистина се чувствам странно. Всъщност, уплашена.

— Сватбата, която фенгшуизирах — отвърща Вен.

Поглеждам поканата още веднъж.

— Алекс — промълвявам.

— Наистина е той — уверява ме Вен. — Срецнах го в Лос Анджелис.

— И се жени днес?

Двете кимат нетърпеливо.

— Но още не е женен? — питам аз.

Още по-енергични кимания.

— Нито пък аз.

Бесни движения с глава, както преди.

— И си го... видяла? — обръщам се към Вен.

— Ами, да — признава сестра ми.

— Говорила си с него?

— Ами, да — повтаря тя.

— О, боже мой — безсилно прошепвам, като се опитвам да го преглътна.

Трябва много да съм пребледняла, защото изведнъж Вен се обръща към Дела и крясва ядосано:

— Казах ти, че не трябваше да ѝ казваме!

Дела не ѝ остава длъжна:

— Този мъж е Любовта На Живота Й! — набляга силно върху последните четири думи. — Освен това — добавя приятелката ми, — ти казах за Уордорския мирен договор.

Уордорският мирен договор отбеляза края на Студената война между мен и Дела. Студената война започна в нощта, когато хванах Дела в „Лав Ранч“ да танцува с Дейвид. Дейвид вече се беше появил в анализите на сърдечните връзки — на моята страница. Появи се в графа шест в Един от онези, които се изплъзнаха, подкатегория СР, тоест Сърцеразбивач. Нещо повече, онази вечер в „Лав Ранч“ мастилото на въведението му още не беше изсъхнало.

Престанах да говоря на Дела, въпреки че по онова време дяляхме едностаен апартамент. Чувствах се толкова напълно предадена, че не можех да се принудя да обеля дори една дума. Тоест, казвах неща като „За теб е“, когато звънеше телефонът, но нищо повече.

Дела също не ми говореше. След няколко седмици и двете се бяхме обгърнали с много твърди черупки. Уредих да се изнеса, но дори тогава не си разменихме нито дума. Накрая не се бяхме виждали около година. Беше като да изгубиш ръка.

После един ден се разминахме на улица „Уордор“. И в кратката секунда, когато очите ни се срещнаха, никоя от нас не успя да прикрие радостта си. Седнахме на кафе.

Обясних на Дела, че макар да ме бе заболяло да я видя с Дейвид, най-много ме беше наранило предателството, че не ме бе предупредила. Тя каза, че се опитвала да ме предпази. Доверих ѝ, че е постигнала обратния ефект.

Накрая се съгласи, че отсега нататък няма да се опитва да ме предпазва от нищо. Ще ми казва всичко. А аз обещах, че повече никога няма да се вледенявам и да ѝ мълча. Нарекохме го Уордорския мирен договор. (Скоро последва Договора от Шепърдс Буш, когато отново наехме апартамент заедно.)

— Уордорския мирен договор! — възкликва язвително Вен, като притиска Дела към умивалника.

— Предупредих те — отвърща Дела и отказва да я притискат. — Казах ти да внимаваш какво ми разказваш.

— Трябваше да ѝ кажа — обяснява ми Вен, — какво каза вчера Алекс. Трябваше да кажа на някого. Щях да се пръсна!

Виждам, че е страдала. Усещам лек прилив на обич.

— Какво точно каза Алекс? — питам, за да ги разтърва.

— Ами... той... говореше за... ами... ще започна отначало.

— Спри — изведнъж я прекъсвам аз, като вдигам поканата, за да ѝ попреча да продължи. — Размислих. Хайде просто да го посечем в зародиш, става ли? — Късам поканата наполовина.

И двете ме гледат опулено.

— Всичко е наред — успокоявам ги. — Всичко е наред, глупави кокошки, какво смятахте, че ще направя? Ще зарежа Ед?

— Надписът на поканата е адресът на Алекс — бързо вмята Дела. Много е изчерпателна.

— Ами? — подхвърлям. Накъсвам поканата на малки парчета, влизам в кабината и ги изсипвам в тоалетната чиния. Пускам водата.

И двете ме наблюдават с нещо, което мога да опиша единствено като страхопочитание.

— Сериозно — казвам, като се обръщам към тях, — край на тази история с Любовта На Живота Ми. Съгласни ли сте?

Моментът ми се струва подходящ да изляза.

— Лъжлива тревога — обяснявам на служителките, плъзвам се на мястото до Ед, без нито един разбъркан кичур. Е, иска ми се да си го представите. Вероятно бях малко раздърпана и макар че трябваше да е плъзгане, беше по-скоро препъване. Виновна е русалската рокля.

Тя беше синьо-сребристо зелена — малко люспеста — и си променяше цвета при всяко движение. Имаше прилепнал корсаж, а полата се разширяваше като пясъчен часовник и се стесняваше към глезените ми с малък шлейф, наподобяващ рибя опашка.

Отвратително ли звучи? Не беше. Беше най-красивото нещо, което съм виждала някога. Но ме спъваше.

Вдигнах очи и открих, че Ед вече не ми изглеждаше като непознат. Беше познат и утешителен, просто защото бе Ед. Нещо повече, не беше ядосан, усмихваше се.

— Съжалявам за това — прошепнах.

— Няма значение — отвърна той и взе ръката ми.

Помислих, че ще го обичам завинаги заради това. Моята скала в бурята.

— Ъ, втори дубъл — започна отново служителката.

Когато стигнахме до клетвите, осъзнах, че съм имала нужда точно от този смешен антракт в дамската тоалетна.

На мястото на предишното зашеметяване сега имаше остра като бръснач яснота. На мястото на предишния опит да поддържам кисело съзнание, сега имаше желание да хвърля иронията в канавката и да го направя както трябва. На мястото, където бях смятала, че ще плача, но така, както плача, когато гледам Децата на железницата и Джени Ейгътър вика: „Татко“ и тича в забавен кадър по мъгливия перон с разперени ръце — тоест сантиментално, — сега истински сълзи пареха клепачите ми.

Реших, че ако ще правя това, ще го направя както трябва. Заради Ед. И заради мен.

Така и направих.

После на стълбите имаше снимки. Тереза ми мушна малък бял пакет с огромна розова панделка. Вътре имаше медальон с камея, нещо, което обикновено не бих носила, но неподправената му старомодност ми хареса.

— Беше на майка ти — прошепна Тереза. — Погледни вътре.

В медальона имаше малка къдрица коса. За момент бях потресена. Сигурно звучи ужасно, но по някаква причина не можех да понеса мисълта, че косата е на майка ми.

— Да не е...? — попитах, без да прикривам добре чувствата си. Държах медальона далеч от себе си, неспособна да докосна косата.

— Спокойно. Косата е твоя — успокои ме Тереза. — Една от бебешките ти къдрици. Майка ти я сложи вътре.

— О — въздъхнах аз. Това беше нещо съвсем различно. Извадих къдрицата и я разгледах.

— Пазех я за такъв случай — добави тя.

Прегърнах я силно. Бива я в подобни жестове Тереза.

Струва ми се, че едва когато се озовах в тоалетната в „Бръшляна“, вторачена в отражението си в огледалото, наистина осъзнах, че съм го направила. Бях омъжена.

Запитах се дали се чувствам по-различно. Всички казват, че е различно да си омъжена — и толкова. Пипнах водата. Помислих за Ед.

Не успях да доловя никаква разлика, но реших, че страничните ефекти още не се бяха проявили. Действително се чувствах някак свързана с Ед, пък макар и само защото бяхме преминали заедно през неудобството на цялата процедура.

Погледнах медальона на шията си и си казах, сега съм истинска жена.

Не се притеснявайте, не се взех на сериозно.

Пък и какво ме правеше това дотогава? Фалшива жена? Престорена жена? Хм, може би.

Понечих да си оправя червилото и ми хрумна, че не си струва да го правя, щом пак ще го изям, а после се запитах дали това не е началото на запускането ми. Бяха ме предупредили за опасността от запускане при омъжените жени. Панически извадих червилото си.

Сетих се за Алекс веднъж. Веднъж. И честна дума, втори път не помислих за него. Качих се горе, където слънцето отскачаше от белия лен и всичките ми любими хора в целия свят бяха събрани около една маса.

Там бяха Тереза, Роланд и Дела, приятелките ми Джени и Рейчъл, които специално бяха пристигнали от Япония, лудият брат на баща ми, Ричард, и Керим и Филип, с които работех навремето, и госпожа Рамзи, която някога ми беше съседка, и сестрата на Ед, Матилда, и порасналия му племенник, и леля му, която не живееше в Австралия — и Морис. Строго погледнато, Морис не спадаше към категорията „любими хора в целия свят“, тъй като беше новото, избягало от затвора гадже на Дела, но изпитвах чувство на обич и нямах намерение да позволя присъствието му да развали всичко. Освен това, може би беше невинен — при британското правосъдие винаги има голяма вероятност. Искам да кажа, Четворката от гилдията и Бирмингамската шесторка, и човекът, който крещи: „Дайте му да се разбере!“, за да споменем поне няколко.

Когато се стигна до пудинга, настъпи нова суетня и нов шепот, затова реших, че ще има някаква изненада. С Ед се държахме за ръце и се чувствахме като деца на празненство за рожден ден. Бях поръчала лимонова торта и сега се запитах лениво дали ще я украсят със свещи или нещо подобно, затова бях наистина изненадана, когато се появи Мак, във вечерно сако, понесъл най-огромната яркожълта многоетажна сватбена торта.

Оказа се, че по пътя насам от летището се отбил в „Хародс“, попитал за бяла торта, открил, че трябва да я поръчаш три месеца предварително, и убедил продавачката да му свали един от моделите на витрината очевидно много против волята ѝ. (Но предизвиквам всеки смелчага да устои на Мак повече от трийсетина секунди.)

Тортата беше малко изсъхнала — но важно е намерението. Освен това стигаше да изхрани няколко армии, затова помолихме да изпратят парче на всички в ресторанта и се надявам, че бездомните по-късно са се гощавали с нея седмици наред.

Мак ме потупа по гърба няколко пъти и ме попита дали наистина съм смятала, че ще пропусне сватбата ми, а аз отвърнах да, наистина мислех така. Всъщност не бях осъзнала, че ме харесва толкова много, но това го премълчах.

После келнерите, които пуснаха усмивки щом го видяха, донесоха стол и го поставиха на мястото до Дела, което ме разтревожи леко. Но Мак незабавно се впусна в разговор с Морис, така че не се притесних твърде много.

Стиснах ръката на Ед, огледах се и ми хрумна, че животът е страхотен и не е чак толкова лошо да се омъжиш.

Което ме отвежда към Шеста стъпка в моето надеждно ръководство по И Заживели Щастливо. Трябва да ви предупредя, обаче, че шеста стъпка представлява огромно изпитание.

Само истински решенията ще успеят да я осъществят. Тази стъпка не е за онези със слабо сърце. Тук страхливите ще се спрат. Тази стъпка, както се казва, ще отсее мъжете от момчетата.

Нещо окуражително: можете да се справите.

Възможно е. Зная го, защото съм я преминала. Редовната всекидневна практика на ашанга йога може да спомогне за изграждане на сила и устойчивост. Вероятно вегетарианството е добра идея. Медитацията несъмнено би свършила работа и можете да опитате да закусвате накиснато ленено семе всяка сутрин, защото чувам, че регулирало чревната перисталтика.

Излишно е да казвам, че аз не съм се възползвала от гореизброеното. Предприех шеста стъпка неподготвена — всъщност, на пълен стомах след обилен, богат обяд с омари в „Бръшляна“.

Шеста стъпка: тръгнете на медения си месец (на всяка цена), но пристигнете на летището със закъснение и изпуснете самолета.

Ето какво правите: оставяте всичко да тече по вода и да поднесат кафето. После подхвърляте шеговито:

— Да има някакви други изненади? — и в този момент четирима полицаи се втурват в залата, двама от които цивилни, и арестуват Морис, осъденото гадже на най-добрата ви приятелка.

Тук малко се сконфузвате, но се окопитвате. Морис е отведен със сълзи на очите и Мак, който изглежда го е харесал, тръгва с Дела към полицейския участък, за да види дали може да помогне по някакъв начин.

Но вие — вие се придържате като залепена към идеално начертаните си планове. Ед се прибира вкъщи да вземе багажа, който не искате да разносят цял ден из Лондон. А вие отивате с Тереза в елегантния ѝ хотел, за да се преоблечете в пътните си дрехи стилно и удобно. Тъй като Ед ще бъде в другия край на града, ще вземете отделни таксита до летището.

След като взимате душ и се преобличате в хотела, ви се обаждат Мак, който ви казва, че сега самият той е арестуван. Не иска да ви каже защо, но настоява да отскочите в полицейското управление с британската му чекова книжка, която е в Челси, понеже в полицията, глупаво по негово мнение, не взимат кредитни карти за гаранция.

Тук се запъвате здраво. Но Мак ви убеждава, че имате време да отидете до Челси и да се върнете. Подхваща тънката струна как знае, че няма да го зарежете в кафеза — уверява ви, че разполагате с много време, но той за всеки случай ще се обади на своя приятел главния директор на „Бритиш Еървейз“ и ще им каже да задържат полета за вас. А-ха?

(В защита на Мак ще добавя, че по-късно ми разказа как бил на път да сключи сделка с Морис за биографичен филм за живота му.)

Запъвате се. Склонявате. Когато стигате до полицейското управление, пътят през Челси, установявате, че Мак е бил обвинен в... тютюнопушене.

Тютюнопушене?

В чакалнята за непушачи.

Колко неразумно, мислите си. Но, естествено, ги е изкарал от търпение.

Мак се пеняви:

— Откога има места за шибани непушачи в шибания арест? Тези места са предназначени за пушене! Никой ли не е гледал Суини. Хората са пушили като комини на подобни места. В какво се е превърнала тази страна, по дяволите?

Давайте му чековата книжка. Питате Дела как полицията е открила Морис. Мак отговаря. Убеден е, че шефът на полицията е обядвал в „Бръшляна“ и е разпознал Морис.

Преди да си тръгнете, като оставите Дела и Мак заедно, хвърляте на приятелката си поглед, който трябва да ѝ напомни какво сте ѝ казали за нея и Мак, и как е обречено да завърши с това, че вие ще си загубите работата и колко ужасно се е чувствала последния път, когато той не ѝ се обади, и как сте ѝ казали, че Мак не може да поддържа връзка с никой друг, освен с банковия си управител (с когото има изключително хармонична връзка), но се оказва невъзможно да сместите всичко в един поглед, а и тя не ви обръща внимание.

Във всеки случай, нямате никакво време за нещо повече от един поглед. Хуквате като луда към таксито си. Поглеждате си часовника с разтуптяно сърце, имате видения за магистралата „Хамърсмит“ гладка, приканваща и празна — каквато беше в пет часа в неделя сутринта, когато се връщате от командировка. Решавате, че имате предостатъчно време.

Отнема ви двамайсет и пет минути, за да се доберете до улица „Странд“. Нещата малко се уталожват — стигате до магистралата „Хамърсмит“ и тогава всичко се обърква започва да вали. Движението из цял Лондон се превръща послушно в пълен застой. Това е природен закон, както нощта следва деня.

Когато таксито слиза от магистралата, правите последен отчаян опит, като изскачате от колата и скачате на метрото. Но се ловите за сламка. Метрото спира в тунела — повреден светофар в Хейнолт. Когато пристигате на летището, самолетът за Мексико не само е затворил врати, но и е излетял. Също, както изглежда, и Ед.

13.

Ню Йорк. Сещате ли се за онези племена, които подлагат младежите на ритуални изпитания в джунглата? Е, когато бях на шестнайсет и се държах ужасно с всички и Тереза ме натовари за Ню Йорк за лятото с един от смахнатите пътеводители на Роланд под мишница.

В самолета прочетох пътеводителя, но той не ми каза, че отивам на друга планета. Когато пристигнах в Ню Йорк, помислих, че съм в Блейд Рънър. Всичко приличаше на наркотично бълнуване — променена действителност. Бях бремна от възможности и ми се гадеше от вълнение дващест и четири часа на ден. Изгубих си ума, а накрая и девствеността, някъде в Лоуър Ийст Сайд.

Не че съм прекарала „най-страхотното време в живота си“ или нещо подобно. Когато се върнах и се опитах да се престоря пред Дела, че съм прекарала най-страхотното време в живота си, тя ме смърри: „Да не искаш да ме надхитриш и да ме накараш да си помисля, че аз тук не съм живяла, а?“

Всъщност, не мисля, че някой може да прекара най-страхотното време в живота си, освен в ретроспекция. Защото първо, откъде можете да сте сигурни, докато не умрете? И второ, истинският живот в денонощието просто не е такъв. Едва когато всичко е пречупено и изкривено през дългата леща на перспективата, започва да изглежда толкова страхотно. Действителността беше, че препусках из Ню Йорк с чувството, че То съществува някъде, но аз не мога да стигна до Него.

Тереза имаше тук племенница на моята възраст — Софи — и аз отседнах при семейството ѝ. Всички живееха в онзи тесен апартамент и най-добре си спомням чуждите миризми, дъха на мухъл, ужасяващата канализация с хлебарки. Майката на Марта беше доста строга и ни държеше болезнено изкъсо. Постоянно ставах свидетелка на танталови сцени и се изтезавах с догадките си за приключенията, които изпусках. Високи блондинки профучаващи в таксите на път за

нощните клубове, тесногръди студенти по драматургия излезли на пикник в парка... какво ли не.

Занимавахме се с обичайните неща — изкачихме се до Емпайър Стейт Билдинг, посетихме ферибота до остров Стейтън, Метрополитън, Музея за модерно изкуство. Веднъж попаднала в него, продължих да се връщам и не отидох повече никъде другаде. Усецането за възможност, което откривах в себе си, се отразяваше в тези луди грамадни картини — които съвсем буквално ме възбуждаха.

Влюбих се в абстрактния експресионизъм и в един екскурзовод в музея на име Барнъби, който застана пред Ротко, съвсем кльоцав и комплексиран с очилата си с тежка черна рамка, и каза:

— В начало бе словото.

Господи. Почти получих оргазъм. Ако ви звучи претенциозно, помнете, че това бе момиче, отхвърляло дотогава всяко образование и култура за сметка на тестовете в списанията, за да види дали е подходящо да прави групов секс с членовете на „Дюран Дюран“.

Обиколките бяха безплатни, а аз продължавах да се включвам в тази на Барнъби и някъде на третата той ни отведе пред Ротко и ни попита за какво ни кара да мислим. Настъпи мълчание и аз не се сдържах и казах:

— В началото бе словото.

Барнъби се обърна и ме погледна за пръв път — беше твърде обгърнат в собствената си изтерзана душа, за да ме забележи по-рано. Погледна ме с дълбока признателност. Почувствах, че съм възвърнала вярата му в човешката раса — не само в човешката раса: в живота, във вселената, във всичко.

Възнамерявах да добавя:

— От вас го научих.

Но след този поглед не бих могла да му отнема илюзиите. Оттогава нататък той определено ме забелязваше всеки път, когато посещавах обиколките му.

В оставането при чичото и лелята на Марта имаше известни трудности. Госпожа Елбърман беше истинска еврейска майка и постоянно мърмореше за това как се обличаме и как се храним — доставка на сладолед в два часа през нощта. Освен това имаше някои семейни мъчения, които бяха задължителни, едно от които бе гостуването на чай при братовчед от друг клон на семейството,

наскоро пристигнал в града. Очевидно беше на двайсет и три и тъкмо бе започнал работа в издателския бизнес.

Във въздуха се носеше осезаем флуид на сватосване и госпожа Елбърман ни накара да се облечем като добри момичета. Адресът, на който ни изпратиха, се намираше в много нездравословна част на града и решихме, че шофьорът на таксито ни е откарал в друга посока с цел грабеж. Но „къде такъв късмет“, както казах, когато той си замина. Междувременно започвах да се отказвам от мечтата за истинско нюйоркско преживяване.

Марта изпадна в истерия, подскачаше и си въобразяваше, че ще ни нападнат всеки момент, като непрекъснато се взираше в очите на минаващите мъже, за да установи дали са бандити или не са и отделяше толкова много феромони на страха, че ѝ заявих, че със същия успех би могла да носи плакат с надпис: „Нападнете ме!“.

Накрая влязох в един бар и показах бележката с адреса на някакъв човек, а той нито ме нападна, нито ме ограби, а потвърди, че съм на точното място и че жилищният блок, който търся, е точно отсреща.

Влязохме. Сградата трябваше да е била ремонтирана фабрика или нещо подобно, а комуналните части бяха максимално функционални: бетон и стомана. Вратите на всички апартаменти бяха укрепени, както се прави в Лондон, когато къщата е празна и искате да попречите на онези, които биха се настанили незаконно в жилището ви. Накрая стигнахме до заведение, тип форт Нокс, с номер четиринайсет откроен сред графитите.

Почукахме. Никакъв отговор. Почукахме отново. По това време Марта почти се подмокряше и твърдеше, че Пол не би могъл да живее тук. Накрая вратата беше отворена от булка на ролери. Когато отхвърли назад воала си, важно и намусено, и каза:

— Здравейте, сладури, закъсняхте — английските кифли скоро ще станат на камък — видяхме, че това е той, а не тя.

Марта изохка тихо и промълви с разтреперан глас:

— Пол? — защото беше именно той.

Не съм сигурна дали английските кифли съществуваха. Пол се понесе из апартамента в камбановидната си булчинска рокля, като събаряше всичко, което можеше да бъде съборено, и ни представи на приятеля си Крейг, който прекара цялата вечер зад гладачната дъска.

Разказваше анекдоти и разсмиваше дори Марта, накара ни да пием коктейли „Манхатън“, почерпи ни с цигари, а накрая ни облече и ни заведе в „Нел’с“.

Защото „нещо в издателския бизнес“ означаваше стилист за „Вог“ и една от стаите в апартамента му бе натъпкана догоре с щендери дрехи. Изпаднах в екстаз, Марта се затопли значително от питиетата и в крайна сметка доби изненадващо приказен вид, облечена от главата до петите във „Вивиън Уестууд“. Аз носех малка рокля от червено кадифе и обувки на висок ток, които Пол наричаше „модел изучай ме“.

Когато пристигнахме в „Нел’с“, тълпата пред вратата се раздели за Пол като Червено море. Спомням си как ме поразиха бляскавите възрастни преситени хора и едва не умрях при мисълта, че мога да бъда една от тях. Исках да изхвърля младостта си в същия този миг. Исках да съм преситена.

Разбира се, не осъзнавах, че важи и обратното. Може би бляскавите хора гледаха с лека завист прасковената ми младост. Това е проблемът на младостта; не искаш онова, което имаш, докато не го изгубиш.

С едно-единствено движение Пол ни изтегли под бариерите от плюшени възета и през светия праг. И сякаш това не бе достатъчно, за да ме опияни, първия човек, на който се натъкнах на дансинга, беше Барнъби от Музея за модерно изкуство.

Бях доста объркана и едва ли може да се разчита на паметта ми, но когато връщам назад лентата в главата си, направо паднахме в обятията си. Искане ми се винаги да беше така. Искане ми се винаги да имам онази увереност. Който се колебае в сърдечните работи... Мисълта ми течеше горе-долу така: аз съм богиня, той трябва да ме желае. Просто.

Паднахме взаимно в прегръдките си и в припевите на „Аз съм всяка жена“, която кънтеше от говорителите на около хиляда децибела, той каза:

— Как така разбираш Ротко?

Отвърнах, че имам божествени сили.

Когато Пол се появи, за да инспектира улова ми, възкликна:

— Струва ми се, че той може да е едно от моите попадения.

Като се замисля, сигурно е имал право. Барнъби лесно можеше да е страдал от някакво сексуално объркване, но тази нощ определено беше мой.

— Тя е богиня — Обясни му Барнъби, много сериозно.

Погледнах го по същия начин, както той ме бе погледнал в Музея.

— Знаел си? — попитах го.

Когато се върнахме в апартамента на Пол, двамата с Барнъби правихме неуверен секс, защото беше секс и понеже го смятах за победния си трофей, но бе физическо преживяване по същия начин, по който посещенията при зъболекаря е физическо преживяване.

На сутринта Барнъби си тръгна рано, за да отиде на работа, а аз открих, че на чаршафите има кръв. Когато казах на Пол, той предложи да ги провесим от прозореца и да се гордеем, но когато видя израза на лицето ми, ми помогна да ги свалим в пералното помещение и се държа толкова мило, че ще го обичам цял живот.

Върнахме се в дома на Елбърманови в дрехите на добри момичета и разказахме на майката на Марта, че Пол ни е поднесъл отвратителни английски кифли. Докато ме откарваха на летището покъсно същия ден, осъзнах, че възрастните никога нямаше да разберат. Никога нямаше да разберат какво е да живееш истински.

Наслаждавах се ревностно на тази тайна почти толкова, колкото се наслаждавах на преживяването си като доказателство за моя ритуален преход в Ню Йорк Сити.

— Изгубих девствеността си в Ню Йорк — доверих на Ед, докато самолетът се носеше през бръснещия дъжд към вратите на „Джей Еф Кей“^[1].

Ед беше позеленял: над Атлантическия океан се вихреха бури, така че последната част от полета бе доста травмираща — дори чух как една стюардеса повръща в тоалетната, толкова лошо беше.

— Оттогава я търся — продължих аз.

— Много смешно — процеди той. — Колко време ти трябваше, за да го измислиш?

Забележката не беше особено дружелюбна, но бе напредък. Първото нещо, което ми каза през целия път.

— Наистина, така да се каже. Не мисля, че някога съм била толкова развълнувана, толкова жива и толкова... обнадеедена, колкото първия път, когато бях в Ню Йорк.

Ед се обърна към мен и присви очи:

— Защо сме в Ню Йорк?

— Знаеш защо — отвърнах аз.

— Я стига — възкликна той, — каква е тази работа?

В този момент малко се ядосах. Никак не харесвам склонността на Ед да смята, че напълно обяснимите житейски събития са плодна някакво сложно съзаклятие против него.

— Е, добре, щом питаш — заявих аз, — всичко е сложно съзаклятие против теб. Всъщност Мак не беше арестуван. Аз не попаднах в улично задръстване. В действителност — продължих, — изобщо не сме женени. Онази в гражданското може да е приличала на общинска служителка от Елинг, но всъщност беше агент под прикритие на Военното разузнаване.

— Умирам от смях — намуси се Ед.

— И — завърших аз, — цялата тази част на летището, когато Мак се държа като крайно почтения и щедър човек, какъвто е, беше симулация.

Когато пристигнах на „Хийтроу“, не можах да намеря Ед. Мобилният му телефон беше изключен и не се бе върнал в апартамента ни. Обадох се на Дела, но единственото предложение от нейна страна беше да му пусна съобщение на летището — което опитах безуспешно.

Мак ми звънна след няколко минути и каза, че ни е уредил две места за късния полет на „Върджин“ за Ню Йорк — на този етап нямамо друго, по-близо до Мексико място. И че ни направил резервация в страхотен хотел в града. Сигурно се е чувствал виновен, защото каза: „Можете да останете в хотела колкото искате — аз плащам“, макар случайно да ми е известно, че неговата компания има договор точно с този хотел.

Мотаех се из летището и търсех неориентирано Ед, като мислех, че каквото и да се случи, ще се кача на полета за Ню Йорк. Идеята да се върна в ужасния ни апартамент — или в този на Мак — ме

подтикваше към самоубийство. Накрая се вмъкнах в книжарницата и открих Ед, седнал на импровизираното кресло, което си бе направил от количката и нашите куфари, потънал в екземпляр на „Мъжете са от Марс, жените са от Венера“.

Когато ме видя, каза:

— Според тази книга ти си ластик. Отдръпваш се, после се връщаш обратно. Освен това твърди, че си мъж.

— Разбирам — отвърнах аз, — съжалявам.

— Мъжете трябва да са ластици — възрази той.

— Слушай, Ед — започнах аз, — Мак...

— Мъжете също така — прекъсна ме той, — Обикновено изхвърлят боклука. Ти не го правиш. — Погледна ме обвинително. — И се крият в пещерите си.

— Точно така — съгласих се аз. — Слушай, Ед, трябва да хванем самолета — и се срамувам да призная, че погледнах часовника си. Дори е възможно да съм го погледнала нетърпеливо.

— Невероятна си, по дяволите — извика той, достатъчно високо, за да накара продавачката да вдигне глава.

Обясних за полетите до Ню Йорк.

— Моля те — възкликнах аз с цялото отчаяние, което наистина изпитвах, — това положение може или да се влоши допълнително, или да се подобри значително. — После прошепнах смутено: — Ние сме женени. — С периферното си зрение видях, че главата на продавачката отскочи от инвентаризацията или каквото там правеше.

Ед размисли известно време, после стана, подреди куфарите ни върху количката, поклони ми се, сякаш казваше „Твоето желание е заповед за мен“ и върна книгата за Венера и Марс обратно в купчината.

— Е, наистина, наистина, наистина съжалявам — с благодарност промълвих аз.

Той погледна встрани, без да отговори. Затова потърсих подкрепа в продавачката. И тя погледна встрани.

На самолета, след като приключих да напомням на Ед за спасителното благородство на Мак, той просто каза:

— Мак е голям катил.

— Не, не е — възразих аз, като леко се ядосах.

Ед само изви глава със студен гняв, или поне се опита да го направи, доколкото е възможно в пространството между себе си и друга душа в икономичната класа на „Боинг 747“.

Всъщност, бих се изритала, ако имах достатъчно място за подобни движения — или поне толкова, колкото да стана права, но нямах. Не беше време за друго, освен за изключително добро поведение от моя страна.

В този момент стюардесата спря до нас и попита:

— Вие ли сте новобрачната двойка?

— Не личи ли? — подхвърли Ед.

— Заповядайте — каза тя и ни подаде истинска бутилка шампанско от първа класа. — Безплатно.

— Благодаря — обадих се аз, — много мило — и потънахме в мълчание, аз с леденото шампанско между краката.

След като съобщиха, че „сега“ ще има закъснение в полета и агонията ни ще бъде удължена, накрая се обърнах към Ед:

— Чуваш ли някакви гласове?

Не ми обърна внимание. Не се отказах:

— Аз чувам някакви гласове.

Главата му се извърна на милиметър и той изгрухтя.

— Не чуваш ли някакви гласове? — опитах отново.

— За какво говориш? — излая Ед.

— Гласове, малки гласчета.

— И какво казват? — излая пак той.

— Казват неща като: „Ех, какъв си висок и красив!“, „Тези крака не са ли страхотни!“, „Хубави, мили очи!“, такива неща — прошепнах аз. — Мисля, че трябва да говорят на теб.

— Ъ — процеди той, изваден от търпение, — би ли млъкнала, по дяволите?

— Не съм виновна — въздъхнах аз, — гласовете са.

Не ме удостои с отговор. Поседяхме мълчаливо една минута, после възкликнах развълнувано:

— О, знам откъде идват! От бутилката шампанско! — и я вдигнах във въздуха.

Ед ме погледна така, сякаш се чудеше дали да не ме разфасова. Но поне ме гледаше, затова забих гвоздеа:

— Безплатно е!

Трудно е да играеш трагичен герой в лицето на идиотщината.

Ед не се разсмя точно на глупавата ми шега, но не успя да запази и сериозното изражение. Поклати глава и изсумтя, и ледът се пропука малко. Не бих казала, че положението между нас се подобри кой знае колко, когато влязохме през терминала в уютната топлина и хаос на „Джей Еф Кей“, но сега поне ми говореше.

— Най-смешното е — заяви той, — че си въобразяваш, че си забавна.

Всъщност не е така, но нямах намерение да споря.

Понякога ми се струва, че най-хубавото нещо в Ню Йорк е шумът. Постоянните автомобилни клаксони и сирени и жълтите таксито, които подрънкват по металните пластини по улицата и боклукчийските камиони нощем, които вдигат такъв шум, сякаш пада покривът на сградата на Крайслер.

Когато слязохме от таксито, хотелът се извиси над нас, бляскав и осветен в синьо. Приличаше на коледно дърво, в което можеш да влезеш и да живееш вътре. Да се каже, че изглеждаше приканващ и гостоприемен, би било подценяване. Но също така беше стряскащ и изключителен. Сякаш нашепваше: „Зарежете действителността, всички вие, които можете да си позволите да влезете тук“.

И, благодарение на Мак, ние също бяхме всмукани през бумтящите въртящи се врати навътре към светлината. Портиерите в дизайнерски костюми очевидно бяха манекени, които изкарваха допълнителни доходи. Хрумна ми, че ако си богата и самотна дама, би могла да си наемеш някой за през нощта.

Когато се качихме горе, Ед хвърли поглед на стаята ни — на просторното, високо, подредено с вкус легло с изобилие от възглавници и изкусителен лукс, и през прозорците, към убийствено страхотния градски секс на нийоркското небе нощем. Съчетанието гарантираше да даде дори на най-нескопосния любовник ерекция — и ме свали на леглото.

Успя да ме разсъблече наполовина за трийсет секунди — докато ме целуваше. Не знам как го прави. Предполагам, че е усъвършенствал техниката си през годините. Прокарваше езика си по гръдната ми кост, когато изведнъж спря и каза:

— Нямаме презервативи.

Да, ние използваме презервативи. Обичам презервативите. Презервативите са практически от финансова гледна точка средство против забременяване. Приличат на автоматични електромери: никога не получаваш сметка по пощата.

— Защо нямаме презервативи? — попитах аз.

Ед обясни:

— На „Хийтроу“ купих три икономични големи пакета. — После добави: — Общо трийсет и шест.

— Уха — възкликнах аз, поразена от ентузиазма му, като отново съжалих, че обърках нещата.

— Човекът зад мен купуваше един малък пакет с три броя и погледна моята купчина, затова му намигнах: „Какво мога да кажа? Ще бъде дълга почивка“.

— И къде са? — поинтересувах се аз.

— О, когато накрая признах пред себе си, че си изпуснала самолета, ги раздадох един по един на екскурзионна група тийнейджърки, които заминаваха за Ибиса. Подейства ми много терапевтично.

— Ще поръчаме няколко от румсървиса — реших и посегнах към телефона.

— Не можем да го направим! — възпротиви се Ед.

— Можем, разбира се — уверих го аз.

— Какво? И някакъв пиколо ще ги донесе и аз трябва да му давам бакшиш — как не!

— Не бъди такъв англичанин — възкликнах аз. За миг ми хрумна, че Ед ще бъде от хората, които по най-различни ужасяващи начини си налягат дребнобуржоазните парцали, когато отидат на ново място. Представих си как се смаява пред мен, става все по-дребен и по-дребен. Запитах се дали това бе страничен ефект на брака. После си спомних, че трябва да се държа прилично. Накарах мислите си да спрат. Казах:

— Ще слеза долу и ще купя няколко.

— Откъде? — попита той.

— Във фойето имаше павилион, там ще имат. Не се тревожи. Никой няма да разбере.

В павилиона наистина имаше презервативи. Обширното отворено фоайе на хотела прерастваше в стилин непретенциозен бар. Из помещението бяха пръснати аквариуми със златни рибки. Вгледах се с копнеж в хората — изглеждаха толкова елегантни и непринудени.

— Ще умрат до края на вечерта.

Огледах се стреснато. Почувствах, че забележката беше отправена към мен. Но наоколо нямаше никой. Леко вдясно стоеше елегантна двойка, но виждах само гърбовете им.

— Просто се спускат на дъното на аквариума — продължи гласът на мъжа. Говореше на приятелката си. Изглеждаха много добре нагласени и подбрани.

Мина ми през ум, че искам да съм на нейно място. Искам да бъда с него. Мисля, че просто не исках да бъда толкова изтощително вътре в себе си през цялото време. Искаше ми се да усещам живота си отвътре така, както изглеждаше техният отвън. Накратко, имах един от онези моменти, когато ви се струва, че всички останали се забавляват повече от вас.

И всичко това, докато гледах гърбовете им — трябва да си много изморена, момиче, помислих си. Имах чувството, обаче, че мъжът е изключително привлекателен. Искях да се обърне — генетичната ми система сигнализираше, предполагам. Омъжена съм, не бива да забравям да я изключвам.

Бях сама в асансьора, но някой натисна копчето точно преди вратите да се затворят докрай, и аз си помислих, с моя късмет, ще бъде елегантната двойка, за да ме изтезава. Но бяха само двойка гериатрични любовници, които ми разказаха по пътя нагоре — десет секунди, след като ме бяха видели за пръв път в живота си, както правят американците, — че са спечелили пътуването си от кутия с овесени ядки в Сиатъл.

Стоях в нашата баня и гледах отражението си в огледалото — отново. За хотелска баня, тази бе доста хубава. Хавлиите бяха разкошни, а водното налягане в душа беше толкова силно, че едва не ме събори до сифона.

Взирах се в себе си в огледалото. Не съм особено суетна — нито особено очарована от външния си вид, — просто от време на време

имам нужда, хм, да проверявам, че още съм тук.

Докато се гледах цялата в бяло — бяла хавлия, бял хавлиен тюрбан около мократа ми коса, — пак ми хрумна, че все още е първата ми брачна нощ. С отлитането за Ню Йорк бях прибавила шест часа към сватбената си нощ.

Запитах се бегло дали брачният секс ще се различава от безбрачния. Запитах се дали щяхме да правим секс просто защото смятаме, че сме длъжни, понеже е сватбената ни нощ. Запитах се дали ще ни бъде странно да го правим сега, когато сме женени. Запитах се дали сексът тази вечер трябва да даде тон за целия брак. Предполагах, че трябва да правим секс. Сигурно би било лоша поличба да не правим.

И така, с всичките тези идиотщини, които бръмчаха в главата ми, излязох от банята в белите си хавлии с милион очаквания и известен трепет.

Лампите бяха угасени. В леглото Ед спеше дълбоко.

Останах на място. Винаги съм се чувствала много неудобно в присъствието на спящ човек. Гледката отвън привлече погледа ми, а блясъкът на града отново ми спря дъха, като отдалечи тревогите ми. Всичко ще бъде наред, казах си и се приближих до прозореца, отворих стъклените врати и излязох на балкона, за да вдишам този шемет.

Приближих се до ръба, надвесих се навън и се замислих на каква фантастична планета се намираме и колко дребен и незначителен е всъщност животът ни. Понякога, когато се наслаждавам на подобен изглед, започвам да вярвам в Бог или потъвам в някакъв полурелигиозен момент, когато добивам представа колко безсилна съм аз и колко голямо е цялото, колко много възможности съществуват и как през деветдесет и девет процента от времето съм заслепена за по-голямата картина от собствените си дребни безсмислени подробности.

— Кара те да се чувстваш като златна рибка в аквариум.

Обърнах се. Мъжът, когото бях видяла долу, стоеше на съседния балкон. Не гледаше мен, съзерцаваше изгледа. Нещо вътре ми се преобърна. Потърсих жената, с която беше, но изглежда не говореше на нея. Говореше на мен.

Секунда преди да обърне главата си, знаех със сигурност. Беше Алекс.

Ограждаха ме четири стени, бях в безопасност. Въпреки това имах чувството, че мога да се прекатуря. Да се прекатуря през ръба на света. Бях навлязла в друго измерение — или по скоро имах чувството, че светът е двуизмерен. Искам да кажа, ами ако нещата, които ми се струваха толкова далечни, всъщност бяха от другата страна? Ами ако живеехме в плосък, вместо в кръгъл свят, така че от другата страна на отчаянието да е радостта, точно от другата страна на оскъдицата да е изобилието и точно от другата страна на самотата да е любовта? Ами ако нещата, които желаем до болка, са били под носа ни през цялото време? Ами ако просто трябваше да протегнем ръка през невидимата преграда? Изглеждаше ми съвършено логично. Струваше ми се правилно.

— Златните рибки — отвърнах аз, — нямат нищо против да бъдат в аквариум, понеже мозъците им са съвсем малки. Всеки път, когато се обърнат, си казват: „Я виж, какво интересно водорасло!“, а три секунди по-късно: „Я виж, какво интересно водорасло!“ Водят духовен живот.

— И Ню Йорк е някакво интересно водорасло — отбеляза той.

Разбирате ли какво искам да кажа? Веднага схвана. Разбра за какво говорех. Обърнах се колкото трябва, за да го погледна и двамата се гледахме доста дълго. Хрумна ми как съм се залъгвала през всичките тези години за него, как съм си повтаряла, че е било само глупава фантазия и как го изкарвах най-различни неща, каквито не беше. И ето че сега стоеше точно пред мен, цялото заблуждение изчезна и аз осъзнах, че съм била напълно права за него. Беше най-красивият мъж, който някога бях познавала. Не заради външния му вид, а заради присъствието му и заради това, че аз бях в неговото присъствие и заради вълшебството във въздуха, когато бе там. Както когато сте дете и баща ви вдига дървената лъжица и ви казва, че може да направи вълшебство с нея, и в този момент безрезервно му вярвате — знаете, че дървената лъжица е вълшебна и че вселената е тайнствено и красиво място, и че всичко е възможно, а животът е тайнствено и красиво нещо. И се радвате, че сте живи.

— Вероятно не ме помниш — каза той.

— Вероятно — съгласих се аз. — Познаваме ли се?

— Така мисля — отвърна той.

— Къде се срещнахме? — попитах аз.

— В Лондон, в един ресторант. Италиански, струва ми се.
— Италиански?
— Аз си поръчах ризото.
— Ризото? — повторих аз.
— Ти също — продължи той.
— Така. А после какво стана?
— Ами... взехме общо такси.
— Така ли? — учудих се аз. — А после какво стана?
— Играхме една игра.
— Игра? — повторих пак аз.
— Да — потвърди той, — игра.
— И какво стана после?
— Нищо не стана.
— А след това? — настоях аз. — След като нищо не се случи?
Алекс ми се усмихна.

— Ти ми написа стотици писма — продължих аз.

— Написах ти едно писмо — поправи ме той. — Ти не отговори.

Премислила си. Уважих решението ти.

— Едно писмо — промълвих и го притиснах до гърдите си — метафорично казано.

Знаех, че трябва да се върна обратно в хотелската стая на момента и повече да не излизам. Но в действителност изобщо не беше възможно. Трябваше да разбера — трябваше да разбера какво се бе случило. Проблемът беше, че добрата новина би била лоша новина, така да се каже.

— Какво пишеше в писмото?

Той се замисли за малко; накрая измисли следното:

— Не ти трябва да знаеш.

— Е, ето ни тук — заявих аз и разперих ръце, сякаш това беше щастливия край. — Днес се омъжих.

— Сериозно? — възкликна той и се замисли за миг. После каза:
— И аз.

— Много хубаво — любезно заключих аз.

Любезно! О, боже. Сега летях към някаква пропаст вътре в мен с над сто километра в час. Останах без дъх. Почувствах, че трябва да се хвана за нещо, но ако го направех, той щеше да види, че падам.

Питаше ме нещо, но не го чувах. Твърде заета бях с падането.

— Моля? — любезно попитах, когато се приземих безопасно в ада.

— Казах — повтори той, — за какво мислиш?

— Мразя те — отвърнах. Това беше единственото нещо, което ми хрумна.

Той се разсмя.

— Ела тук — прошепна и се качи на балюстрадата. От езика на тялото му разбрах, че не иска да ни чуят.

— Виж — казах аз, — ще направя проверка на действителността. Ще се върна обратно в стаята си, а после ще изляза навън и ще видя... ще видя...

Влязох обратно вътре. Ед хъркаше на леглото. Не помогна. Поех дълбоко дъх. Нищо не помагаше. Излязох отново навън.

— Още си тук — отбелязах.

— Ела тук — повтори той. Направих го.

Алекс заговори тихо в ухото ми:

— Не трябваше — не трябваше да става така.

Сега, когато бях толкова близо, усещах трепет някъде вътре в него. Прииска ми се да го прегърна и да му кажа, че всичко ще бъде наред.

— Мислех за теб — прошепна той.

— И аз мислех за теб — отвърнах аз. Стори ми се, че ще припадна — едно време жените са припадали толкова често заради потиснатата сексуалност — е, сега знам как са се чувствали. Искаше ми се да припадна.

По-хубаво е от секс, помислих си, което означава нещо, защото обикновено смятам, че само сексът е по-хубав от секса. После ми хрумна: какво говоря? Това беше секс — секс в сватбената ми нощ. И от тази мисъл така потръпнах, че отстъпих назад.

Алекс трябва да бе следвал същия мисловен процес, защото и той отстъпи назад — всъщност, отскочихме встрани като магнитно поле, което се превръща в отблъскване.

— Ще си сменим хотела — обадох се аз.

— Не, ние ще го направим — възрази той. — Искам да кажа, заминаваме утре сутринта.

— О, добре — съгласих се аз. — Е, това е — добавих, като направих някакви движения с ръце, които изобразяваха прекратяване.

— Не мисля, че трябва... нали разбираш...

— Не искаш да бъдем приятели? — довърши той. Но с усмивка, от която разбрах, че се шегува.

Не успях да се засмея, обаче. Единственото, което можех да направя, беше да избягам.

[1] „Джей Еф Кей“ — летище Кенеди. — Б.пр. ↑

14.

— Защо се държиш странно? — попита Ед.

— Не е вярно — заявих, като се разположих зад една колона на площадката на хотела и натиснах копчето на асансьора около петнайсет пъти. — Просто мисля, че е късно и сме изморени, а румсървисът е приятен.

Откъсването ми от балкона трябва да е произвело онова оглушително шумно разпаряне, което се получава, когато отворите особено здраво велкро, защото Ед отвори рязко очи и каза:

— Умирам от глад. Хайде да излезем да вечеряме.

— Посред нощ е — възразих аз.

— Какво от това — отвърна той. — Намираме се в град, който никога не спи.

На площадката се обадих:

— Ти не искаше да идваш в Ню Йорк — помниш ли?

— Но сега съм тук. Да не би да се криеш зад тази колона?

— Не — излъгах аз.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не — излъгах отново. В главата ми се въртеше следният сценарий. Алекс и съпругата му ще се появят и ще ме хванат с Ед. В този момент смятах, че би било най-ужасното нещо на света да ме хванат с Ед. Което няма никаква връзка с Ед: на Ед всичко му е наред, а на мен нищо не ми е наред.

Всичко това се въртеше в главата ми. Щяхме да се качим в асансьора, вратите щяха почти да се затворят. Нарича се закон на Сод и е единственият природен закон без изключения.

— За какво мислиш? — попита ме Ед и се вгледа в лицето ми, когато пристигна асансьорът.

— Не ти ли е отвратително — изтърсих, — да си в асансьор и вратите тъкмо да се затварят, когато някой шибаняк застава пред сензорите и всички трябва да чакат, докато вратите се отворят отново? Не ти ли е отвратително?

Влязох вътре и проследих затварянето на вратите. Бях толкова напрегната, че изпищях, когато една ръка с хубав маникюр се стрелна в процепа точно в последния момент. Ако не изпищях на глас, определено изпищях наум. Същото, както когато ръката се появява от стената в края на Блейд Рънър. Както когато тя се надига от ваната в края на „Фатално привличане“. Както когато — всъщност, преувеличавам. Искам да кажа, животът ми не беше изложен на риск, строго погледнато. Вратите просто се отвориха плавно и един красив млад мъж с младата си съпруга влязоха любезно при нас.

Както казах, нарича се законът на Сод и е единственият природен закон без изключения.

Престанах да дишам и очите ми се изцъклиха — една част от мен смята, че ако го правя, ставам невидима и онова, което се случва, не се случва. През изцъклените си очи, обаче, не можех да не поемам ужасяващото, пък макар и изопачено впечатление за добре поддържана външност и приятна съпруга. Според мен първите впечатления са много измамни. Когато видите някого за пръв път, забелязвате само хубавите неща в него.

— Здравейте — изгука добре поддържаната, като проточи думата до неузнаваемост.

— Здравейте — отвърна навъсено Ед.

— О, боже мой, вие сте великобританци?

— Да — потвърди Ед.

— За пръв път ли сте в Манхатън? — поинтересува сетя.

— Да — съобщи Ед.

— О, това е страхотно!

— На меден месец — допълни Ед.

— Сериозно! И ние.

Мисля, че в този момент очите ми се събраха на носа, а колената ми започнаха да треперят. Не можех да погледна Алекс, но той определено нищо не правеше, за да спаси положението. Макар че когато се изсипахме живи и здрави във фойето и Ед попита:

— Да знаете някое хубаво място за хапване наоколо?

А тя отговори:

— Ние отиваме в...

Алекс изведнъж оживя.

— Пицария — довърши той.

Тя го погледна сащисано.

— Знаеш, че не ям пица, хън... мили — обади се тя.

Забелязах, че си прехапа езика на думата „хъни“ — не ми убягна. От друга страна, не ми направи кой знае какво впечатление. Мисля, че ако в този момент ме бяхте попитали за собственото ми име, вероятно нямаше да го помня.

— Те отиват да ядат пица — поправи се Алекс. — В Ню Йорк са — трябва да ядат пица — добави, но без особено убеждение.

— Ние отиваме на суши — похвали се тя. — Вие сигурно още нямате такова нещо в Лондон.

— Шегувате ли се? — възмутих се аз. — В Лондон сушито ни извира от ушите. — Всички добиха леко стреснато изражение от тази аналогия. — Направо бълва — довърших аз.

— Сушито е... — започна Ед.

— Нещо, което не искаме тази вечер! — изкрещях аз. После сграбчих Ед за ръката и го повлякох с всички сили.

На улицата той каза:

— Нещо, което не искаме тази вечер? Не помня в брачния обет да се споменава нещо за едностранни решения, приписвани на „нас“. — Ед понякога говори по този начин — баща му е бил адвокат. — Яде ми се суши — продължи той.

В гласа му имаше нещо, което ми напомни за трудностите от изтеклия ден и ме реши да не споря.

Ето как се озовахме седнали само през няколко места от Алекс и добре поддържаната в местния суши бар.

Предполагам, строго погледнато, че бих могла да си изкълча глезена или да заявя, че помятам, или да вдигна олелия по някакъв друг начин, за да предотвратя този ужасен развой на събитията. Но първо, не ме бива много в преструвките, обикновено се вдървявам, както стана в асансьора, и второ, част от мен искаше, ако не да накажа Алекс, то поне да му натрия носа. Преди седем години, в края на краищата, той беше извършил кардиналния грях да не се обади.

И трето, макар че тогава за нищо на света не бих го признала, понеже изводите бяха немислими, просто исках да бъда с него. При всякакви обстоятелства. Дори при тези.

Смятах, че всичко ще се размине лесно, докато хората, които седяха между нас, не си тръгнаха и Ед не чу добре поддържаната да

споменава фенг шуй на един от суши готвачите, при което Ед възкликна:

— Фенг шуй! Сестрата на Хъни прави фенг шуй сватби — със своя неподражаем ентусиазъм и несъобразителност. И така, естествено, беше направена връзката.

Алекс ми хвърли един от своите най-проницателни погледи — сякаш бях изпратила Вен като агент под прикритие или нещо подобно. Ед постоянно се обръщаше към мен и повтаряше:

— Не е ли изумително?

Черил, както се оказа, че се казва, не можеше да повярва, че накрая се бяхме събрали тук, да похапнем японска кухня заедно в общата ни сватбена нощ, а Вен бе осигурила само две степени разделение помежду ни. Ние с Алекс и годините, помислих си. Колко ли степени разделение са това?

— Предполагам, че трябва да сме в хотела и да се шибаме — подхвърли Ед.

— Шибаме! — изгука Черил, възхитена, че се е натъкнала на истинска етническа употреба на думата.

— Секс — сухо поясни Алекс. Не говореше много. Сигурно искаше да каже нещо.

— Вместо това сме тук и ядем суши — допълни Ед.

— Храната е новия секс — подхвърли Алекс.

— Не искам да ви разочаровам — заяви Ед, — но вътрешният дизайн е новия секс.

— Не — намесих се аз, — новият рокендрол.

— Има ли значение — каза Алекс и очите ни се срещнаха.

— Сексът през сватбената нощ — продължи Ед, като задълба ентусиазирано темата, — вече не е интересен, нали? Вече не е моментът на истината.

— О, боже мой, да го направиш за пръв път след ден като този — възкликна Черил. — Трябва да е било голямо напрежение.

— Като да изстържеш фолиото на лотарийния си билет — подхвърлих аз с растяща истерия и след момент добавих, — и ако печелиш, гласи клитор.

Вторачих се в калифорнийските си рулца с мисълта, че трябва да съм мъртво пияна или нещо подобно. После се опитах да замажа положението с думите:

— Къде заминавате на меден месец? — но никой не ме чу.

Е, ето ни тук, казах си весело. Четиримата. Похапваме суши и разсъждаваме над трудния въпрос — макар и не чак толкова труден, — за секса през първата брачна нощ.

— Представяш ли си — изведнъж се обърна към мен Черил, — представяш ли си, ако сега трябва да се върнеш в хотела, след цялата тежка работа около жененето, и да спиш с някой за пръв път. Искам да кажа, представяш ли си, ако сега трябваше да се върнеш в хотела и да го направиш с Алекс!

Просто продължих да съзерцавам калифорнийските рулца. Не знам какво правеше Алекс.

Ед заяви:

— Не съм сигурен, че се познаваме достатъчно добре, за да си представяме такива неща.

На следващата сутрин Ед ме събуди, като седна в леглото и съобщи мрачно:

— Да, никакъв Секс През Сватбената Ни Нощ. — Произнесе го така, сякаш беше написано с главни букви. — Бракът е обречен.

Отлепих мъчително едното си око, после другото — усещането напомняше белене на две твърдо сварени яйца. Червените цифри на часовника до мен крещяха в полумрака пет и четирийсет и седем сутринта.

— Посред нощ е — изплаках аз. — Заспивай обратно — и затиснах главата си с една възглавница. В продължение на около три секунди се реех блажено по ръба на забвението, умът ми се носеше свободно като грамофонна игла. После последваха една-две секунди на далечно осъзнаване и далечно неосъзнаване какво точно знаех. След това иглата навлезе в канала и плочата засвири. Сънят моментално стана невъзможен.

Алекс.

Неохотно магнах възглавницата от главата си.

— Обречен — повтори Ед и изскочи гол на балкона, за да се наслади на изгледа при зазоряване.

Аз продължих да лежа и да се упражнявам в положително мислене: не мога да продължа, не знам какво да правя, не мога да се

спра за това, отказвам се — такива неща. Не можех да се сетя за нищо, което би оправило положението, освен може би Ричард Гиър да влезе и да ме отнесе. Хрумна ми, че вероятно не бих имала нищо против да прекарам остатъка от живота си, носена на всичките си ангажименти от Ричард Гиър. Мислех колко много мразя това, че когато си възрастен трябва непрекъснато да мъкнеш собствения си живот на гърба си. Без отдих, по дяволите. Чувствах се като товарен кон, който току-що се е изправил пред факта, че ще трябва да пренесе Тадж Махал през Хималаите.

Ед се върна, като си тананикаше „Бронкс се събужда, а Батери ляга — хората хукват към дупка в земята“.

— Нима виждам пред себе си признак за радост? — попитах аз.

— Ами — отвърна той, — няма такова нещо, дори за миг.

— Ед, наистина искрено и дълбоко съжалявам, че изпуснах самолета.

Той само ме погледна. Виждах, че номерът няма да мине толкова лесно. Прииска ми се да изпищя. Вместо това захапах възглавницата и се свих с нея в леглото, като издадох солидно ръмжене.

— Това какво беше? — попита той.

— Не исках да изпусна самолета.

— Но го направи и не можеш да очакваш едно „съжалявам“ да оправи нещата. Защото тъкмо казваш, че съжаляваш, и в следващия момент отново го правиш.

Тук имаше известна истина.

— Наистина ли сме обречени?

— Не — каза той. — Изръмжи пак във възглавницата. Беше доста възбуждащо.

— Ед! — възмутих се аз.

Той скочи в леглото и се сгуши до мен.

— Обичаш ли ме? — прошепна.

— Да — отвърнах аз с войнствения глас, който използвам, когато ми позвънят и ми кажат, че са от компанията за кредитни карти, а после попитат дали разговарят с госпожица Хъни Холт.

— Какво означава този тон? — попита Ед.

— Означава „какво искаш“?

— Любов.

— Обичам те — казах. — Просто понякога ми се иска да не беше така. Би било далеч по-лесно.

— Така ли? — подхвърли той.

— Да. Нямах да бъде толкова изморително.

— Изморително?

— И толкова женено.

— А — възкликна той. — Как ти се струва? Жененето?

Замислих се. Опитах се да измисля някаква шега.

Отказах се.

— Плаши ме — признах.

— Ах — въздъхна Ед. Приех въздишката като знак, че и той е уплашен. Тогава той взе ръката ми и добави: — За добро или лошо. — Вгледа се в очите ми и не знам какво видя там, но попита: — За какво мислиш?

— Мисля, че трябва да вземем следващия полет за Мексико — като седнах и грабнах телефона.

Пътническото бюро на хотела беше затворено. Ню Йорк не е на крак двайсет и четири часа, както го изкарват.

Двамата изпитвахме онзи силен глад след пътуване с реактивен самолет, който създава усещането, че някой пробива дупка в корема ти, и Ед реши, че трябва да закусваме в заведение за бързо хранене. Виждах, че Ню Йорк започва да му харесва.

Открихме чудесна закусвалня с пластмасови маси и ламинирани менюта, толкова големи, че можеха да свършат работа и като салове за корабкрушеници. Ед си поръча вафли с боровинки и кленов сироп, и определено одобряваше начина, по който му доливаха кафе в чашата без дори да попитат. Аз постоянно повтарях, че трябва да се обадим в авиолиниите и да проверим за Мексико, но той само подхвърли:

— Отпусни се... спокойно, скъпа — с фалшив нюйоркски акцент, който звучеше доста сладко.

Заведох го на Пето Авеню и в Сентръл Парк и направихме задължителната обиколка на забележителностите. Ед беше на седмото небе. Непрестанно му обяснявах, че това е от прочутите отрицателни йони на Ню Йорк, но по обяд вече беше влюбен в града, напълно и изцяло.

Бяхме станали толкова абсурдно рано, че към дванайсет бяхме на крак от часове. Ед купи списание „Тайм Аут“ с намерението да го чете

в леглото. Мътеше планове за ресторанти, кина и джаз клубове. Реших, че вероятно вече сме в безопасност да се върнем в хотела, затова се съгласих.

— И ще резервирам билети за Мексико — добавих твърдо.

В хотела се опитах да завлека Ед до туристическото бюро, но той само ми размаха своето „Тайм Аут“ и се качи в стаята.

Имаше няколко възможни полета, затова помолих авиолиниите да ни запазят две места и взех два номера за справки и информация.

Вървах към нашата стая — и си блъсках главата над житейските вечни тайнства, като защо точно Ф за фокстрот и В за Виктор, и кой изобщо е Виктор? Или е „виктор“ като човекът, който побеждава? — когато чух някъде напред непогрешимите звуци от приглушен спор на публично място.

— Страх ме е от змии — изсъска женският глас. — В Маракеш има змии.

— Змиите са в кошници — заяви мъжкият глас, който разпознах, като произнесе думата „кошници“ с известна жлъч.

Не ги виждах, понеже бяха зад ъгъла.

— Казах ти, че не можах да гледам „В търсене на изгубения кивот“ заради змиите! — тя.

— Глупости — той. — Ню Йорк беше само попътна спирка. Довечера напускаме Ню Йорк.

— Никога преди не си ми нареждал — тя, с хленчене.

— Никога преди не съм се опитвал да те накарам да напуснеш страната — той.

Кратко мълчание.

— Преди кое? — той.

Зададено ридание — тя.

— Преди да се оженим, нали? — той. Отдалечаващи се стъпки. — Къде отиваш? — той.

Мълчание. Изчаках, докато почувствах, че всичко е чисто и продължих напред, завих зад ъгъла и се блъснах в Алекс. Той ме сграбчи и ме издърпа в някаква малка чупка с кафемашина. До кафеджийските принадлежности имаше малка ниша, където камериерките си държаха парцалите — и натъпка двама ни там.

— Ще се върне — прошепна.

Близостта му излъчваше такава топлина, че пак ме обзе слабост за припадък, макар че се опитах да я превъзможна.

Алекс подаде глава навън и се послуша като прериен плъх. Нищо.

— Изобщо не получих писмото — казах. Очите му се върнаха към моите. — Пощите стачкуваха.

— Не ми се обади? — промълви той. Беше въпрос.

— Обадих ти се. Някаква жена вдигна. Ти не ми се обади.

— Ти не отговори на писмото ми.

— Не получих писмото ти.

Стъпки отвън. После Черил извика:

— Алекс!

Подскочих. Звучеше така, сякаш стоеше до лявото ми тъпанче. Замръзнахме.

Когато тя отмина, го попитах за втори път какво пишеше в писмото.

— Не би искала да знаеш — отвърна той. — Повярвай ми.

Студеният вятър на всичките ми най-лоши страхове задуха между нас.

— Пусни ме да изляза оттук — процедих аз.

Пусна ме. Излязохме в коридора. Останахме там. Сред болката.

— Повече никога няма да се видим — обадих се аз.

— Не се тревожи — каза той. — Днес напускам града. Напускам страната — всъщност, напускам континента.

Куфарът му продължаваше да се мъдри по средата на коридора.

— Страхотно. И аз — успях да кажа и се хвърлих право в отворените му обятия.

Шегувам се. Не се отпуснах в обятията му. Нямахме такива обятия. Обърнах се и се отдалечих.

— Писмото — завърши той към моя отдалечаващ се гръб, — казваше, че може би е било любов.

Продължих да вървя. Беше ми казал, че не бих искала да знам.

В стаята Ед отново бе заспал с отвореното списание на гърдите си. Разположих се много внимателно до него. Чувствах, че мозъкът ми тежи страшно, както когато имате много силно главоболие и усещате мозъка вътре в главата си. Положих я бавно и внимателно на

възглавницата. Работеше усилено, за да побере положението. Работеше прекалено усилено. Приближаваше се до максималната скорост и мисълта течеше горе-долу така: добре, трябва да прекратиш това. Трябва да го прекратиш още сега. Пристъпи към незабавни действия, за да станеш по-добър човек. Води си дневник всеки ден и разбери какво точно не ти е наред. Разпознай дисфункционалните модели на поведение и ги арестувай. Върни се на психотерапия веднъж седмично. Не, два пъти седмично. Намери си вечерна работа, за да плащаш за психотерапията. Учи, образовай се, чети повече самоучители, запиши се на вечерно училище. УЧИ ЕЗИК! Срамота е, че не овладя чужд език. Ходи повече пеш. Посещавай художествени галерии. Бъди мила, разумна и любяща постоянно и към всички. Спортувай повече. Занимавай се с йога. Яж сурови храни и ДЪВЧИ КАКТО ТРЯБВА. Пий витамини. Всеки ден. Бъди по-чиста. Ставай по-рано. Лягай си по-рано. Медитацията е добра идея. Харчи по-малко. Повече никога не помисляй за Алекс. Амин. Ако мисълта за него се върне в главата ти, брой до три и кажи: „Животът е купа череша“. Кое то е изразът, който използваше Тереза, когато играта загрубваше. Всъщност изобщо не бях сигурна какво означава — официално, — затова един ден направих проучване и започнах да питам хората какво според тях означава „Животът е купа череша“.

Според Дела означаваше, че просто получаваш своята купа череша в живота и толкова, изяждаш ги една по една и после умираш.

А според Вен означаваше, че животът е нещо весело, преходно и безсмислено.

Аз, обаче, винаги съм смятала, че изразът описва как обикновено попадаш на една наистина вкусна свършена череша доста рано в купата и тя просто се пръсва в устата ти. Но това изключително преживяване на точно необходимата твърдост и точно необходимата тръпчивост, и точно необходимата сладост рядко се повтаря — затова продължаваш да ядеш черешите, за да намериш някоя, която да е хубава като невероятната първа. И от време на време, в хода на купата, намиращ такава череша, но тъй като е само череша и трае само няколко секунди, продължаваш да търсиш друга. Междувременно, естествено, трябва да изядеш всички онези блудкави, безвкусни, пихтиести череша и преди да усетиш, си изял цялата купа. И те заболява корема.

Затова после си казах, че „Животът е купа череши“ не е чак толкова подходящо мото за моето правило три секунди да не мисля за Алекс, ако ме навежда на мисълта, че Ед е пихтиеста череша — каквато не беше, — и че може би мотото ми трябва да е нещо ужасно като „Животът не е генерална репетиция“, но когато се замислих, реших, че не е добра идея, понеже означава „Улови мига“, а ако трябваше да уловя днешния миг, щях да хукна навън и... опа — едно, две, три... О, боже мой. Дали е по силите ми?

Панически разтърсих Ед, за да го събудя.

— Трябва да заминем за Мексико — заявих аз.

Той простена, после отвори очи.

— Тук ми харесва. Хайде да останем една седмица — каза Ед, затвори очи и отново заспа.

Легнах отново и затворих очи. Помня как си помислих, че сега моментално трябва да се обадя долу и да потвърдя полета ни до Мексико, друго нищо не помня. Потънах в дълбок, вцепенен, типичен за след полет с реактивен самолет сън и когато се събудих, навън се здрачаваше. Лежах известно време и фантазирах за чаша чай „Ърл Грей“. Опитах се да се обърна и да вдигна телефона за румсървис, но не можеше да става и дума за сложни телесни движения. Сънят се бе оказал катастрофален ход. Чувствах се както в сънищата, когато трябва да избягате от нещо, но се опитвате да тичате през петмез, който ви дърпа и тегли. Затова продължих да лежа и да мисля какво се бе случило и защо, по дяволите, трябваше да се случи. Забравих за трисекундното правило и се замислих, че Алекс е заминал и какво съм изгубила, Ед спеше до мен, а аз продължавах да се чувствам луда и самотна.

Накрая реших да се обадя на Дела, да ѝ разкажа всичко и да направя онова, което според нея би трябвало да направя. Ако все още смяташе, че трябва да кажа на Ед за Алекс, щях да му кажа. Поне щеше да ми олекне.

Успях да координирам движенията си дотолкова, че да набера домашния ѝ номер. Никакъв отговор — телефонен секретар. Позвъних ѝ на мобилния. Беше включен на централа. Казах:

— Дела, нуждая се от теб — и толкова.

Някой почука на вратата. В слисването си изпитах дива надежда да е румсървисът и да са прочели мислите ми за чай „Ърл Грей“, затова

се запрепъвах да отворя. Не беше чай „Ърл Грей“, а Пол. Носеше най-красивия костюм, който съм виждала някога през живота си. И малък пекинез под мишница.

— Скъпа — възкликна той.

Аз само го зяпнах.

— Не се натрапвам, нали? — попита той, като надникна през мен в стаята. — Как си? Добре ли върви меденият месец?

Невинният въпрос за благосъстоянието ми ме накара да осъзная, че се държа на нокти на ръба на бездната и че пътят надолу е безкраен; да осъзная, че съм извънредно радостна да го видя и да се разплача.

— Знаеш ли какво? — отвърнах. — Прегърни ме.

В този момент Ед се събуди и дойде да види какво става, а аз се вкопчих яростно в Пол като малко момиче, което не иска да отиде на училище и на практика се скрих в полите му.

— Женски проблеми — измърмори той няколко пъти в посока на Ед, с убедителна важност, като ме въведе в банята и затвори вратата. Когато Ед започна да чука вбесено отвън, Пол му каза да се постарее да бъде полезен и да донесе силен чай.

— "Ърл Грей" — успях да извикам, между подсмърчанията.

Когато се уверихме, че е излязъл, Пол ми подаде малко тоалетна хартия и каза:

— Стегни се, момиче, това отвън е съпругът ти.

— Всичко беше ужасна грешка — изхлипах аз.

— Опитай се да избегнеш клишетата, те само снижават тона — заяви той и пусна безцеремонно кучето в мивката. Извади цигара — френска, без филтър. — Първата нощ, която прекарах с Онория, плаках цяла нощ. Бремето на отговорността беше ужасно. Ужасно.

Схванах, че Онория е кучето.

— Сега кажи на Поли какво не е наред? Бие те, нали? Издържа малки момчета? Любовницата му е в мансардния апартамент?

— Не — отговорих аз и не можах да сдържа усмивката си.

— Не? О — каза Пол, доста безчувствено. — Тук пуши ли се? — Отметна глава, вероятно за да се огледа за противопожарни детектори.

— Помниш ли Любовта На Живота Ми?

— Върнал се е?

— Да.

— Тук, в хотела?

— Беше.

— Отиде ли си?

— Отиде си.

— О, боже мой.

— Женен.

— О, боже мой.

— И аз.

— И ти.

Втрени се в мен, забравил за цигарата.

— Какво да правиш? — възкликна след миг. А после с растяща тревога: — Какво да облечеш?

— Пол — обадох се, като си издухах носа. — Обичам те заради това, че разбираш сериозността на положението. Но няма да правя или да обличам нищо.

— Гола? — удиви се той. — Харесва ми.

— Не точно — намесих се аз, — да не забравяме, че Ед е мой съпруг и извадох невероятен късмет с него.

— Да — съгласи се Пол, — не бива да го забравяме.

Отдадохме на Ед минута мълчание — от уважение.

После Пол каза:

— Скъпа, виж, нямам нищо против Ед. Нищичко. Харесвам го. Той е сладък. Мил е — уф, уф. Както и да е — нетърпеливо размахва незапалената цигара, — но да погледнем истината в очите. Омъжихме се за него след нещастна любов.

— Така ли направихме? Влюбихме се в него веднага след друга нещастна любов?

— След Любовта На Живота Ти.

— Не ставай смешен!

— Смешен ли съм?

Погледнах го.

— Любовта — заяви той, — е любов. — Сви рамене.

— Не го казвай — отвърнах аз. Но почувствах как се предавам. Предадох се.

— О, господи — въздъхнах след миг. — Повече никога няма да видя Алекс.

— Същото повтаряше и през последните седем години — изтъкна Пол. — И какво стана? Видя го отново.

После описа малък завихрен кръг във въздуха с незапалената цигара — фино миниатюрно движение, което въпреки това описа красиво великите парадокси в колелото на живота, как нещата неизбежно се връщат и как жънем онова, което сеем.

В този момент на вратата се почука два пъти и — освен ако не грешах, — се чу някакъв приглушен кикот. Онория започна да души в мивката и наостри уши в посока вратата на банята. Видях, че носи бургундскочервена панделка на абсурдната си пигмейска конска опашка.

— Чука се на вратата — изтъкнах пред Пол.

— О, да — отвърна той, — има нещо, за което трябваше да ти спомена. Изненада.

15.

Когато Ед най-сетне се върна с чая, намери три чифта женски крака, провесени от ръба на ваната. Е, четири, ако броите и тези на Пол. Обаче бяхме напълно облечени.

— Обзалагам се, че се радваш да ни видиш — извикаха Дела и Вен. Бяха на седмото небе, и двете, току-що прелетели с „Конкорд“ заедно с Мак.

Ед застана на вратата и потри вече щръкналата си коса.

— Здравейте — поздрави ги той.

Той обича Дел и Вен и никога не е бил гаден с тях. Но след като ги поздрави, просто се обърна и се отдалечи. На езика на Ед това беше равностойно да извади „Калашников“ и да ни застреля всичките. В банята настана ужасено мълчание.

— Върви — каза Пол, измъкна се от ваната и затъкна кучето здраво под мишница, като дамска чанта, която само че издаде тихо скимтене. Изтика ме пред себе си във от банята и тримата се изнизиха, като ме оставиха да посрещна бурята с Ед.

Ед си прибираше багажа.

— В Мексико ли отиваме?

— Петимата заедно ли?

— Те просто минаха да ни видят — заекнах аз.

— Опитвам се — каза той, — опитвам се да карам меден месец.

— Виж, не съм виновна, че се изгърсиха — оправдах се аз.

— Ти за нищо не си виновна — заяви Ед. Следователно, се ядосах.

— ПРОСТО СЕ ОТБИХА! — изкрещях аз. — ЗАЩОТО МЕ ОБИЧАТ. ВЕЧЕ СИ ТРЪГНАХА!

— Не ми дръж такъв тон — отвърна той с вбесяващо равен глас.

— Знаеш ли какво? Писна ми, по дяволите, да се въртя на пета около теб като мушица, по дяволите — креснах пак.

— Да се въртиш на пета? Да се въртиш на пета? Като прекъсна сватбата? Като изпусна самолета?

— Нищо не разбираш.

— Като мушица? Ти си като бик в магазин за порцелан.

— Нищо не разбираш — пак аз.

Захлопване на куфар, затваряне на цип, сърдене — той.

— Къде отиваш?

— Далеч от теб.

Но спря на вратата. Винаги спира.

— Кажи ми тогава.

— Какво да ти кажа?

— Какво не разбирам?

Мълчание. Накрая:

— На сватбата ти каза „каквото е необходимо“. А сега, само защото Пол и Дел, и...

— Никога ли не си чувала за сламката, която пречупва гърба на камилата?

— Не съм ги канила. Не съм виновна, че Пол и Дел...

— Не ми се слушат извинения. Не ми се слушат подробности. Винаги има конкретни обстоятелства. Виждам по-голямата картина тук. Виждам общия план. Виждам темата.

— Моля те, не може ли просто да отидем в Мексико?

— Какво се опитваш да ми кажеш? — възкликна той. — Важно е пътешествието. Не направлението — свали халката си и я запрати на леглото — нещо такова. — Обърна се. Отиде си.

Открих Дела в апартамента студио на Мак. Или по-точно, отначало не я намерих. На пръв поглед жилището изглеждаше празно — цялото е много отворено и бяло, но с пъстроцветни картини по стените и едно от онези канапета от няколко части, които могат да превръщат ъглите в неоново сини оазиси.

Позавъртях се, като се чудех къде е, докато тя не подаде глава изпод леглото и не каза, че е там.

Леглото беше разположено на малък подиум в края на помещението. Лежеше под него с достатъчно подадена глава, за да надига бутилката шампанско, която бе взела със себе си.

— Мак е поканил Царина Спунър на чай — опита се да ми пробута тя, като че ли това бе някакво разумно обяснение. После

избухна в кикот със силата на пожарогасителна струя.

— Какво? — попитах аз, винаги бърза в словесните схватки.

— Или влизаш, или излизаш — заяви тя.

— Не ставай тъпа.

— Ще се върне всеки момент — настоя Дела. — Или се пъхай отдолу, или си тръгвай.

Замислих се. Нямах къде да отида. Освен това умът ми напомняше скрийнсейвър, на който образът се разпада и се стопява, а всичките малки частици се стелят на дъното. Напъхах се под леглото.

— Е, Ед си отиде — въздъгнах.

— Царина Спунър има тялото на века.

— Знам коя е Царина Спунър — засегнах се аз.

Настъпи мълчание. След миг Дел призна:

— Мак използва думата с О.

— Наистина ли?

— По телефона — добави тя.

— Поздравления — казах, макар че едва ли бе подходящото отношение, както по принцип не е прието да поздравявате булката, че се е омъжила, а само младоженеца. Сигурно се смята, че ако поздравите булката, я карате да изглежда отчаяна.

— Само че според Мак думата с О е лъжа — продължи тя.

— Мислиш, че няма да ти бъде верен? — попитах с намерение за сарказъм, но Дел го прие на сериозно.

— О, ще ми изневерява — заяви тя. — И това ще го докаже.

— На кого?

— На него.

Все още нямаше никакъв признак за Мак, затова отново отбелязах:

— Ед си отиде. — Мълчание. Предполагам, че разсъждаваше какво да каже. След малко добавих: — Скапана работа са медените месеци.

— Ще се върне — успокой ме тя.

— Хвърли ми халката си — възразих аз. — Така че бракът сигурно отпада.

— Няма да е за пръв път — отбеляза Дела.

— За пръв път ще бъде — възразих аз, — досега не сме били женени.

— Е, и сватбата беше отменена, нали? Това искам да кажа. — Стори ми се разсеяна.

— Помниш ли, когато ни обземаше паника и повтаряхме „Няма Мъже“? — попитах я аз. — Преди Ед.

— Да — каза Дела.

— И си мислехме, че може да е защото приближаваме трийсет, но всъщност го повтаряхме откакто навършихме двайсет и една?

— Да.

— Но в действителност означаваше „Няма Мъже, Които Да Се Броят“. Защото, вярно, има този, този и този, но нито един от тях не се брои.

— Да — съгласи се Дела, — бяхме побъркани. Въобразявахме си, че можеш да си хванеш мъж като в рекламите — готин и костюмиран. Ха! — възкликна тя.

— Е, не сме виновни — въздъхнах аз. — Когато купуваш диван „Конран“, очакваш да изглежда както в списанието.

— Какво? — прекъсна ме Дела — според мен грубо.

— Ами, не ти се присмиват, когато влезеш да искаш дивана, нали? Не ти казват да се опомниш. Не ти се изхилват в лицето с думите: „Слез на земята, скъпа! Такъв диван всъщност не съществува!“ Искам да кажа, представи си, ако ти покажеха купчина строшени грозни дивани с изтърбушен пълнеж — хм, дори не би ги нарекла дивани, нали? Би казала: „На това диван ли му викате?“ А покъсно сигурно ще си кажеш: „Дивани Не Съществуват!“ — Замълчах. — Разбираш ли накъде бия?

— Схващам основното — отвърна тя. — Някаква приказка за мека мебел.

— И като дойдох тук днес си спомних как постоянно забравям, че Адам ме помоли да се омъжа за него.

Адам беше гаджето ми в колежа. В ретроспекция доста лесно би могъл да се опише като готин и ако буквално не носеше костюм по онова време, поне беше подходящ.^[1]

— Ако се бях омъжила за него — продължих аз, — вече определено щях да имам две цяло и четири деца и никога не бих казала „Няма Мъже“.

— Е, готово — подхвърли Дела. — Има и диван.

— Точно така — съгласих се, — но той не се брои.

можеш да познаеш истински слабите по начина, по който ядат „Хааген Дазс“.

— Затова се казва Спунър^[2] — прошепнах на Дела, която ми изшътка — я по-сериозно!

Когато Царина се приближи и седна на леглото, без да изпуска лъжицата, двете с Дела огледахме отблизо през дантелената драперия — нейната много сладка татуировка във формата на сърце над много сладкия ѝ малък ляв глезен.

— Ела тук, скъпи — повика тя Мак.

Дела ме погледна с изражение ето, започва се. Мак се приближи и седна до нея на леглото. Настъпи мълчание, през което решихме, че може би се целуват, но после се чу потракване на лъжица в зъби и осъзнахме, че му е подала хапка сладолед. После каза, вероятно с пълна уста:

— Искаш ли да ти духам, скъпи?

Настъпи още по-дълго мълчание и аз си помислих, о, мили боже, разкопчава му панталоните.

Но тогава Мак отвърна:

— Не, благодаря — и ние отдолу с Дела се вторачихме една в друга с очи като палачинки, а неизвестността почти ни убиваше. Защото, искам да кажа, той може би казваше „Не, благодаря“ на още една лъжица сладолед — възможно е.

В този момент Мак се обади бавно, пресекливо, като човек, който казва: „Заведете ме при водача си“, след като е приземил космическия си кораб в свършено нов свят:

— Имам приятелка.

Царина се разсмя и отвърна:

— И аз имам. Не се излагай, скъпи. Искаш ли да ми разкажеш за нея? Обичаш ли да я чукаш? Искаш ли аз да ти разкажа за моята? — С Дела се спогледахме — на какви наркотици е тази жена? Истинска проститутка!

Настъпи ново мълчание и отново ни хрумна, че панталоните може би се сваляха, но Мак измъкна заека от торбата и заяви:

— Ти не разбираш. Влюбвам се.

Каза го така, сякаш бе четиринайсетгодишен, сякаш може би имаше уязвими места, съмнения, нужди и други такива неща, и

изведнъж ми стана ясно, че той е човешко същество. За известно време изпаднах във вцепенение от откровението.

Но преди да имам време да го преглътна забелязах, че Дела изглежда е получила пристъп или конвулсии, или нещо подобно, и ми хрумна, че сигурно ще трябва да я откарам в спешното с диагноза шок от верността на Мак.

Сега Царина потропваше по пода с малкия си, обут в „Маноло“ крак точно до главата на Дела. Не ѝ харесаха последните думи. Никак даже.

— Отегчаваш ме! — кисело заяви тя.

„Отегчаваш ме“, което се оказа прекалено за Дела, защото ръката ѝ се стрелна изпод леглото и сграбчи малкия татуиран глезен, и въпреки че Царина ругаеше, риташе, пищеше и хукна да бяга, тя не разхлаби хватката, докато не бе изтеглена навън като момче, теглено от делфин, а когато се изправи, каза на Царина:

— Отегчава ли те? Мен пък ти ме отегчаваш! Ти си най-отегчителния човек, който съм виждала някога.

Мак се заизвинява заради Дела, но му хареса, сигурна съм. И щом я видя, я придърпа на леглото и я прегърна — познах по изчезването на краката.

— Ха! — възкликна Царина.

— Ха! — не ѝ остана дължна Дела.

— Щастлива ли си? — попита я Царина.

— Като прасе в кочина — отвърна Дела.

— Не се съмнявам — заяви Царина, а после превключи на съвсем друга вълна. — Искаш ли да изпушиш малко трева? — предложи и се друсна на леглото при тях. — Харесва ми роклята ти — кой е дизайнерът? Готина е. — Нощ и ден.

Междувременно продължавах да лежа под леглото, като се опитвах да режисирам появяването си. Притеснявах се. Беше излишно, защото отгоре се чу шепот и лицето на Мак се появи в процепа между дантелената драперия и пода — обърнато наопаки.

След като ме зяпа няколко минути, казах:

— Медените месеци са отвратително трудно нещо. Нивото на очакванията е прекалено високо и това често води до определено количество... напрежение.

А Мак попита:

— Къде е любимият ти? — и аз помислих, че има предвид Алекс.
Помислих, че има предвид Алекс!

Пол и Вен ме откриха в Мак и ме качиха на такси обратно към хотела. В таксито разказах на Вен за дезертърството на Ед. Очаквах да каже *О! Боже! Мой!*, но тя само се намръщи.

— Какво? — попитах аз.

— Заради Алекс ли си отиде Ед?

— Не, той не знае.

— Очевидно го знае на подсъзнателно ниво — заяви тя.

Нямах какво да отговоря на това.

Пол се обади:

— Стига, момичета — доста притеснено. Пол мрази всичко истинско.

Започнах да обяснявам:

— На Ед му дойде много, защото изпуснах самолета и защото вие се изтърсихте вкупом, и — знаете, — заради историята с Мак и всичко останало. Просто ще остана в хотела и сигурно ще се върне по някое време. Не може да е отишъл далеч. Няма да скочи ей така на самолета обратно за Лондон. Не е достатъчно духовно освободен. Ще изчака датата на обратния полет.

— Ед е разумен с парите — изтъкна Вен.

— Боже, опази ме — възкликнах аз, — от хора, които са разумни с парите.

— Гадна си — възмути се Вен.

— Не ти се налага да живееш с него — оправдах се аз.

Пол погледна първо едната, после другата и въздъхна:

— Какъв кошмар.

— Значи всичките тези обети, които изслушахме, не означават нищо, така ли? — попита Вен.

— Не си тръгнах аз — напомних й. — Искях да отидем в Мексико. А обетите нищо не означаваха, но щом стана дума за тях, това е истинският свят, а онова беше лист хартия. Ето какво всички се опитват да не признаят, не съм ли права? Ето защо толкова много бракове се разпадат за глупости. Защото, искам да кажа, хората имат

добри намерения, но добрите намерения са едно. Знаете: „Пътят към еди-къде си е застлан с добри намерения“ — или какъвто е изразът.

— Ада — обади се Пол.

И двете го погледнахме.

— Пътят към ада — уточни той, — мисля, че сама ще се увериш.

— Е, това е — заключих и се облегнах назад.

— А какво стана с Алекс? — попита Вен, доста враждебно.

— Нищо не стана с Алекс. Нищо. Замина.

— Той я насади на пачи яйца — подхвърли Пол.

— Хей! — възкликнах аз. — Клише.

— На кралиците — възрази Пол, — им е позволено да използват колкото искат клишета.

Вен ме погледна.

— На пачи яйца е доста точно описание — признах неохотно. — Виж, Ед няма нищо общо с Алекс. Не знае нищо за него. Но е вярно, почувствах се невероятно, когато го видях отново. — Изведнъж ми се прииска сестра ми да разбере. — Не съм се чувствала така от... не знам откога. Дори не мога да го опиша. Почувствах... почувствах някакво всепоглъщащо чувство. Сега разбирам за какво е било всичко. Сега разбирам за какво е било.

— О, да, когато всичките тези малки екзистенциални подробности се изглаждат... — включи се Пол.

— Нищо не може да се сравни с това чувство — съгласих се аз.

— Е, може — възрази той. — Наркотиците.

Случвало ли ви се е някога вътрешният ви кадър да преминава от плюс към минус? Случвало ли ви се е вашият красив, многоцветен свят да се превърне в безмилостен, ужасяващ черно-бял образ? Когато се събудих наистина за действителността на кашата, в която се бях забъркала, се намерих на балкона на празната младоженска стая, вперила поглед в небето на Ню Йорк. Сама.

Трескавата криза бе отминала и бях останала с някакво притъпено бучене на болката и неспособност да проявя дори най-бегъл интерес към всичко, което ставаше около мен — неспособна дори да говоря. До снощи доста харесвах живота си. До снощи се справях доста добре. Бях благодарна за — е, знаете, — малките милости на живота, за здравето си, за работата си, за приятелите си, за очакването на някое обаждане, за нискомаслените храни, такива неща.

И ако трябва да кажа истината — ако наистина трябва да кажа истината, — основният източник на болката беше Алекс, а не Ед.

Ако Алекс бе наркотик, без да искам се бях набола със спринцовка, пълна с хероин, и сега бродех в сивотата на изтрезняването. Страдах от тежка форма на онова заблудено мислене, което поражда всички поклонници на любовта от пръв поглед: той не е бил случайно на балкона в хотела. Това е поличба, че той е Човекът. Ако бях хванала самолета за Мексико, нямаше да го срещна отново, значи той е Човекът. Озовахме се в две съседни хотелски стаи, значи той е Човекът. Той е единственият човек, който някога се е съгласявал с мен, че Роджър Мур беше най-добрия Джеймс Бонд, значи той е Човекът.

И ако беше на балкона случайно — е, тогава това означаваше, че всичко в живота е случайно и че нищо не означава нещо, и всъщност, изобщо не тръгвайте в тази посока.

А ако не е бил там случайно, е, тогава, казваше гласът в главата ми, съм се провалила. Много. Изпуснах лодката. Защото вече го няма. Почувствах как в мен се надига същата паника, както когато видях боклукчийският камион да поглъща Червения Тед и осъзнах — вероятно за пръв път, — че в живота има неща, за които връщане назад няма. Че не можеш да върнеш назад часовника и че цялото кралско войнство не може да събере обратно Хъмпти.

Не знаех какво да правя с подобни мисли. Нямаше къде да отида с такива мисли. Реших, че сигурно се нуждая от помощ. Хрумна ми, че ако чаках достатъчно дълго в хотела, Ед щеше да се върне. И може би просто щях да му разкажа за Алекс, после да отида в клиника за душевно болни или нещо подобно, да ми оправят мозъка, след това двамата с Ед да посещаваме петдесетина години брачна консултация и накрая да започнем отначало.

[1] Игра на думи: suit (англ.) — костюм, подхождам. — Б.пр. ↑

[2] Spoon (англ.) — лъжица. — Б.пр. ↑

16.

На следващата сутрин телефонът започна да звъни много отрано. Сграбчих го.

— Съжалявам, че не съм той — каза Дела.

Останах безмълвна от сънливост и раздразнение в продължение на, ами, няколко секунди.

— Това е най-вбесяващият начин за започване на телефонен разговор — процедих накрая.

— Добре ли си? — попита тя.

— Излежаването би ми се отразило добре — отвърнах.

— Защо? Снощи да не се е случило нещо?

— Не. Никакво развитие. Прекарах нощта на Дългите ножове на балкона. Стоях там докъм три сутринта, което наред с последствията от полета с реактивен самолет означаваше нещо. Дълги ножове.

Чух я да шепне на Мак, а после към мен:

— Мак иска да ти каже две думи.

Той заяви, че отивал в Хамптън за среща с — изберете име на легендарен филмов режисьор, — в легендарната му крайбрежна вила на Лонг Айлънд и смятал, че трябва да го придружа.

Поех дълбоко дъх. Не знаех откъде да започна: в ума ми просветваха думи и изрази като „безобразие“, „как смееш“ и „вече унищожи брака ми“.

— Мак, разкарай се!

Стори ми се, че това най-добре обобщи нещата.

Дела отново пое слушалката.

— Поддържай този дух — насърчи ме тя.

— Ще поговорим по-късно — отрязвах я аз и затворих.

Едва когато приключих със сутрешната си медитация, ми хрумна, че Мак и Дела вероятно се опитваха да ми помогнат. Сутрешната ми медитация се състои в това да лежа просната на леглото, вперила поглед в тавана, докато проблемите на конкретния момент се въртят безспирно в главата ми. Не точно Дзен.

— Дрехите на мислите ти в пералнята на ума ти — остроумно подхвърли веднъж Вен, когато ѝ разказах за сутрешната си практика. Тя наистина медитира. Отвърнах, че ми звучи като песен. А действителността, все пак, повече приличаше на маратонки в центрофуга.

Но въпреки това ми стана ясно, че идеята на Мак да ме развесели беше да ме покани на цял ден тежка работа. Вероятно го бе обсъдил с Дела и двамата бяха решили, че ще ми се отрази добре. Държаха на мен. Обичаха ме! Тази мисъл ме накара да се свия като ембрион и да простена високо. Когато приключих с това, вдигнах телефона и казах на Мак, че ще се видим след половин час.

Добро решение. Брегът бе най-хубавия ми бряг. Ако вашето средностатистическо европейско крайбрежие е малък лабрадор с меден цвят, този бряг беше див бял вълк. Високи треви полягаха хоризонтално от вятъра, а старата ограда от колове се белееше. Пясък, прибой, море и небе в този ред, успоредни линии докъдето стигат очите. А там някъде на края на света се простираше толкова широк хоризонт, че те подтикваше към смирение. Само стъпете на този плаж и ще почувствате как се разширява умът ви.

Докато обядвах, се разхождах по брега с мисли като, ако е било „писано да бъда“ с Ед, щях да съм с него. И че неприятностите ни са само малка пъпчица в необятния пейзаж на изтормозените човешки взаимоотношения. И че освен това любовта е само начина, по който Бог ни кара да се възпроизвеждаме. Такива неща.

Помислих малко и за Алекс — но не много. Изглежда, че имах ограничен достъп до тази област, както когато нещо е толкова близо в предния план, че не можете да го фокусирате или да го видите в цялост, а няма начин да отстъпите назад, за да добиете перспектива.

Вървах километри, събух си обувките и зашляпах във водата, после проследих обратно стъпките си в пясъка и се върнах, изпратих още факсове, водих още бележки и разговарях с още хора по телефона. Всъщност, легендарният кинорежисьор беше вдъхновяващ почти колкото плажа. Приличаше на много ентузиазизирано шестгодишно дете със съвсем празна глава. Ако някога изпаднеше от благоволение във филмовия бизнес, според мен би могъл да си намери работа като гуру. Някак те караше да искаш да служиш.

Мак страхотно се забавляваше, като ставаше все по-сърдечен. Не смееше да запали в легендарната къща на брега, затова не пушеше — жертва, която би направил единствено, ако миризмата на касовите приходи е наистина много силна. Вместо това се наливаше с диетична кола и размахваше развълнувано кутията, за да онагледни аргументите си.

Късно следобед се установи, че и двамата са били поканени на голям купон в града тази вечер. ЛКР каза, че не би понесъл шофирането. Мак ме накара да поръчам хеликоптер. В такова настроение беше.

Ето как няколко часа по-късно се озовах на определено доста интересен купон в мансардните офиси на едно от най-големите американски списания. Гледката беше зрелищна: слънцето тъкмо бе залязло над Хъдсън и замърсеното кърваво-оранжево сияние хвърляше отражения от един сребрист небостъргач към друг. На коктейла имаше повече малки черни рокли и кокетни дамски чантички с пайети, отколкото можете да си представите. Аз още бях в панталона за работа, но поне беше черен. Роботи за напитки кръжаха из помещенията сами и казваха с тънки кибер гласове: „Желаете ли питие? Кое не ви убива, ви прави по-силни!“ или „Разкарай се!“, ако застанете пред някой от тях.

Да бъдеш на купон, на който всъщност не си поканен, е странно преживяване дори в най-добрите моменти. Да бъдеш на купон, на който не си поканен, в непознат град, когато животът ти е в руини, е убийствено трудна работа. Тъкмо се чудех дали да не хвана пътя, когато невероятната тройка се появи. Поздравиха ме така, сякаш бях отдавна изгубения блуден син.

— Очевидно ще дойде Леонардо — заяви Пол.

— О, боже мой — възкликна Вен.

— Минала съм го — боклук — отсъди Дела.

Зарадвах се да ги видя. Но вътрешният ми кадър, който бе придобил привлекателно избледнели тонове на брега, сега бързо летеше обратно към черно и бяло. Казах им, че мисля да се върна в хотела, за да видя дали няма някакъв признак за Ед. Вен бе проверила. Нямаше. Казах, че все пак може би ще си тръгна. Не започнаха да спорят с мен. Имаха известно уважение.

Проправих си път през гората бедра, лакти и чанти, като сама прокарах пътека там, където нямаше такава. Когато накрая изминах цялото разстояние надолу по стълбите до фоайето на сградата, открих огромна бяла мраморна зала с фонтани, дървета, кланящи се и поздравяващи, а отвъд тях стъклени врати към улицата. Осъзнах, че сигурно валеше, защото светлините отвън бяха размазано червени през стъклените врати.

Видях един мъж да стои отвън на паважа. Светлините от сградата огряваха косата му под ситния дъжд и когато той се обърна към мен и отвори вратата, изобщо не се изненадах, че беше Алекс.

Тръгна към мен. Беше облечен в смокинг — убива ме това как етикетът на облеклото е толкова шикозен в Ню Йорк.

Казах:

— Добър вечер — което според мен се вписваше красиво в офис партер на случая.

Черил бързо изникна зад него.

— Здравсти! — възкликна тя, сякаш беше на седмото небе да ме види. Сериозно. — Следиш ли ни? Дебнеш ли ни? Хей — продължи, като сграбчи ръката ми и ме поведе обратно в сградата. — Току-що видях един страшно дебел човек на улицата. Толкова ДЕБЕЛ беше! Преливаше навсякъде.

— Мислех, че заминавате на меден месец — промълвих аз убедително.

— Медените месеци са, за да се забавляваме, нали?

— Точно така — съгласих се аз.

— И се забавляваме точно тук, в града.

Междувременно бяхме стигнали обратно до асансьорите.

— Всъщност — обадох се, — аз си тръгнах.

— О, не можеш да си тръгнеш — възпротиви се тя. — Твърде забавна си.

И така се върнах на купона. Но минаха около трийсет секунди, преди да просветне здравият разум: не бива да съм тук. Изпих един-два коктейла. Не биваше да го правя: удря ме в главата. Здравият разум започна да избледнява. Отидох да танцувам. Не биваше да го правя: удря ме в главата.

„Най-сетне любовта дойде и слава богу съм жива“.

Добре, вижте — не казвам, че думите на песента бяха виновни за онова, което се случи после. Не казвам това. Но смятам, че ако трябваше да дадем пълни показания пред съда, ако трябваше да сме изчерпателни и безстрашни в проучването на обстоятелствата, на всички обстоятелства, трябва да допуснем, че и те бяха фактор. Бяха фактор.

В своя защита, не виждам как бих могла да пазя диетата на поп музиката в продължение на двайсет и няколко години и да не пострадам от нея, поне малко.

Твърде хубаво е, за да е истина, не мога да откъсна очи от теб. Искам да кажа, човек постоянно чува такива неща, но тази нощ ги чух по нов начин. Изведнъж разбрах за какво разказвах. Хрумна ми, с известна изненада, че дълго време съм била много загубена. Усещах онзи могъщ копнеж и желание в песните така, сякаш ги чувах за пръв път.

Танцувах сама — три глътки от третия ми коктейл, след което бях понесена от някакъв едър набит пиян мъж, потресена от странния му одеколон, алкохола в дъха му и гъстото окосмяване на врата му. Стори ми се, че често посещава спортните зали или е в мафията, или нещо подобно. В този момент той се спъна и чашата ми падна на земята. В следващия миг Алекс беше до мен, аз се изкопчих от хватката на набития мъж и се обърнах към Алекс. Онзи трябва да е видял погледа, който си разменихме, защото избъбри нещо с хилене, което не чух, а Алекс му отговори. После якият мъжага бутна леко Алекс, което го накара да политне назад.

Видях, че Черил идва към нас. Алекс също я видя. Отстъпи назад и потъна в тълпата.

Вен се материализира до мен.

— Добре, че се отърва от този — отсече тя. Имаше предвид Алекс.

— Никога не съм била с него — отвърнах.

— Не му е лесно — отсъди сестра ми.

— Смяташ ли? — просветнах аз.

— Не си и помисляй за това — много строго ме предупреди Вен.

Хрумна ми да последвам Черил, която следваше Алекс, но тя го беше изгубила. Зарязах я, прекосих залата и тръгнах надолу по коридора. Застанах пред помещение, което помислих за мъжката

тоалетна, но когато погледнах вратата, на нея имаше мъжки символ и женски символ един до друг, хванати за ръка. Реших, че може би е знак. Искам да кажа, знам, че беше знак на вратата, но реших, че може да е поличба. Тогава една жена мина край мен и осъзнах, че тоалетната е обща. Бях чувала за такива. Влязох.

Вътре бе толкова претъпкано, че сигурно беше ВИП помещението — човек можеше да се докопа до кабина единствено, ако иска да се надрусва.

Алекс стоеше до мивките и се гледаше в огледалото. Намираше се в свой собствен свят. Спрях. Не исках да развалям момента.

В този миг един мъжки глас зад мен се покашля. Издаде онова мъжкарско ръмжене, което ви оставя без съмнение, каквато и марка часовник да носи, че е имал трудно детство. Потупа Алекс по рамото и каза:

— Да не мислиш, че съм свършил с теб?

Беше, разбира се, моят набит приятел от дансинга.

Всички притихнаха. Всички моментално разбраха, че това беше СЦЕНА. Настъпи сконфузена атмосфера — както става в театъра, преди всички да свикнат с мисълта, че гледат как възрастни хора се преструват наужким.

Първо, Алекс не се обърна, което ме изненада. Второ, почувствах истински страх — сякаш разбрах, че Алекс е стигнал далеч с тази работа и вече не му е забавно. Не че някога е било забавно, но — знаете какво имам предвид.

Междувременно набитият се беше вбесил от това, че не му обръщат внимание. Ако Алекс не искаше да танцува, той сам трябваше да измисля стъпките. Погледна венчалната халка на Алекс. И изрева:

— Понеже имаш сексуални проблеми в брака, трябва да се бъркаш в неща, които не те засягат, така ли?

Очевидно в собствената му частна неандерталска вселена тази забележка беше толкова дълбоко под пояса, че не би могла да не предизвика отговор. Но Алекс просто приключи с мивката, подсуши ръцете си и промърмори:

— Знаеш ли... — без да довърши изречението.

Неандерталецът се пръскаше по шевовете.

— Какво? — прогърмя той.

Ние, публиката, бяхме на ръба на метафоричните си места.

— Не мисля, че искам да бъда тук — отвърна Алекс. Обърна се и удари неандерталеца право в лицето. Тълпата шумно пое дъх. Неандерталецът падна на задника си, после се просна на пода.

Сигурно мислите, че сега ние, публиката, сме се изплашили, но изглежда се почувствахме още по-неудобно. Настроението определено беше на неудобство. Приличаше на публичен секс. Насилието във филмите е гладко и уверено, с добра хореография. Това тук беше тромаво и потресаващо. Сконфузващо.

Неандерталецът извади пистолет от самото си. Е, сега вече се изплашихме. Изведнъж всички замръзнаха по местата си, сякаш не можеха да помръднат. Искам да кажа, и преди не помръдвахме, но сега бяхме подвластни на инстинкта за оцеляване — вцепенени.

Неандерталецът изглеждаше по-впечатлен от пистолета си от всички останали. Както и доста изплашен от него. Сякаш го показва на Алекс — не го насочи. Но все още беше на пода, затова Алекс просто направи една крачка и го изрита от ръката му. Никой не хукна да бяга, никой не помръдна.

Алекс се приближи и вдигна пистолета. Когато се изправи, направи жест с ръка в смисъл, всичко е наред. Направи го с ръката, в която държеше пистолета, и предизвика някаква мексиканска вълна сред нас, зрителите. Объркан, Алекс се оттегли в една кабина.

Хората се разkreсяха. Чуха се викове „Повикайте охраната!“, някой каза „Повикайте полиция!“, а друг „Не викайте полиция!“.

Неандерталецът седеше на пода. Изглежда бе изгубил целия си сексапил и седеше изгърбен и виновен.

— Какво да направи човек с такъв маниак? — въздъхна той.

Заставах пред кабината на Алекс. Почуках възпитано.

— Махай се — беше отговорът.

— Аз съм — обадох се.

Никакъв отговор.

Върнах се обратно на дансинга. *Божествено е да те докосвам, искам да те прегръщам безкрайно.*

Изникна отнякъде. Сграбчи ме за ръката и ме изтегли от дансинга. Доста силно.

— Трябва да поговорим — каза.

— О, разбира се — отвърнах аз. С ъгъла на окото си зърнах Вен и Дела да ме следят нервно от спираловидната стълба в десния край на

залата. Черил не се виждаше никъде.

— Не се тревожи — заявих, погрешно схванала положението. — Напускам страната! Заминавам за Мексико. Сама. Не ми пука. Имам резервации. Красив хотел. Като нищо отивам. Искам да кажа, това е само някакво чувство, нали? Чувствата не са факти. Това е просто някаква дивотия, която си причиняваме, нали? Всичките тези чувства — размахвах ръце, за да ги опиша. Сигурна бях, че разбира. Гласът ми бе доста висок. Наоколо никой нищо не забелязваше. — Ти не ме обичаш! — продължих безразсъдно. — Аз не те обичам! Искам да кажа, ако ме обичаше, щеше да ми се обадиш. Нали? Това е ясно. Не ми се обади цели седем години. Седем години. Дори не се познаваме. Прекарахме заедно една нощ! Заблуждаваме се. В живота не е така. Ти проследи ли ме дотук? Може би ме дебнеш! Защото, честно казано, това надхвърля кръга на шегата. Искам да кажа, на какво си играеш? Това някаква игра ли е?

— Игра? — повтори той. Погледна ме. Сини очи. Споменах ли?

С периферното си зрение видях двама охранители да тичат насам от вътрешното стълбище с ръце на кобурите, както правят и Черил.

— Охраната е зад теб — прошепнах. — Черил на два часа.

— Бягай — нареди той.

И побягнахме. Бързо, но не чак толкова, че да не хвърля мигновен поглед на Черил, докато прелитахме край нея, с чаша газирана вода във всяка ръка и с отворена уста.

Алекс ме хвана за ръката, преди да стигнем до асансьорите и ме изтегли в един от онези шкафове, където държат пожарогасителите. Вътре беше доста тясно.

— Няма ли да кажеш: „Трябва да престанем да се срещаме по този начин“? — попитах аз.

— Не — отвърна той и ме целуна. Няма да се задълбочавам, защото ще задържи действието. Достатъчно е да кажа, че крастата отпреди седем години беше разчесана.

На вратата имаше стъклен прозорец и по време на целувката Дела, Вен, Пол и Черил преминаха в галоп към асансьорите като хрътки на лов.

Когато изчезнаха, Алекс ме измъкна от шкафа.

— Тръгнаха надолу — каза той. — Ние отиваме нагоре.

Бяхме толкова високо в сградата, че асансьорите не се изкачваха по-нагоре, затова хукнахме по евакуационните стълби.

— Добре ли си? — попита ме той след няколко етажа.

— *Божествено е да те докосвам* — отвърнах без дъх.

— Какво?

— Една песен — Обясних аз.

Горе отново се целунахме. Изглеждаше уместно.

— Какво става тук? — попитах аз.

— Чувала ли си за скорост на бягството?

Целунахме се по-продължително — трябва да е било доста по-продължително, защото чух трясване на врата и четири чифта крака да тропоят по стълбите под нас. Бяха отгатнали къде сме.

— Ела — каза Алекс и пак ме хвана за ръката.

Качихме се на покрива. Първото, което забелязах, беше, че облаците се бяха разнесли и небето сияеше в наситено среднощно синьо. Второто, което забелязах, беше хеликоптерът, с който бяхме дошли.

— Идеално — възкликна Алекс.

И тогава, едва тогава — кълна ви се, — осъзнах пълния потенциал на този хеликоптер, кацнал там в своята техно-драконова слава.

— Не можем — възразих аз.

Пилотът ми помахаше и включи перките.

— Приятел ли ти е? — учуди се Алекс.

— Нещо такова.

Алекс затвори зад нас вратата към стълбите.

— Кое е по-добре? — попита той. — Да ги напуснем след двайсет години? Или да ги напуснем сега?

После ме хвана за ръката и изтичахме под перките — както във филмите, както винаги съм искала да направя.

Когато се покатерихме в хеликоптера, извиках на Джейкъб, пилота, че ще трябва да се върне за Мак. Той отвърна, че не може да ме откара никъде без нареждане, трябвало да се обади. Честно казано, животът е прозаичен понякога.

— О, по дяволите — възкликнах аз.

Двамата с Алекс се спогледахме, после обърнахме очи към вратата към стълбите, която всеки момент щеше да се отвори с трясък.

Тогава Алекс наведе очи и ми показа дръжката на пистолета, която се подаваше от джоба му. Шегуваше се само наполовина.

— О, по дяволите — повторих аз. — Джейкъб, моля те, моля те, моля те.

Нещо в гласа ми го накара да се обърне.

— Джейкъб — продължих, като поставих ръка върху тази на Алекс — тази върху пистолета, — на меден месец сме!

Джейкъб не можеше да ме чуе, при този шум от перките. Въпреки това изпитах малодушие. Принудена бях да го повторя, като се чудех дали наказанието ми щеше да бъде да горя в ада цяла вечност или само нещо като лек случай на цистит до края на живота ми и кое би било по-лошо.

— На меден месец сме — изкрещях пак. — Мак ти каза — помниш ли?

Лицето на Джейкъб грейна в широка усмивка.

— Накъде? — попита той.

— Тя отива в Мексико — извика Алекс. Джейкъб се разсмя и каза, че не може да ни заведе до Мексико, но може да ни откара до летището „Джей Еф Кей“. Докато се издигахме, извадих пистолета от джоба на Алекс и го хвърлих в една локва на покрива.

Охраната, Пол, Дела и останалите изскочиха през вратата към покрива няколко секунди след излитането ни. Не ни беше грижа — ярко осветените небостъргачи се топяха около нас в ясното нощно небе, като изкуствено построена гора от обсипани с диаманти сталагмити — най-големият каньон в света.

— Пето Авеню — промълви Алекс. — Страхуваш ли се?

— От какво? — попитах аз. — Да умра?

Не отговори. Гледаше над залива Хъдсън към мястото, където Статуята на свободата издигаше своя факел.

— Това бях аз — прошепнах, — цели седем години.

Известно време не каза нищо, после промърмори:

— Съжалявам.

— Знаеш ли какво? — обадох се по-късно. — Ако трябваше да умра точно в този момент, не бих имала нищо против.

17.

Представете си това. Представете си спалня за меден месец. Представете си креват с балдахин, обточен с дантела. Представете си смачкани бели чаршафи, които се набраздяват нежно от полъха на вентилатора отгоре. Представете си как тъмните дървени перки на вентилатора поскърцват леко, успокояващо, докато се въртят. Представете си съвършеното карибско слънце извън вратите на верандата и си представете топлия сладък карибски въздух. Представете си мека пухена тишина, нарушавана единствено от далечния звън на маримба и почти недоловимия морен пулс на вълните по пясъка.

Сега си представете млада жена, легнала на леглото, едната ѝ ръка е свита, за да поддържа главата. Неподвижна е, съвсем неподвижна, а от жегата малки капчици пот покриват кожата ѝ. Наблюдава как вентилаторът на тавана отнася минутите и си представя млад мъж, легнал на леглото в стая, която е огледален образ на нейната.

Младият мъж е в неуместни градски дрехи — бяла риза, черни панталони и боти. Неспокоен е, кръстосва ту единия, ту другия крак, с ръце зад главата. Има излъчване на човек със сериозни проблеми на дневен ред. Много сериозни. Може би става и започва да крачи напред-назад из стаята, както бихте направили, ако имахте секретни документи в куфара си. Не че точно този млад мъж има куфар. Има само дрехите на гърба си.

Когато на младата жена ѝ омръзва да си представя това — когато ми омръзна да си представям това, се преобърнах на брачното си легло, за да видя какво правят мравките. Бяха удвоили числеността си от последния път, когато погледнах. Беше пристигнало подкрепление, втори батальон, армия насекоми, които провеждаха военни маневри на пода на хотелската ми стая. Мравките са напълно погълнати от една изключително важна цел и се питам как всяка отделна разбира каква е целта. Питам се дали се раждат с познанието, дали се раждат с

информация в своята ДНК какво да правят. Питам се защо не съм се родила с информация в моята ДНК какво да правя. Както Пол се бе родил с информация в своята ДНК какво да носи.

Тогава ми хрумва, че може би съм родена с информацията. Сигурно съм направлявана като мравка от някаква неизбежна генетична съдба, но просто не го зная. Нещата като самоопределение, шанс и избор вероятно са само някакво убедително заблуждение от страна на великия създател.

Не го използвам съвсем като извинение за онова, което причиних на Ед, но трябваше да си обясня нещата по някакъв начин. Трябваше да бъда в състояние да живея със себе си и мозъкът ми, като построен от мравките лабиринт, предлагаше следното. Първо: Ед ме напусна пръв и не го прави за пръв път. Вярно, знам, че не го мисли сериозно, но щом иска да се държи така, рискува да приема действията му на сериозно. Както направих. Второ: не съм искала отново да се натъкна на Алекс. Три: когато за пръв път видях Ед, помислих си — не е мой тип. Съжалявам, че пак го повтарям. Искам да кажа, беше едносекундно първо впечатление за човек, с който се оказа, че прекарах заедно години. Но точно това стана и сега ми изглежда многозначително.

Защото вече се намирам в другия край и мога да видя ясно какво съм знаела винаги и какво съм забравяла, че никога не съм изпитвала страст към Ед. Никога не съм чувствала, че той е сбъдната мечта, никога не съм изпитвала онова щастие до небесата, което пробутват в приказките. И си въобразявах, че това е хубаво. Мислех, че е зряло да се откажеш от принцовете в блестящо одеяние — присмивах се на приятелки, които се носеха във влакчето на ужасите на радостта и отчаянието със славно трудните си приятели. Но сега отново бях опитала вкуса на вълшебството и знаех със сигурност, че беше грешка да се откажа от страстта. Страстта разпалва пламъка на връзката, каквото и да се случи впоследствие. И постоянно се връщах към онази най-първа мисъл, която ми бе хрумнала за Ед — не е мой тип.

Затова сега просто ще се понеса с потока като мравките.

Дотук добре. Пътуването с Алекс беше като Голямото бягство. Дали съм единственият човек, който намира летищата за сексапилни места? Вероятно. Всъщност, когато бях на двайсет и една, кандидатствах за стюардеса. Поканиха ме на интервю, но ми се пусна

бримка на чорапогащника още преди да изляза от къщи и Дела ме убеди в онова, което вече подозирах: че личните ми качества не са на нужното ниво. И така, двете седнахме, гощавайки се с кафе и безкрайни рундове препечени филийки, и се разфантазирахме за всички страхотни работни места, които щяхме да получим, когато си направехме труда да отидем на интервютата.

Мисля, че е заради усещането за възможност, което те обзема на летищата — съобщения като „Молим всички останали пътници за полет двеста и дванайсет за Бомбай да се насочат към...“ Внушава ми, че светът е моята страда.

Двамата с Алекс се бяхме понесли по блестящите подове към самолетните бюра, вкопчени един в друг през тълпата. Цялата тази целенасочена блъсканица, всичките тези най-обикновени хора, потънали в своята най-обикновена работа, цялата тази отегчителна бюрокрация сякаш само подчертаваха красивата ни тайна, че бяхме избраните. И разбира се, двамата с Алекс бяхме направили на летището още нещо — повторение на Щастливото хранене от „Хийтроу“. Спомен от родния ни дом.

Всичко се развиваше идеално, което изглеждаше съвършено естествено. След два часа имаше полет до Канкун. Когато се стигна до плащането, се опитах да платя своята част, но номерът не мина на Алекс, дори не му стана забавно. Зърнах тесне платинени кредитни карти в портфейла му. Всъщност, малко ме стреснаха. Изпитах лек порив на възхищение, последван от уплаха. Искан да кажа, знаех, че Алекс е спечелил всичките тези пари, но никога не се бях замисляла за следствията. Никога не съм излизала с богато момче.

Имахме време да си купим четки и паста за зъби — умът ми се рееше към мисли какво ще облека, когато стигнем в Мексико. Залитах към мисли за платината в портфейла на Алекс. Плеснах ума си, за да го сплеща. О, господи, помислих си, започва се.

Обаче се притеснявах, че в Канкун ще се продават единствено флуоресцентно зелени бански — макар да бях напълно сигурна, че Алекс ще ме обича във флуоресцентно зелен бански. Че ще ме обича, дори ако носех един и същ чифт дънки до края на живота си (без да ги пера).

— Хайде да си намерим някое място — каза той. Не разбрах какво има предвид, но той ме улови за ръката и ме преведе през залата

за заминаващи към портала и един ъгъл, който трудно можеше да се нарече уединен, а „хайде да си намерим някое място“ се оказа, че означава „хайде да си намерим някое място, където да се целуваме“.

И така, облегнати на стъклените врати, точно това направихме. Спомням си най-вече топлината, топлината, която се излъчваше от него, студеното стъкло зад гърба ми и шума от реактивните самолети, които се движеха напред-назад по пистите като вълни по пясъка.

Зазоряваше се, когато пристигнахме на летището на Канкун, където жени с бебета, увити около телата им като манерки, се опитваха да ни продадат хотелски стаи за петдесет долара. Изглежда Алекс знаеше какво прави, затова го оставих да продължи. Попита ме за името на хотела, който бях споменала. Но толкова. Забелязах, че обича да действа, без да дава обяснения. Нае такси и поехме далеч от възвишения ад на „Хилтън“ — надолу по крайбрежието към този хотел за медени месеци.

След като ми омръзна да съзерцавам мравките, се почувствах като малко момиче, което вече се е събудило от следобедната си дрямка и е готово да се върне на празненството. Позабавлявах се с мисълта да обуя обувката си и да стъпя върху мравките — не знам защо ми хрумна, нямаше да го направя. Очевидно нямаше да го направя. След като ги бях наблюдавала толкова дълго, да стъпя върху тях би било като да причиня лично потъването на мравешкия Титаник. Което ме подсети за онзи път, когато открих Мак в градината в Челси да тъпче мравки за удоволствие. Каза, че си представял, че са телевизионни директори. Претърколих се от леглото, като пътьом се увих с чаршафа, и излязох на верандата.

Казвам, че излязох на верандата, но в действителност се промъкнах на верандата. Бях обзета от онази ужасяваща самомнителност, както когато изведнъж осъзнаете ясно всяка клетка на тялото си. Предполагам, че бях изплашена. Когато обърнах глава, имах чувството, че играя как обръщам глава. Смахната работа.

Отправих същия театрален поглед към верандата на Алекс, с престорено безразличие, в случай че той беше там. Нямаше го. Затова направих внимателно стъпка към разклатеното дървено перило, което разделяше неговата веранда от моята. С много бавно движение проточих шия към отворените врати към верандата, докато не успях да зърнах тока на черна обувка върху бялото легло.

Изключително висок дрезгав смях изригна върху мен. Да кажа, че подскочих от страх, би било подценяване — направо се ударих в плетения кокосов покрив. Винаги съм имала добре развит рефлекс за стряскане. Отдавам го на съжителството с Дела и всичките тези години, когато влизаш невинно в тоалетната посред нощ и намираш двугърбо чудовище да се гърчи върху пералнята (не питайте). А веднъж беше в кухнята върху печката.

Както и да е, оказа се, че дрезгавият смях идва от набития дребен собственик на хотела с мустаци във формата на велосипедно кормило, който се бе представил като Исус, когато пристигнахме, и който сега подскачаше на моравата като космат дявол. Държеше маркуч в ръка.

Исус, виждате ли, смяташе факта, че двамата с Алекс имаме отделни спални, за най-смешното нещо, което бе чувал някога. Заяви, че е казал на цялата хазиенда и очевидно всички бяха съгласни с него, че това е най-смешното нещо, което са чували някога. И, кълнеше се той, историята бе стигнала до местния град, откъдето несъмнено изблиците веселие щяха да се чуват на километри.

В този момент Алекс се появи със залитане на своята част от верандата с доста разчорлен вид и Исус го преведе през цялата шега още веднъж с много жестикулиране и после, изтощен от английския, добави дълъг послепис на испански, който, доколкото успях да схвана, имаше за тема младостта, Адам и Ева, и плодородието. Когато си пое дъх, Алекс каза с известен авторитет, струва ми се:

— Ухажваме се.

Не мисля, че Исус разбра думата точно, но очевидно тонът на Алекс свърши работа, защото хотелиерът го погледна с малко повече уважение.

— Ухажване? — повтори той.

— Да — отвърна Алекс и погледна часовника си. — Като първа стъпка смятам да поканя младата дама на чай. Така правят във Великобритания — страната, откъдето е тя. Пият чай.

Исус изглежда се ентусиазира от тази идея, затова Алекс подви коляно и ме покани на чай. Приех. Исус, който вече гледаше на нещата съвсем сериозно, каза, че ще нареди на персонала в кухнята да ни донесат чая.

Слязох по моите стъпала и завих към стъпалата на Алекс, а той ме улови за ръка и ме въведе грациозно на своята веранда. Все още бях

по чаршаф.

— Добре — кимна Алекс, — да видим. Как се прави? Първа фаза — запознанство, основна информация, какви филми харесваш, такива неща. Втора фаза — тенис.

— Тенис? — учудих се аз.

— Да, така казаха на лекцията. Не играеш ли?

— Не.

— Добре — заяви той, — вече имаме катастрофа. Ще трябва да учиш тенис. Това може да ни забави с няколко месеца.

— О, боже — възкликнах аз.

— Трябва да има нещо друго — реши той. — Какво е твоето хоби?

— Хоби? — повторих аз. — Всъщност в Англия нямаме хобита. Те съществуват единствено в документите за кандидатстване — нали се сещаш, например, когато кандидатстваш в колеж и те питат какви са хобитата ти, а ти посочваш „Кино изкуство“, което означава, че в петък вечер взимаш под наем касети с Том Круз от „Блокбъстър“.

— Да започнем направо с първа фаза — предложи Алекс с примирение, — ще се тревожим за останалото по-късно.

Исус сам донесе подноса с чая. Голям бял чайник, няколко пандишпанени сладки и отрупана фруктиера. Беше много развълнуван. Благодарихме му многословно и едва се отървахме от него.

Когато се махна, Алекс ми наля една чаша и каза:

— Добре, ти си първа. Задай ми въпрос.

— Какъв например?

— Каквото и да е, избери тема.

— Каква например? — попитах безпомощно.

— Ами... интереси... страни, които си посещавал... ъ... домашни любимци... политика — каквото и да е.

— Не трябва ли темите да дойдат от само себе си? — възразих аз.

— Тук имаме времеви фактор — Обясни Алекс. — Аз ще започна. Коя страна обичаш да посещаваш през ваканцията?

— Италия.

— Добре. Твой ред е.

Отпих глътка чай и придърпах по-нагоре чаршафа си.

— Ъ — запънах се, — имал ли си някога домашен любимец?

— Да — отвърна той, — змия, когато бях дванайсетгодишен.

— О, хубаво — закимах аз.

— Виждаш ли, добре става. Добре — мой ред. Имаш ли... ъ, добре... кой е любимият ти писател?

— Ф. Скот Фицджералд — казах накрая, след около половин час мънкане и тюхкане и след като той каза, че трябва да отговарям по-бързо, защото иначе ще ни отнеме цяла нощ, а аз отвърнах, хм, определи „любим“, освен това сигурно очакваше да оценя по достойнство Джейн Остин и Уилям Шекспир? Но после му хванахме тънкостите и се подложихме на безмилостен взаимен обстрел с въпроси, докато не изпихме всичкия чай. Накрая знаех най-различни полезни неща за него, като това, че е алергичен към ягоди, кара немска кола и никога не е ходил в Австралия.

— Втора фаза — съобщи Алекс и погледна часовника си. — Ела. — Грабна ме за ръката и ме изведе на хотелското игрище, където сред палмите, по някаква причина, имаше поле за крокет. — Вместо тенис — предложи той, — знаеш ли как се играе тази игра?

— Случайно да.

И така, завързах чаршафа около себе си на поздрав възел и обясних правилата на Алекс. Получи пробен опит и замахна с чукчето така, сякаш бе стик за голф, като запрати топката с трясък във вратата.

— Толкова лесно ли е? — попита, като праметна презрително чукчето си. — После?

— Ще разбере дали умееш да губиш — отвърнах и го натупах, естествено. Смахнатият ми чичо беше маниак на крокета — учих в краката на майстора.

Върнахме се на верандата и Алекс каза, че не си спомня още много от лекцията за ухажването, но знаел, че държането за ръце влиза някъде вътре.

Заявих:

— Знам какво става след това. Казваш, че ще ми се обадиш и не го правиш в продължение на десет дни, а аз седя до телефона и имам чувството, че полудявам.

Седнах от моята страна на верандата и поставих един банан на масата пред себе си.

— Какво прави мъжът през това време? Винаги съм искала да разбере — добавих.

— Намирам си работа — отвърна той, като сновеше нагоре-надолу по неговата страна на верандата, — с цял куп изключително важни глупости и всъщност се наслаждавам да те държа в дъното на ума си. Приличам на пилот, който излита на рискована мисия и се поддържа жив с мисълта за красивата жена, която го очаква у дома. Колкото повече се отдалечавам от теб, толкова по-близо до теб се чувствам.

Отиде в най-отдалечената точка от другата страна на верандата си и седна на перилото. Настъпи дълго мълчание. Открих, че се вирам в банана на масата пред мен и се надявам да позвъни.

— И? — обадох се след малко.

Той просто не ми обърна внимание — не помръдна. Минаха пет минути. Сториха ми се цяла вечност. Накрая протегна ръка и извади един банан от купата с плодове, доближи го до ухото си и каза:

— Дзърррр!

Грабнах моя банан.

— Ало? — попитах без дъх.

— Здравсти — подхвърли съвсем спокойно той. — Сигурно не ме помниш...

— Разбира се, че те помня — отвърнах — прекалено разпалено. По дяволите.

— Как си?

— Добре! Добре съм. — Пауза. — Ти как си?

— Добре. Добре съм.

— Хубаво.

— Е — какво става?

— Ами, оценявам хубавото време, което прекарахме заедно.

— Така ли?

— Така.

Пауза.

— Е, обадох се само, за да ти кажа, че ми беше приятно да играем крокет онзи ден.

— О, наистина ли? Хубаво! Приятно беше.

— Да, и просто се обадох, за да ти кажа здравей.

— Здравей!

— Да видя как си...

— Много мило.

— Е, ами, някой път пак трябва да поиграем крокет.

— Да. Трябва.

— Хм, ами, до скоро виждане, нали?

— До скоро виждане.

— Чао.

— Чао.

— Пълен провал — казах, като затръшнах банана.

— Какво? — попита Алекс.

— Не беше добре, по дяволите!

— Поканих те на крокет — заяви той. — Ти ме отряза.

— Не ме покани на крокет — възмутих се аз. — Обади се, за да „видиш как съм“. Обади се, за да ми кажеш „здравей“ — добавих язвително.

— Обадих се! — възрази той. — Това ти казва всичко, което трябва да знаеш! Не е необходимо да кастрираш човек с банан.

— Така ли направих? — учудено размахам банана аз.

— Никаква топлина! — продължи той. — Никаква взаимност!

— Съжалявам. Но „да кажеш здравей“ просто не е... не е достатъчно.

— Достатъчно за какво?

— За чудовището Достатъчно.

— Добре — съгласи се той, след като разсъждава известно време над отговора ми и очевидно реши да не продължава в тази посока, — второ действие. — Вдигна своя банан. — Дзърррр.

Отговорих.

— Здравсти — обади се той, — Алекс е.

— Здравсти, Алекс — поздравих го аз. — Как си?

— Добре съм. Какво става?

— Става това, че мозъкът ми е напълно объркан. Мисля, че вероятно не те харесвам особено, понеже не ми се обади. От друга страна мисля, че те обичам, понеже не ми се обади. После понякога ми хрумва, че съм те измислила и че всъщност не съществуваш. Но основно мисля, че аз не съществувам. А накрая просто си казвам, какво толкова, по дяволите.

Дълго мълчание.

— Искаш ли да вечеряме заедно някой път?

— Страхотна идея. Кога?

— Какво ще кажеш за довечера?

— О, съжалявам. Според Правилата осуetyavam шансовете ни за успешна връзка, ако приема покана за вечеря, отправена по-малко от четири дни предварително.

— Правилата?

— Правилата за хващане на Мъж.

— Майната им на Правилата.

— Добре.

Когато затворихме бананите си, аз скочих и хукнах в стаята си.

— Къде отиваш? — провикна се той.

— След това — Обясних аз, — влизам в стаята си и изпробвам около един милион тоалети, като ги захвърлям на пода в отчаяние.

За щастие нямах дори един тоалет, дума да не става за милион, затова слязох в малкия магазин във фоайето на хотела. Предлагаше дрехите, които се намират във всички туристически магазини по целия свят. Универсално небрежно почивно облекло — саронги с щампа на тюркоазено зелени морски кончета и други подобни неща. Тези дрехи създават усещането, че са местно изработени от някоя нравствена туземка. Но щом могат да се намерят от Испания през Африка до Южна Америка, сигурно се произвеждат от някой световно господстващ магнат.

Накрая се обзаведох със саронг и изчистена безръкавна жилетка в страхотен син цвят. Взех и чифт кожени сандали, обшити със сладки малки раковини. Добавих към покупките си малко тоалетни принадлежности и бански с леопардова щампа (имаше такива или флуоресцентно зелени) и се върнах в стаята си, като взех душ и си оправих косата — украсих я с цветя. После облякох новия си тоалет и реших, че много се радвам, че нямам багаж и трябва да се „задоволя с малко“. Сигурно това е целта на минимализма. Значително намалява стреса в живота.

Пътеката към ресторанта бе очертана с малки огньове на земята. Наистина беше най-сладкият хотел. Ресторантът бе на дървена платформа, която се простираше до морето под плетен кокосов покрив. Разклатените дървени маси бяха украсени с яркорозови цветове от бугенвилея^[1]. Гигантски скариди цвъртяха на откритото барбекю, а от бара на плажа по-долу се носеше нежният звук на маримбите.

Намерих Алекс седнал на бара по нова бяла тениска, загледан в залива. Странно — точно в частицата от секундата, преди съзнателно да го забележа, сърцето ми подскочи към него. Сякаш дори само очертанието му.

Фигурата, която описваше, съответстваше по някакъв начин на отпечатък дълбоко в мен, който го разпознаваше като мой.

Поръча ми пина колада, която се опитах да откажа по навик, но която се оказа невероятно вкусна. После се качихме в ресторанта и ядохме омар от скарата. Когато не се съзерцавахме, наблюдавахме как морето преминава през цветния спектър в гаснещата светлина към наситено среднощно синьо. И въпреки падането на нощта, въздухът наоколо остана мек и топъл.

Сякаш не говорехме много или може би не говорехме за нищо значително. Не мисля, че ни се искаше, след безпощадността на деня, искахме просто да бъдем. Да бъдем в присъствието на другия. Смешно, но да го гледам ми беше напълно достатъчно. Говоренето, струва ми се, би пречило.

След вечеря той каза:

— Хайде — и ме поведе към плажа. Забелязах, че не обича да ми съобщава къде отиваме, какво следва. Ако Ед се опиташе да направи същото, щях да му извадя душата заедно с плановете, а после да предложи по-добра идея.

Докато се разхождахме, малки пясъчни бръмбари припкаха пред краката ни и Алекс ме улови за ръката.

— Какво идва след държането за ръце в схемата на ухажването? — попитах аз.

— Целуване — отвърна той. Затова се заехме с тази работа.

— Знам какво изпуснахме — обадох се в една от почивките. — Да се надсмиваме един над друг за последните си връзки.

— Хм — беше отговорът.

Спогледахме се.

— Може би не — промълвих аз.

— Може би просто трябва да легнем на пясъка и да гледаме звездите — предложи той.

— Може би — съгласих се.

Направихме го. След малко Алекс спомена, че това е третата ни среща.

— Важно ли е?

— Ами, третата среща — започна той, — знаеш.

— Не — възразих аз, — не знам. Какво става на третата среща?

— Третата среща е когато — сецаш се... — Преобърна се, за да ме гледа. Запитах се какви ли думи ще подбере. Опита „да прекараме нощта заедно“ и ме погледна в очите.

— О, точно така — казах аз. — Но всъщност не е третата ни среща.

— Третата е — настоя той. — Първата беше чаят. Втората беше крокетът. Третата е вечерята.

Разсмях се.

— Не искаш ли? — попита той.

— Знаеш ли какво? — казах аз. — Страхувам се да не стане така, както когато спиш с някой твърде скоро и на средата изведнъж осъзнаваш, че има нещо, което не можеш да кажеш или нещо, което ти изглежда странно, понеже другият човек всъщност е непознат. И изведнъж усещаш пропастта между двама ви и това е най-самотното чувство... — провлчих аз. — Най-самотното чувство на света.

Настъпи дълго мълчание, докато той размисли над думите ми. Това бе едно от нещата, които харесвах в него. Начинът, по който приемаше живота толкова сериозно, че му придаваше по-голям смисъл. Струваше ми се, че в главата му се въртят най-различни неща, за които не ми казваше.

— Смятам — промълви той след цели векове, — че трябва да имаме смелостта на убежденията си.

Не добави „защото сме духовни спътници и всичко ще бъде наред“. Но според мен това имаше предвид.

Когато се върнахме в стаите си, останахме за момент в подножието на стъпалата към верандата, а аз се обърнах към него и казах, по-точно прошепнах в ямката на шията му:

— Хм, от една страна е малко екстравагантно да имаме две стаи, нали?

— А от друга — отвърна той в косата зад ухото ми, — искам да те любя.

Мога ли да изброя всички пъти, когато съм си представяла как лежиш до мен, плътно до мен? Нямам предвид секс. Имам предвид да лежиш до мен — изглежда това е наградата. И колко пъти съм си представяла, че прекарваме още една от онези нощи, когато светът около нас престава да съществува, понеже целият свят се съдържа в очите ти.

А когато леглото полита нагоре във въздуха и през прозореца, като ни понася в пространството като вълшебно килимче, чаршафите пърхат свободно по краищата, дори не забелязваме. Вдигаме очи към звездите и нощта е твърде кратка за всичко онова, което имаме да си кажем. Поглеждаме надолу към незначителната Земя и си представяме милионите хора, заспали в леглата си, и се чудим как могат да спят, когато има толкова много неща, заради които да бъдат будни. Повече никога не искам да заспивам. Не искам да разруша това вълшебство.

Но дори сега ми хрумва, че не бива да те желая прекалено силно, защото ми се струва, че ако те пожелаю прекалено силно, ще си отидеш. И дори докато изнамирам този неизбежен природен закон, усещам онази част от теб, която не мога да видя и която никога няма да опозная, скрита под сиянието, като тъмната страна на Луната. Ще бъде ли достатъчна недостатъчността на всичко това? Затова се вкопчвам в теб може би твърде здраво, за да не падна. Пътят надолу е толкова дълъг.

А когато правихме любов („Защо използваш този гаден израз?“ — чувам да пита Дела), не мисля, че действително мога да ви кажа дали беше секс или любене, дори не мисля, че бях в съзнание, имаше някаква преувеличеност, която бе наистина поразителна и не малко ужасяваща.

Самата мисъл за това кара ума ми да се подхлъзва. Като да мислиш за космоса: Земята е в Слънчевата система, а Слънчевата система е във вселената, но в какво е вселената? Кажете ми. Свят ми се завива от тази мисъл, понеже няма край. Няма граници. Нуждая се от граници. В противен случай искам толкова много, че нищо не е достатъчно.

През щорите се просмукваше бисерно топла зора и двамата с Алекс лежахме един до друг като парчета пъзел, когато аз казах:

— Като се замислиш, всъщност не те познавам. Не те познавам от А до Я.

— О, напротив — възрази той. А после, след малко, подозрително: — Познаваш ли някой с А?

И кикотенето е последното нещо, което помня, преди да заспя.

— Как беше сексът?

— Дел — започнах аз, — намирам се в пълна с комари телефонна кабина в най-голямата криза в живота си с цял куп телефонни карти с изображения на различните мъки на различните южноамерикански светци. Мислиш ли, че би могла да си извадиш ума от гащите само за още една секунда?

— Въпросът е важен — оправда се тя. — Уместен въпрос — добави приятелката ми. — Отговори.

— Къде си? — попитах.

— Във велурените мокасини.

— Попитах къде си? — повторих аз.

— В раздела за велурени мокасини — отвърна тя. — Ще ти се обадя по-късно, ако искаш.

— Не — възпротивих се. — Няма да ти дам номера си. Просто искам да кажеш на Ед, че съм добре.

— Намирам се във велурените мокасини в Марбъл Арч, Лондон — Обясни тя. — Ед е в Ню Йорк. Сама му кажи.

— Ед все още е в Ню Йорк?

— Да — потвърди тя. Само толкова, „да“. Но в това „да“ имаше нещо, което говореше за необятните, досега неизследвани перспективи на Ед. Нещо, което наемкваше за факта, че светът на Ед продължаваше да се върти и че аз не го бях спряла и въпреки че моят най-голям страх беше да нося света му, като Атлас на плещите си, ме прониза яростна и напълно неоправдана ревност.

Докато се опитвах да смея всичко това, Дела отново се включи:

— Как беше сексът?

Мислех, че сме преминали етапа да си разменяме подробен отчет за сексуалния си живот — искам да кажа, първо, при сексуалния живот на Дела просто няма време. И второ, след определена възраст — възрастта, когато мъжете откриват как се прави, — установявате, че сексът е секс и толкова. Давай или вземай. Когато сте млади и постигнете хубав секс, си въобразявате, че лично сте изобретили

атомната бомба, докато не откриете, че Русия и всички останали са я изнамерили заедно с вас.

— Сексът е секс — отвърнах.

— Толкова хубаво ли беше?

— Прекрасно, по дяволите.

— Дано — подхвърли тя. — Не искам да съм на твое място, когато дойде време за разплата.

— Време за разплата? — повторих аз.

— Никога ли не си чувала за карма? — възмути се Дела. — Разби сърцето на това бедно момче.

— На Ед ли? Ед ме заряза. Ед ми хвърли обратно халката си.

— Не го е мислил сериозно — заяви тя. — Господи. Нали затова се жени човек? За да може да прави такива неща и да не ги мисли сериозно.

— Ти откъде знаеш, че не го е мислил сериозно?

— Предполагам — отвърна тя. — Винаги е бил като куче около теб. Нямам предвид като куче по унизителен начин.

— А по какъв друг начин?

— Ами, беше предан като куче, това е. Трябваше да се съобразиш с обета ви.

— Да — казах аз.

— Е, какво става с Алекс? — попита тя. — Настрани от глупостите за Любовта На Живота Ти.

— Откога са глупости?

— Хм, виж, в подобни случаи не е прието да се пристъпва към действие. Пола Йейтс държа снимка на Майкъл Хътчинс върху хладилника си седем години и виж какво ѝ се случи.

Оставих тази безвкусна забележка да отекине в известно мълчание. След момент Дела попита:

— Е, хайде, какво има в Алекс? Какво?

— Хората са прекарвали целия си живот в опит да намерят точните думи — отвърнах. — А ти очакваш да успея да ти обясня?

— Опитай — насърчи ме тя.

— Ами, понякога го желая толкова силно, че ми прилошава — изпитвам буквално физическо гадене.

— Звучи прекрасно — отбеляза тя.

— Мммм — казах многозначително и почувствах порив на еуфоричен спомен, който разпали кръвта ми. — Просто го желая безумно. Имам чувството, че е част от мен... Всичките тези неща... всичките тези глупости, които се пеят в песните — „Твърде хубаво е, за да е истина...“

— О, боже — възкликна Дела, — тук трябва да те накарам да спреш. Наистина не бива да започваш да цитираш поп песни.

— Добре — съгласих се. После, след известен размисъл: — Да го кажем така. С Алекс не знам всички отговори.

— Моля?

— С Ед — Обясних аз, — винаги, винаги знаех отговора. Винаги имах какво да кажа. Това ме отегчаваше. Отегчавах се... да знам всичко. Мразех постоянно да знам всичко.

Настъпи миг мълчание, после Дела се разсмя.

— Ей това ти харесвам — заяви тя. — Понякога казваш неща, каквито изобщо не съм очаквала да изтърсиш. Пак можеш да ми бъдеш приятелка.

— Благодаря ти — отвърнах аз. После: — Значи все още ме харесваш?

— Не те харесвам. Обичам те.

— Дел — изпищях аз, — какво е станало с теб?

— Нищо! — отрязва ме тя. — Да не мислиш, че през всичките тези години съм ти заемала чорапогаци и гримове, понеже те мразя?

— Какво става с Мак?

— Трябва да свършваме — каза Дела. — Надзирателката приближава, предрешена като плюшена играчка. Провери си имейла.

Щрак.

[1] Бугенвиллии — орнаментален тропически храст — Б.пр. ↑

18.

За: Honey@globalnet.co.uk

От: mmm@wigwam.com

Тема: О

Дата: трети май — единайсет и трийсет и една

Минна-версия: едно

Скъпа Хъни,

Тук стана страшно. Ще трябва да ми купиш най-невероятното количество ванилов сладолед без захар с крем от бити белтъци, ако искаш някога отново да те приема за своя сестра, когато се върнеш. Сериозно, ще трябва да изкупиш целия магазин „Кафеени зърна и чаени листа“. Освен това ще трябва да тръгнеш на психотерапия, защото в противен случай просто ще продължиш да падаш във вътрешната си празнота, освен ако не се справиш — ако разбираш какво имам предвид.

След като отлетя, аз се върнах в хотелската ти стая. Е, първо имаше голяма врява с Черил, която беше схванала положението съвършено погрешно и смяташе, че Алекс е преследван от някакъв въоръжен луд, затова бил избягал, и накрая се наложи Пол да й каже: „Скъпа, Алекс беше въоръженият луд“.

Оказа се, че Черил чула за инцидента в тоалетната, видяла Алекс да бяга и решила, че се бои за живота си. Попитах я какво според нея е правел с теб, а тя ми разказа някаква дивотия за зложници и човешки прикрития. Беше невероятно — да си въобрази такава смахната история. Удивително е как разумът запълва белите полета.

Както и да е, отведох я настрана и й обясних действителността, а на нея й трябваша около сто години, за да включи — че ти и Алекс вече сте се познавали, че няма нищо общо с мен. Останах с впечатлението, че й е

непознато да изпада в положение, където има елементи извън неин контрол. Изглеждаше шокирана.

Когато накрая свърза съответните мозъчни клетки, каза: „Искаш да кажеш, че съм просто зарязана?“, сякаш сега се намираще в Нешънъл Инкуайърър. Но изглежда не правеше връзката, ако ме разбираш. Успокоих я, че тези неща се случват, но тя заяви, че не и на нея. Доста честно. После попита: „Искаш да кажеш, че е избягал с онова момиче със сплесканата коса?“ Постоянно те нарича така. Не се тревожи — казах ѝ, че сплесканите коси са модерни в Лондон. Не мисля, че съм виждала някога друг толкова поразен човек. За теб и Алекс, искам да кажа, не за лондонската мода. Ти преобърна вселената ѝ с главата надолу. По-късно я чух да разсъждава на глас, че и Кейт Мос била със сплескана коса. Мисля, че ѝ се отрази добре.

Както и да е — с две думи, — каза, че се връща обратно в хотела, за да се обади на баща си. И аз се върнах там, в твоята стая. Надявам се да нямаш нищо против, но мразя петзвезден лукс да се хвърля на вятъра.

И така, потъвам в някакъв дълбок и сладостен сън, като сънувам как някакъв страхотен мъж се мушва в леглото и се сгушва до мен, захапва нежно ухото ми и т.н. Докато накрая не ми просветва — в дълбините на съня, — че захапването е истинско. И езикът е влажен! В този момент ръката хваща гърдата ми, аз се събуждам с вик и се намирам в обятията на Ед. О. Боже. Мой.

Не се притеснявай, бързо се разтървахме. Беше ме помислил за теб, естествено. Попитах го не е ли забелязал, че косата ми е руса? Но знаеш какви са мъжете. Разсеяни. Е, в някои области. Отвърна, че не бил забелязал нищо, докато... — не довърши изречението, но сигурно искаше да каже, че дори той не би могъл да не забележи, че моите гърди са много по-големи от твоите!

За щастие бях облечена в пижамата със снежния човек, така че нещата не бяха чак толкова зле, колкото биха могли да бъдат.

Тогава решихме, че трябва да си поръчаме горещ шоколад заради шока и останахме в леглото, но с възглавница помежду ни и разбира се, не мина много, преди да стигнем до темата за твоето местонахождение. Събрах цялата си смелост и започнах да дрънкам глупости, например че съм сигурна, че си щяла да му се обадиш, но не си знаела къде да го търсиш и че въпреки всичко наистина го обичаш, защото вярвам, че е така, макар да не го обичаш точно по начина, по който той иска, но все пак го обичаш и любовта ти е чиста любов — дрън-дрън, дрън-дрън.

Но нямаше смисъл, защото лицето на Ед наистина се намръщи и накрая изглеждаше толкова ужасен от посоката, в която го водех, че ме помоли да прекратя мъките му, а аз поех голяма глътка въздух и изтърсих: „Ами, истината е... истината е...“ Предупредих го, че няма да украсявам нещата, а той изрева уплашено: „Какво има?“ Затова поех още една голяма глътка въздух и му го сервирах направо. Казах го без заобикалки.

— Замина за Лос Анджелис по работа с Мак.

Ужас! Съвсем се обърках — защото, струва ми се, той постоянно взимаше тъжно нокторезачката ти и разни други неща и повтаряше колко много му липсваш. Но, все пак, това не е извинение. Честно казано, сякаш доброволно изгубих контрол над устата си. Намирах се във временно подчинение на фантастичната мисъл, че притежавах властта да съсия живота на Ед с малко информация за теб и Алекс. О боже мой — разкъсвах се от противоречия.

Както и да е, горещият шоколад пристигна и след като възстановихме слуха и зрението си, Ед посочи, че си имала пълно право да заминеш за Лос Анджелис, когато ти е хвърлил обратно халката и всичко останало. И че вероятно го правиш, понеже не си имала какво друго да правиш и си се нуждаела от някакво занимание. После, естествено, реши, че трябва да ти се обади и аз трябваше да кажа, че не знам къде си отседнала, но зная, че не си при Мак, защото той имал гости и слава богу знаехме, че не си

взела клетъчния си телефон, понеже лежеше на хотелското писалище. Тогава Ед се впусна в дългия монолог как вече имал проблеми заради връзката ти с Мак — не заради нещо сексуално, а заради начина, по който поставяш Мак на първо място. А аз изтъкнах, че щом е сигурен, че няма нищо сексуално, тогава вероятно има нещо сексуално. Настъпи ужасен момент, защото той реши, че се опитвам да му кажа нещо за теб и Мак, но аз обясних, че говоря за подсъзнанието и че може би храни някаква неосъзната ревност, както и чувство за малоценност, и че когато поставяш Мак на първо място, вината е в него, в Ед.

Но, сестричке, това, което не разбирам, е начинът, по който постъпи. Чувствам се зле, че причини това на Ед. Обичам го и сама бих се омъжила за него, ако не ми беше като брат. Искам да знам защо не направи следното:

(1) Не седна с Ед и Черил и не изясни всичко — можехте да си определите шестмесечна „почивка“, за да направите преоценка?

(2) Не си замъкнахме задниците на консултация за двойки?

(3) Не поживя една година сама, за да прежалиш загубата?

(4) Не насрочи развод по взаимно съгласие от позицията на здравия разум и самоодобрението?

(5) Не започна нежно и постепенно ухажване с Алекс, основано на истинска близост и споделена действителност?

(6) Не изкара сексуален празник на някой слънчев карибски бряг с мъжа на мечтите си?

Как не!

Но сериозно, сестрице, обичам те каквото и да става.

Вен xxxxxxxxxxx

P.S.: Надявам се да го получиш, макар дълбоко да се съмнявам, че прекъсваш програмата, за да провериш имейла си. Идеята беше на Пол. Искаше сам да ти пише, но аз не му позволих, защото е на страната на Младата любов.

P.P.S.: Клиничните опити са доказали, че влюбването е вид лудост. Понижава нивата на серотонина и проявява сходни симптоми като маниакална невроза с натрапливи мисли. Може да изпитваш високи нива на тревожност и да постъпваш в разрез с ценностната си система, след което да се измъчваш от чувство на вина, страх и срам.

Наслаждавай се!

Исус ме беше упътил към едно интернет кафе в града. Вътре имаше бели пластмасови столове и се продаваше кока-кола в дебели стъклени бутилки. Вече бях направила два рунда. Не знам защо, но така сякаш е по-вкусна.

Върнах се обратно в хасиендата с един от хотелските велосипеди. Звучи по-забавно, отколкото беше в действителност. Прашните пътища бяха пълни с дълбоки дупки, а колелото бе толкова голямо, че краката ми не стигаха до земята. Имаше и напречна пръчка — мисля, че всеки момент можех да стана жертва на неволно женско обрязване.

Когато се върнах, заварих Алекс да чете някакъв сериозен наглед наръчник на верандата ни. Не беше много облечен, само по риза и гащета. Трудно ми беше да не зяпам. Хората постоянно приказват за женските крака, но всъщност мъжките са много по-хубави.

— Къде беше? — попита той.

— Да разглеждам забележителностите — отвърнах аз.

Той присви очи с весело недоверие. О, боже, помислих си, не мога да го излъжа, разбира се. Естествено, че ще разбере.

— На пазар — казах, като опитах друга тактика и измъкнах една торба. В града бях открила бутик, където се продаваха ленени дрехи и си купих две сладки малки ризи с къси ръкави, заметната черна права пола и някакъв широк панталон. Имаше и бюстиета, боядисани с батик-техника.

— Цял гардероб — добавих.

Той се усмихна.

— Покажи ми — предложи Алекс.

— Интересуват ли те? — удивих се аз.

— Не точно — призна той. — Освен ако ти не си в тях.

Седнах на сянка в тръстиковия стол срещу него и си разменихме глупави усмивки. Често го правехме.

— Сега какво? — попита той.

— Имаш предвид сега, след като сме спали заедно? — уточних, като изядох мързеливо няколко зърна грозде от фруктиерата.

— Да.

— Отегчени сме — заявих. Което го разсмя.

— Сериозно — каза той.

Замислих се.

— Ами — започнах след малко, — предполагам, че е време за първия ни спор.

Той ми се ухили предизвикателно. Затова креснах:

— Ах ти, копеле такова! — и го замерих с една праскова с такава сила, че се пръсна на стената зад него.

Алекс подскочи с неподправен гняв.

— Какво направих? — изрева той.

— Седем години!

— Написах ти писмо — възрази той.

— Не е достатъчно — извиках аз. И открих, че наистина го мисля. — Защо не се обади? — като придружих въпроса с два тропически плода.

— Ти не отговори на писмото ми! — отвърна той, като избягна един малък портокал.

— Трябваше да се постарая повече! — изкрещях в отговор и запратих към него едно киви.

— Бях объркан — вече звучеше отбранително.

— Седем години! Копеле!

— Съжалявам, съжалявам, съжалявам — изрева той без следа от съжаление и ме връхлетя като бивол. И в неговите очи видях истински гняв.

Отстъпих назад. Той стигна до боеприпасите и взе две ябълки. Хукнах да бягам, докато те ме удряха по петите. Обърнах се на тревата.

— Пропиля седем години! — изкрещях с все сила. Заля ме вълна мъка.

— И ти! — прогърмя той.

— Ти не ме обичаш! — ударих го на вой. — Не може да ме обичаш. Иначе щеше да се обадиш.

Бях прехвърлила актьорската игра. Бях погълната от онова, което изведнъж се показва като голата истина.

В този момент се намеси Исус, закършил ръце и на практика с изправена коса.

— Не, не, не — проплака той. — Трябва да сте щастливи.

Започна да събира ябълките, сякаш това по някакъв начин щеше да оправи положението.

— Всичко е наред — увери го Алекс, престорено спокоен. После към мен: — Съжалявам. Вече ти казах, че съжалявам.

— Но не съжаляваш — сопнах му се аз. — Очевидно е. — Обърнах се към Исус. — Той не ме обича.

— Мъже и жени — въздъхна Исус и чукна една в друга двете ябълки.

— Исус — обади се Алекс, — езиците явно ти се отдават. Превеждай ми. Нима „съжалявам“ — lo siento — означава „не те обичам“? Така ли е?

— Не, не, не — възпротиви се Исус към мен. — Не е така. Той казва, че много съжалява.

— Благодаря ти — каза Алекс. — Кажи й също, че сме в свободна страна и ще чакам седем години, ако реша така, по дяволите.

Исус се обърна към мен и преведе:

— Казва, че си красива жена и се е страхувал, че те обича толкова много.

Думите ме пронизаха. Сепната, вдигнах глава и улових лазерния поглед на Алекс. Той не извърна очи.

— Кажи му — заявих, — че не понасям да се отнасят с мен като с куче.

— Тя казва — обясни Исус на Алекс, — казва, че си най-важният мъж в живота й.

— Кажи й — отвърна Алекс, — да не ме измъчва така.

— Той казва — обади се Исус, — че не мисли за нищо друго, освен за теб, че иска да те люби по цял ден и по цяла нощ.

— Ами, кажи му, че си насилва късмета.

— Тя казва — обърна се към Алекс Исус, — че иска да я прегърнеш, че копнее за тялото ти, че само теб иска.

Това очевидно беше прекалено много за Алекс, защото той се спусна по стъпалата на верандата и ме вдигна. Отнесе ме обратно в стаята, докато Исус ръкопляскаше и се радваше отзад.

— Ти си добър човек — уверих го през рамото на Алекс.

Исус вече плачеше от преживяното вълнение. Почти ни последва в спалнята, но накрая се опомни и се задоволи внимателно да затвори вратата към верандата, за да ни осигури уединение.

Алекс ме пусна на леглото, аз го притеглих към себе си и се прекатурих върху него.

— Знаеш ли какво следва след спора? — прошепнах и започнах да разкопчавам ризата му.

— Ние? — предположи той.

— Хубава ли е играта?

— Хубава е.

За: Honey@globalnet.co.uk

От: mmm@wigwam.com

Тема: О, боже

Дата: четвърти май — пет и четирийсет

Минна-версия: едно

Скъпа Хъни,

Съвсем загазихме. Аз съм при Мак. Казах ли ти, че той ме помоли да фенгшуизирам апартамента му? Тоалетната му е запратена посред любовния му живот. Ужас. Постоянно му повтарям да пуска капака, но той изглежда не го прави. Казва, че засилвало майчиния му комплекс.

Вчера се събудих, за да открия, че Ед е заминал. Да — прекарахме нощта заедно, но не се тревожи, възглавницата в леглото ни разделяше като Великата китайска стена. Прекарах деня тук, в работа над апартамента на Мак, после се върнах в хотелската стая. Пишката ми се неудържимо, затова влетях в банята и заварих Ед вътре. Очевидно е доста свободомислещ за тези

неща, защото изобщо не се впечатли. Като го видях в банята, си спомних за татко във ваната и как онези неща му изплуваха на повърхността като моркови в яхния. Учудвам се, че не сме се отворили за цял живот.

Както и да е, Ед накрая излезе и отиде на балкона по хавлия, а аз се готвех да хукна в тоалетната, когато видях, че Черил е въвн — на съседния балкон. Е, очевидно, няха намерение да пропусна нито миг от това представление.

Както знаеш, изучавам човешкото поведение, за да стана психотерапевт, когато остарее достатъчно. Смешно, нали, да се смята, че съм прекалено млада за психотерапевт — макар че знам много повече за живота от повечето петдесетгодишни?

Промъкнах се до прозореца и се скрих зад щората, където не можеха да ме видят.

Когато Черил видя Ед, постави ръка на хълбока си и възкликна:

— Ти!

Реших, че играта започва. Реших, че Ед ще отгатне цялата истина на момента от начина, по който Черил прободде въздуха с показалец, докато казваше „Ти!“.

Но Ед заявява:

— Здравсти. Как е меденият месец? — целият чар и спокойствие. Ед е толкова доверчив. Напомня ми на куче, хранено в шест вечерта всеки ден от живота си.

Черил отвърща:

— Фантастично, по дяволите — със страхотен английски акцент. (Опасни дълбини!)

— Чудесно — подхвърля Ед, вече не толкова уверено. Трябва да е забелязал заплашителния жест, с който постави ръка на хълбока си като Ма Черил от „Окей Коръл“.

Ед продължава:

— За нещастие Хъни я повикаха по работа — което очевидно е малко неприятно, както знаеш, на медения ти месец, но за нещастие беше неизбежно.

Дожаля ми за него. Твърде много за нещастия. Знаеш ли какво? Мисля, че се страхува от Черил. Тя го зяпа цяла вечност, като на практика виждах как положението се регистрира в главата ѝ, щрак-щрак-щрак, както цифрите се въртят в старомоден касов апарат. Накрая пропя:

— Сериозно ли говориш?

Ед изглеждаше объркан. Устата на Черил беше отворена. Стана тя каквато стана, помислих си. Втасахме я.

— Повикаха я по работа? — повтори тя.

— Да — увери я Ед.

Черил изсумтя някакво заглушено хилене и поклати всезнаещо глава, сякаш тя и единствено тя бе в течение на най-тайната шега на света.

— Сигурно би искала да ми кажеш — обади се Ед, — на какво се смееш, по дяволите.

Винаги забравям тази негова черта. Прилича на мишката, която изреваля.

Смехът на Черил пресекна. Междувременно ми се пишкеше толкова отчаяно, че се бях превила като жаба в балет. Но нямаше да мръдна за нищо на света, защото Черил се променяше пред очите ми. Беше като някакъв специален ефект — тялото ѝ се топеше и изкривяваше, нещо бълбукаше под кожата ѝ и човек би помислил, че всеки момент може да се появи някое извънземно. Започна да шляпа насам-натам с мигли — мигли, с които можеш да гребеш окапалите листа в градината, — и каза:

— Смя се, защото и съпруга ми го повикаха по работа.

Е, това беше. Трябваше да стигна с патешко ходене до тоалетната. Помниш ли онзи път, когато се напишках от смях в часа по химия и трябваше да се преструвам, че мокрото петно на пода е от прелялата епруветка?

Върнах се по най-бързия възможен начин, но тогава извън телефонът и беше Мак. Помисли ме за теб. Тъкмо се канех да му обясня, когато неговият телефон прекъсна.

Върнах се на прозореца. Ед разглеждаше някакви снимки с думите:

— Знаеш ли, наистина не се нуждаеш от пластична хирургия.

Честно, Ед е толкова чист — просто ме убива. И продължи:

— Но къде е съпругът ти?

— О, оперираха ме от него — вече може да се прави.

Е, просто се налагаше да изляза навън и да хвърля един поглед. Затова нахлух, като се престорих, че тъкмо съм се събудила и погледнах снимките, на които се виждаше Черил в сватбения ѝ будоар — съвсем сама. Нито следа от Алекс.

— Махнала си Алекс? — попитах аз.

— Да.

— Като грозна бенка?

— Точно така — съгласи се тя.

— Понеже е заминал по работа? — учуди се Ед.

Оставих Черил сама да отговори на този въпрос. В следващия момент на вратата се почука. Изтичах — Мак.

— Не е смешно — процедих аз. — Според моята версия на събитията, ти трябва да си в Лос Анджелис с Хъни. И не, тя не е тук. Аз бях на телефона. И не можеш да влезеш. — Едва тогава забелязах, че изглежда различно. Някак овчи.

— Трябва да поговорим — промълви той.

— С мен?

— И ти ще свършиш работа.

Долу във фойето се настанихме в кресла с големината на малки океански лайнери. Мак поръча кафе.

— Никога досега не съм го правил — въздъхна той.

— Кое? — попитах, като се мъчех да си осигуря видимост над подръчника на креслото си.

— Това — обясни той, като размаха ръка напред-назад, за да обозначи вероятно общуване. — Нали знаеш — да разговарям. Не знам как да започна.

— От начало — посъветвах го аз. — Съвсем лесно е — просто си изливаш душата.

Не можа. Обзе ме ужасното чувство, че като нищо ще се разплаче. Накарах го да запали цигара. Каза, че ги е отказал. Попитах го дали е разумно. Може би моментът не бе подходящ да откаже пушенето. Което не е обичайното ми отношение към тютюнопушенето, както знаеш — но макар да не смятам, че е способен на истински плач, се опасявах да не процеди няколко крокодилски сълзи. Цигарата би прекратила това.

— Трябва, трябва — заяви той. В смисъл че трябва да откаже пушенето.

— Пушиш по определена причина — нежно настоях аз. — Пушиш, за да не ти се налага да се чувстваш по този начин.

— Заради Дела е — призна той.

Както и да е, страхувам се, че не мога да продължа, тъй като приемам останалото казано от него за споделено под клетвата за поверителност, която съществува между психотерапевта и пациента.

Скоро пак ще ти пиша.

Вен xxxxxxxxxxxx

P.S.: Оплю ли си брадата, че те оставих в неведение? Надявам се да е така. Реших, че няма да разбереш колко лошо нещо е бягството, освен ако не изпиташ някои отрицателни последици.

19.

Та, да се върнем на думата за мелодраматичните романи с продължение.

Отново бях в интернет кафето. От улицата лъхаше миризма на жега. След като привърших с четенето на имейла от Вен, се насочих право към телефона, но тя не беше у Мак, а не посмях да й звъня в хотела, за да не попадна на Ед. Вместо това се обадох на Дела.

— Хей — казах.

— Хей — отвърна тя.

— Какво става с Мак? — попитах.

— Защо смяташ, че с Мак трябва да става нещо?

— Проверих си имейла като добро момиче — обясних аз.

— Мак е казал на Вен? — изумление.

— Променя се — отсъдих аз.

— Да — мрачно се съгласи тя. — Към по-лошо.

— Разкажи ми — подканих я.

— Добре — склони Дела. — Накратко.

— Не — възпротивих се. — Надълго и нашироко. Започни отначало.

— Добре. Ами, първият признак за неприятност се появи в нощта след купона. Прибрахме се към три след полунощ — в Ню Йорк не работят непрекъснато, каквото и да си въобразяват. Насладихме се на едно хубаво чукане и всичко останало и Мак изведнъж обяви, че ще откаже цигарите. Попитах го защо ще го прави, а той отвърна, ами, защото било мръсен и неприятен навик. Уверих го да не се притеснява за мен — харесват ми устите с дъх на пепелник. А и пушенето може да бъде доста мъжествено в мъжете, ако разбираш какво имам предвид — мисля, че показва здравословно пренебрежение към себе си и също така им запълва ръцете.

— Увеличаване на раждаемостта чрез пушене — обадох се аз. Това е движение, което Дела иска да основе. Никоя от нас не пуши, но винаги приемаме предложената цигара, когато сваляме мъже. Дела

твърди, че актът на даването и вземането с дългото, тънко, заострено нещо е главен ритуал на ухажването. Той ти предлага цигара. Ти я слагаш в устата си. Той пали цигарата. Това е секс.

Дела смята, че човешката раса би загинала без пушенето.

— Както и да е — продължи тя, — разбрах, че проблемът не е в пушенето — напоследък в очите на Мак се появи онзи поглед. Овчи — това е единствената дума за него. Крайно непривлекателен. Затова казах: „Виж, Мак, да не объркваме тук секса с любовта. Да, хубаво е. Да, удивително е, по дяволите, честно казано. Но сексът е секс и толкова“.

Чух някакъв метален звук.

— Какво правиш? — попитах.

— Скубя — отвърна тя. Дела го прави, когато е напрегната. Скубе си веждите почти до пълно изстребване.

— Невъзпитано е да скубеш, докато разговаряш по телефона — но тя не ми обърна внимание.

— И тогава — заяви тя вбесена, — можеш ли да повярваш? Започна да ми задава въпроси за майчинството.

— Няма начин — възкликнах аз.

— Няма начин — съгласи се тя. — Човекът приближава петдесетте, да не забравяме. Попита ме дали обичам децата!

— Е, може би смята да направи римейк на Бъгси Малоун — иска ти да си дамата придружителка.

— Искат ти се — подхвърли Дела. — Виновен е проклетият му биологичен часовник — добави тя. — Разсеян е — сякаш съобщаваше за някакъв крайно неприятен недостиг в стандартите му за лична хигиена.

— Кошмар — отсъдих аз. Бебетата са толкова забранена тема в лексикона на съвременните връзки, колкото оралния секс в благо възпитаното викторианско общество. — И ти избяга — предположих.

— Не — каза тя, — не мисля, че това е всичко. Продължих с достойна стъпка към летището — но преди това хванах бебешкия въпрос за ушите и заявих на Мак, че няма начин на тази земя някога да се сдобия със зърна с големината на чинии за хранене. Тогава той отиде на работа, а аз се опитах да поспя, но той се върна! И ми надяна някакъв пръстен! Трябва да го видиш — голям е колкото шибания Тадж Махал.

— Диамант? — прошепнах без дъх.

— „Тифани“ — уточни тя.

— По дяволите — възкликнах. Такава всезнайка съм, че трудно се изненадвам. Сега се насладих на рядкото усещане. — И после какво?

— Ами, едното води до другото и в следващия момент протегнах ръка, защото знаеш, че двамата с Мак сме много съвместими в това отношение, ръката ми се удари в тръбата и чух този леден звън на счупено...

— Чакай малко — прекъснах я. — Върни лентата. Тръба?

— Правехме го под душа — обясни тя.

— Ти беше сложила пръстена?

— Ами, да — призна тя, малко отбранително. — Просто за забавление.

— Разбирам.

— Както и да е, Мак не забеляза нищо. Но когато успях да го разгледам, камъкът се беше счупил точно наполовина. Не мислех, че можеш да счупиш диамант, но очевидно ако го удариш точно на необходимото място, можеш. — Въздъхна. — Счупи се на две. Мисля, че е поличба.

— Какво каза Мак? — прошепнах аз.

— О, каза да не се притеснявам, струвал само петстотин хиляди долара. — Саркастично.

— Не си му казала — заявих аз.

Мълчание. После:

— Взех един лист от книгата ти. Заминавам със следващия полет.

— Къде е пръстенът?

— Тук при мен — отвърна Дела. — Трябва да го поправя.

— Хм — казах аз. Не можах да измисля нищо друго. Не мисля, че можеше да бъде поправен.

— Какво според теб трябва да направя? — попита Дела. Шест думи, които рядко излизат от устата ѝ точно в този ред.

— Не знам — признах аз. — Изглежда сме били пренесени в някаква паралелна вселена, и двете, не познаваме обичаите, не говорим езика. Какво се прави... — проплаках накрая.

— Какво се облича — скръбно отекна Дела. — Как е с Алекс?

— Ново.

— Ново?

— Почти не го познавам.

— Слиза ли под вода?

— О, престани — възмутих се аз.

— Очевидно това е първият въпрос, който си задават момчетата.
„Мацката слиза ли под вода?“

— Звучиш като някой от Втората световна война. В наши дни всеки духа на всеки — заявих, като се чудех как стигнахме дотук. В разговор с Дела често си задавам този въпрос.

— Оралният секс е незаконен в Юта — напомни ми тя.

След като затворихме, си купих още една кола и седнах да я изпия, като се питах разсеяно дали затруднението на Дела ще съсипе работата ми с Мак — точно както бях предсказала. После ми хрумна, с пробождање, че може би вече не се нуждая от работата си. Изведнъж се видях да живея в Лос Анджелис, да изкарвам голямата си американска кола от алеята на широка, празна улица, обточена с палми. Представих си как Мак казва, че мога да работя за него в Ел Ей. После размислих и го накарах да ми намери фантастична работа във филмовия бизнес. После ми щукна, с трепет, че Вен ще бъде там. Семейна сплотеност на всичкото отгоре! Трябва да е било писано!

Тъкмо стигнах до онази част, където раждах първото ни дете в американска болница — хубав декор, по-ефикасни болкоуспокояващи, Джордж Клуни в зелена престилка, — когато ми се зави свят. И тогава, изневиделица — след възхода винаги следва падение, — еуфорията премина в нещо наистина много неприятно. Чудовищността на онова, което бях направила, се стовари върху мен.

Вече няколко пъти заплашваше да се случи, но през нощта — и успявах да отбия чувствата в обятията на Алекс.

Ед! Какво беше станало с Ед? И какво възнамерявах да правя? Да се преместя в Лос Анджелис? Аз? Да изоставя живота си? Наистина ли?

О, боже мой.

Ами приятелите ми в Лондон? Нямаше ли да ми липсват? Ами Тереза и понитата? Ами дъждът и Би Би Си, и опашката в пощата, и черните лондонски таксита, и „Хародс“, и чашите чай, каквито трябва да бъдат, и безработните? В Лос Анджелис тези неща нямаше да ги има. Ами корените ми?

Опитвах се да си поема дъх, когато Алекс ме изтегли навън в един голф кабриолет — със свален гюрук.

— Откъде го взе? — попитах.

— Откраднах го — заяви той. — Не бях в клиниката за нищо.

— Взел си го под наем.

— Качвай се — подкани ме той.

— Къде отиваме?

— Почакай и ще видиш — отвърна той. — Качвай се.

Качих се. Потегли и гумите изпищяха.

— Спри! — изкрещях изведнъж. Той се обърна към мен уплашено, като продължи да набира скорост, а косата влизаше в очите му.

— Спри! — извиках отново.

Алекс натисна спирачката.

— Какво става? — попита.

— Аз имам чувства — отвърнах.

— Чувства? — повтори той.

— Да, имам чувства, ако не знаеш.

Погледна ме разтревожено.

— Ох-ох — въздъхна той. — Има ли лекарство?

— Алекс — започнах аз, — понякога... понякога имам нужда да знам къде отиваме.

Нещо в гласа ми трябва да го е стреснало, защото отговори бързо:

— „Ла Посада“. Най-хубавият хотел в Мексико.

— Да беше ми казал.

— Казвам ти сега — възрази той.

— Исус ще ми липсва — промълвих.

— Ще ни дойде на гости — увери ме Алекс и се усмихна.

— Но... — казах и се поколебах.

И в този момент на колебание го изгубих. Отвърна от мен лъчите на лазерния си поглед. Сега куп разноцветни пластмасови кошници се радваха на великолепието му. Ревнувах от кошниците.

— Просто — продължих аз, — смятам, че трябва да знам накъде върви тази връзка.

— Точно в момента — отвърна Алекс, като постави крак на газта, — поема на юг.

Последва прашното празно шосе и откъслечни изгледи към тюркоазеното море. Бели бетонени селца с червени тенекиени табели на кока-кола и църкви в испански стил.

И Алекс.

Как така аз, питах се, докато се носех по крайбрежието на Мексико с вятър в косите си и с мъжа, за когото не се омъжих, как се озовах понесена по крайбрежието на Мексико с вятър в косите си и с мъжа, за когото не се омъжих? Как стана това? Как точно? Припомнете ми.

Не че мислех, че съм с неподходящия мъж. Когато се обръщах да погледна Алекс, късата му красива коса, която се вееше около главата му, почернелите му ръце, хванали волана, гъстите му мигли, просто исках да се изгубя в него, да вляза под кожата му и да изчезна.

И, като се замисля, станах затворник в отделната си същност. Преследваха ме най-различни чувства — чувства, не съмнения, породени от собствените ми хищни мисли, които смучеха кръвта ми като новите, подобрени свръхсилни комари, които ме чакаха специално в хотелската стая снощи.

— Чувствата не са факти — би казала Вен.

Не съм напълно сигурна какво означава това, но мисля, че има нещо общо с объркване на чувството като представляващо външния свят, вместо вътрешния. Проблемът с чувствата е, че са толкова дяволски убедителни. Не можеш да се измъкнеш от тях — както като отидеш на триизмерен филм и колкото и да си повтаряш, че е илюзия, пак се навеждаш, когато летящата чиния полети срещу теб.

Когато Алекс се отклони от шосето и съобщи, че ще посетим някакви забележителни руини на име Тулум, осъзнах, че неприятното напрегнато усещане заседнало в гърдния ми кош, всъщност е страх. Хубав старомоден страх.

Е, сега имах Алекс.

Е, сега можех да загубя Алекс.

А се готвехме да направим нещо толкова разумно и обичайно като да разглеждаме забележителности заедно, с други двойки, с други туристи. Изглеждаше непосилно нормално.

Тулум се оказа храм на майте, разположен срещу Карибско море, построен на изящни сиво-бели пластове като пепел, оставена да се натрупа в цигарата. Топлите дебели стени се издуваха доволно навън, сякаш натъпкани с мъдростта на вековете. Изглеждаха изпълнени, удовлетворени, в покой. След като привършихме обиколката, поставих ръце на стените и оставих далечното присъствие на хората, които бяха живели на това място преди деветнайсет столетия, да се приближи и да ме докосне.

Спомням си как веднъж в училище ни показаха вертикалната линия, която представляваше историята на земята от самото начало. Имаше малък мултипликационен телевизор на колела, който се придвижваше нагоре-надолу отстрани на правата и се включваше тук-там, за да покаже какво ставало в дадения момент. Телевизорът трябваше да стигне почти до върха на линията, за да покаже динозаврите, а съвременната цивилизация се оказа малък отрязък най-горе. Почувствах се като в една от онези фокуснически зали, където перспективата е напълно изопачена.

Притисната до тези стари, топли стени, ме обзе същото чувство. Моята незначителност е невъобразима за мен. Невъобразима.

Знаех, че Алекс изпитва същото. Затова не си направих труда да го казвам гласно. По-късно седнахме един до друг на тревата, с гръб към храма и се загледахме в морето.

— Добре ли си? — попитах след малко.

— Да — отвърна той.

— Сигурен ли си?

— Да — потвърди той. — А ти добре ли си?

Поколебах се.

— Знаеш ли, че когато бях в Лос Анджелис, ти пишех имейли и просто ги изпращах в пространството?

— Наистина ли? — удивих се аз. — Какво пишеше в тях?

— О, най-различни неща.

Когато говореше, често имах чувството, че предава от някакво отдалечено място, предаванията се осъществяват само след като смахнат екип от редактори и специалисти ги приведат във форма и оставах с впечатлението, че ми поверяват само частица от онова, което Алекс наистина мислеше. Но, разбира се, точно това ме привличаше в

него. Имаше девет-десети тайнственост. Девет десети, които да оцветя сама.

— Провери ли си имейла в онова кафене? — попита той.

— Да — отвърнах аз. — Не е това, което мислиш.

— Какво мисля? — засегна се той. — Нищо не мисля.

Малко мълчание.

— Стари сме колкото руините — подхвърли с усмивка Алекс. — Ти и аз.

— Какво искаш да кажеш? — промълвих, като зърнах чудовището Достатъчно да наднича зад една палма на скалата.

— Знаеш какво имам предвид.

— Но би било хубаво — възразих аз, — ако си по-конкретен.

За миг ми мина през ум, че това не е типично за мен. Всъщност не бях свикнала с това... това... Думата „нищета“ изникна в главата ми. О, боже мой, помислих си с ужас, сигурно се превръщам в една от Жените, Които Обичат Твърде Много.

— Помниш ли, когато се видяхме за пръв път? — каза Алекс. Не ме гледаше.

— В ресторанта — промълвих.

— Знаехме — продължи той.

— Знаеше ли, че ще се кача в таксито?

— Да — отвърна той. — Но ако не го беше направила, щях да се върна и да те отведа.

— Как? — попитах аз — не можах да устоя.

— Не знам — разочарова ме той. — Някак си.

— Какво имаше в мен? — полюбопитствах. О, боже, разнищване до основи.

— Разпитваш ли ме?

— Просто искам да разбера точно — промърморих.

— Не е за разбиране — каза той. — Просто е. Да вървим.

Стана, улови ме за ръката и ме дръпна след себе си.

20.

„Ла Посада“ беше най-прекрасният хотел. Луксозен, но същевременно олющен и избелял по най-предразполагащ автентичен начин. Имаше колиби, диви места, красив стар покрит с мозайка плувен басейн с гравирани делфини по краищата и страхотни големи плоски хамаци, провесени между дърветата в сенчести кътове.

Освен това имаше сърповиден плаж с бял пясък и задължителната самотна палма, надвиснала над морето.

През деня лежах на плажа и мислех, ваканциите винаги са били за мен костелив орех. Почивките ми отварят твърде много място за екзистенциална Погнуса. Е, мисля, че беше екзистенциална — Погнусата.

Не съм сигурна какво означава екзистенциален — нещо, свързано със смисъла на живота. Знам, че е много трудно да вникваш в смисъла на живота, когато лежиш на някакъв шезлонг без абсолютно никаква видима цел.

Обичайният ми начин за прекарване на почивките е да чета лакомо книги, докато стане време да се прибера у дома, да се губя в тях. Бях намерила малка дървена лавица с книги във фойето, пълна с опърпани томове докторски любовни романи. Реших, че може да наляят масло в огъня, затова търсих, докато не изрових един трилър и го отнесох на плажа.

Имаше няколко големи бели дървени шезлонга, затова издърпах един изпод дърветата и се настаних. Ако снижах книгата сантиметър, имах изглед към зашеметяващ простор синьо небе. Половин километър нататък любопитна гърбава скала се издигаше от водата като гигантска костенурка, готова да се затътри към сушата.

Установих, че не съм в състояние да чета — нито една дума, по дяволите. Започвах изречение в книгата, а главата ми го довършваше с нещо свое. Смущения в линията. Опитах се да дишам дълбоко и да оставя мислите ми да се разнесат като облаци. Друг път. Мислите ми

бяха като лондонски облаци. Плътни. От стена до стена. И напълно безкомпромисни.

Замислих се как би трябвало да бъда щастлива. Казах си, че трябва да съм щастлива. Искам да кажа, можех да изброя ред причини за щастие, но действителното чувство някак ми убягваше. Чувствах се възбудена, развълнувана, обнадеждена, женствена, могъща, изплашена, жива и какво ли още не — но не се чувствах точно щастлива.

Алекс не беше с мен. Бе открил някаква повреда в колата. На мен проблемът не ми изглеждаше толкова ужасен — нещо свързано с предаването. Или преминаването? Както и да е. Бях на мнение да се обадим на фирмата за коли под наем, но той настоя, че само ще се скарат и сякаш изпитваше удоволствие от идеята да я поправи сам. Преди известно време излязох да видя как се справя и го заварих да човърка с наслада, като бършеше пръсти сладострастно в един мазен парцал. Като малко момче с „Лего“. Долавях удовлетворението му. Беше доста секси да го наблюдавам, но през повечето време главата му беше под капака, затова скоро се отказах.

Вече бяхме в „Ла Посада“ от няколко дни и — когато наистина се замислих, — осъзнах, че по някакъв смешен начин не се виждахме много. Алекс не обичаше да лежи на плажа и постоянно проверяваше разни възможни екскурзии или проучваше училището по гмуркане, или планираше епични обиколки с велосипед, или нещо друго.

Точно докато разсъждавах над това, един мъж и една жена навлязоха със сърфовете си в зрителното ми поле. Тя беше висока, стряскащо стегната и излъчваше някаква подивялост от живота на брега — Урсула Андрес във водолазен костюм. Разпознах я като момичето, което ръководеше плажните занимания — Мари Клер. Обичаше да я наричат Ем Си за по-кратко. Няма проблем.

Трябваша ми още няколко секунди, за да осъзная, че мъжът с нея е Алекс. Учеше го да кара сърф и той очевидно имаше природна дарба. Няма проблем.

Наблюдавах го с гордост. Е, опитвах се. Всъщност започнах да се питам защо, за бога, би искал да бъде с мен, след като можеше да бъде с нея.

Зная, разбира се, че това не беше особено рационална мисъл. Може би не харесваше характера ѝ. Може би тя не харесваше неговия. Може би чувствата му към мен бяха много по-дълбоки от всичко,

свързано с вътрешната дължина на бедрата. Но не бях сигурна. И в липсата на увереност имаше милион болезнени възможности, с които да запълвам часовете си.

Което ме наведе на въпроса дали Алекс би избягал с Мари Клер, ако тя беше на съседния балкон през сватбената му нощ. Дали това, че съм с него, не беше просто въпрос на съвпадение. Не че се оплаквах или нещо такова. Доброто съвпадение винаги е за предпочитане пред лошото.

Не че ме гризяха някакви сериозни злокобни мисли за намеренията на Алекс към Мари Клер. Тъкмо обратното, всъщност — знаех, че всичко става в главата ми.

И тогава ми хрумна, че никога не съм се измъчвала от подобни идиотски мисли за Ед.

Тук трябва да добавя, че се гордея, че не съм от ревнивите. Вижте, една част от мен твърдо вярва, че съм единствената жена в света. И обикновено, тъй като самата аз не харесвам други жени, ми е трудно да си представя, че гаджето ми харесва други жени. Както ми е трудно да си представя, че съм мъж. Но докато постоянно ми е трудно да си представя, че гаджето ми се заглежда по други жени, същевременно смятам, че всички жени на света са по-привлекателни от мен. И ако това звучи в известна степен противоречиво, мога само да кажа, че умът ми е изключително сложно нещо. Умът ми е способен на невероятни акробатични номера — докато кара мотоциклет по въже.

Един от любимите ми номера, например, е да вървя по улицата, да видя как някаква делова блондинка минава по другия тротоар и да се убедя, че приятелят ми в дадения момент стократно би предпочел да излиза с нея, вместо да излиза с мен. Почти стигам до съжаление — към приятеля ми който няма възможност да излиза с нея.

Въпреки това никога не изпадам в конкретни пристъпи на ревност към бивши приятелки или други такива. На гаджетата на Дела обикновено им избива пяна на устата само при споменаването на някой предшественик — налага ѝ се да крие старите снимки. Аз, от друга страна, винаги изпитвам дълбоко съжаление към бившите приятелки — напомнят ми на онези опърпани сценарии, натрупани по лавиците в кабинета на Мак, на онези филми, които никога не са били заснети.

С Ед, обаче, както казах, ревността никога не е била проблем (полуголата танцорка на име Чери е изключение, което потвърждава общото правило). Ед винаги е изпитвал това сладко смахнато убеждение, че е извадил късмет с мен, сякаш не би могъл да свали нещо по-добро. Все още го вбесявам, очевидно, но основната му позиция е... хм, смее ли да го кажа?... на признателност.

Затова никога не съм смятала, че Ед се заглежда по други. Чувствах се напълно сигурна.

О, боже.

Голяма въздишка.

Нищо чудно, че не се получи.

На вечеря ядохме печени скариди и пушено месо на маса под звездите. В ресторанта имаше малък ромолящ водопад и малък ромолящ оркестър в ъгъла. Китари, обаче, които бяха приятна промяна след маримбите. Когато седнахме, дойде патронът и ми подари красиво тропическо цвете.

Алекс заговори за Лос Анджелис, за живота си там и за плановете си. Открих, че се опитвам да отгатна дали съм включена в тях или не, като накрая поех дълбоко дъх и попитах:

— Ами ние?

— Идваш с мен, естествено — отвърна той.

Останах без дъх.

— Наистина ли? — прошепнах. Трябваше да прозвучи саркастично, като: „Нима смяташ, че ще зарежа целия си живот заради теб?“, но излезе доста сговорчиво — вероятно защото обмислях да зарежа целия си живот заради него, разбира се.

— Разбира се — увери ме той.

Ухилих се като глупак. Не можах да се сдържа.

— Но не искам да се мотая тук повече. Трябва да се върна — продължи той.

Отново ми секна дъхът.

— Но — попитах със запъване, — не планираше ли двуседмичен меден месец с Черил?

Той се наведе през масата и взе ръката ми.

— Ще бъдем заедно. Това е главното.

По-късно в леглото направих дупка за главите ни в милиардите възглавници, обвих крака около стоманените му бедра и казах:

— Мисля, че трябва да поговорим за Ед и Черил.

— Така ли?

— Да. Да прочистим въздуха.

— Има ли нужда от прочистване? — подхвърли той.

— Може би не — се изразих правилно — обърках се аз. — Може би имах предвид да хванем бика за рогата или да надзърнем в устата на коня — някакъв такъв израз.

— Какво не е наред? — попита той. Не отговорих, затова добави: — Настрана от очевидното.

— Какво е очевидното?

— Аз не съм човекът, за когото ти се омъжи. И обратното — отвърна той. — Това е очевидното.

— Всичко е наред — заявих аз. — Разкажи ми за Черил.

— Какво искаш да знаеш?

— Защо се влюби в нея?

— Не знам. — Сви рамене. — Попитай Черил.

— Тя не е тук.

— Не знам — повтори той. — Когато съм край Черил ми се струва, че Дядо Коледа може би съществува. Струва ми се, че старши заместник-президентът в студиото не е съвсем лош и ми мисли доброто. Струва ми се, че може и да съм най-обикновен човек, а не някакъв лъскав костюм, кух отвътре като изсъхнала тиквена семка.

— Охо — възкликнах аз, — изглежда, че тя ти липсва.

— Да — съгласи се Алекс, — въобразявах си, че Черил е моето спасение. Но това е заблуда. Дядо Коледа не съществува. А старши заместник-президентът в студиото се интересува единствено от разходите и нищо друго.

— И ти си тиквена семка?

— Не знам.

— Беше ли влюбен в Черил? — Изведнъж изпитах увереност, че ще бъде напълно честен.

Мисли цяла вечност, както му беше навикът, и накрая каза:

— Не точно.

— Тогава какво беше?

— Не знам — отвърна той след още известно време. — Тя някак пое нещата в свои ръце — всичко си вървеше самичко.

— Но какво — не мислиш, че ще бъдеш щастлив с нея ли?

— Напротив — възрази той. — Мисля, че щях да бъда щастлив с нея.

Опа.

— Да го кажем така — добави Алекс, — не мисля, че тя щеше да бъде щастлива с мен. — Кратка пауза. — Не искам да я направя нещастна. Не искам да живея по този начин.

— О — обадих се аз, — разбирам. — И след малко: — А мен няма ли да ме направиш нещастна? — Сякаш не исках да остана изложена на рисковете на нещастията.

— Може. Но ще бъде различно.

— Защо?

— Защото... — започна той. — Знаеш ли, сутринта след сватбата се събудих до Черил в онази хотелска стая и ми стана съвсем ясно, че това не е мечтата ми. Това не е мечтата ми.

Искаше ми се да го попитам дали това е мечтата му. Но нещо ме спря. Освен това той смени темата, като се надвеси и започна да ме целува надолу по корема.

След като се любихме, Алекс се обърна с гръб към мен, за да спи. Исках да е с лице към мен. Исках да заспя в обятията му. Исках да лежим притиснати плътно един до друг цяла нощ.

Не казах нищо. Но той ме чу, все пак.

— Винаги спя на лявата си страна — обясни. Всъщност не ставаше дума за това.

Затворих очи. Не можеше да не ми хрумне, че когато им позволявахме, телата ни разговаряха по-добре, отколкото можеха умовете ни. Или биха могли някога.

Едва когато се върнах на самотния си шезлонг на следващия ден, загледах се в онази странна скала-костенурка, без да чета книгата си, осъзнах, че изобщо не бяхме споменали Ед. Предполагам, че Алекс не искаше да знае за него.

Лежах там и мислех за идеята на Алекс да съкратим престоя си в „Ла Посада“ и да се върнем в Лос Анджелис заедно, за да се изправим пред действителността. Всеки път, когато поемах в тази посока,

изпитвах болка. Болеше ме, че той искаше да съкратим медения си месец.

Меден месец! Тръпки ме побиха от думата. Напомних си, че не бяхме на меден месец. Но тогава осъзнах, че част от мен смяташе, че сме... нетрадиционен меден месец, но все пак меден месец. И почувствах, че не бих могла да кажа на Алекс, че предложението му за съкращение ме наранява, защото ако отгатнеше, че ме боли, щеше да разбере и защо ме боли.

В този момент си спомних, не знам защо, онзи път, времето, когато бях около деветгодишна и баща ми ме заведе да ми купи палто. Това беше рядък и странен случай и до ден-днешен нямам представа защо той ме заведе да ми купи палто. Отидохме в онзи моден магазин на Кингс Роуд, където се продаваха удивителните детски палта от изкуствена кожа с косъм. Пробвах две — едното беше готин бежов цвят, другото стряскаща черно-бяла зебра. Знаех, че татко предпочита бежовото, но аз исках шареното. Исках го, исках го, исках го.

Колкото повече татко ми обясняваше защо бежовото е разумният избор, толкова повече исках зебрата. Накрая, изваден от търпение, той се предаде — можех да взема зебрата.

Първите съмнения се загнездиха, докато татко го плащаше. Наистина ли го исках сега, когато го бях получила? Нямаше ли да ми е трудно да го нося? Какво щяха да кажат приятелите ми? Сякаш сега, когато беше мое, нещо не му бе наред.

И никога не се почувствах добре в това черно-бяло палто. Никога. Накрая изпитах облекчение, когато ми умаля и видях как го изпратиха в Оксфам (представях си някакво бедно дете в Африка да умира от глад и жегата в моята злощастна зебра).

Не знам защо ми хрумна точно този случай. Но ми хрумна. Понякога ми се струва, че щях да съм по-щастлива с бежовото. Макар че щях да копнея за зебрата всяка секунда. Или може би заради това.

21.

За: Honey@globalnet.co.uk

От: mmm@wigwam.com

Тема: О боже мой

Дата: пети май — дванайсет и пет

Мим-версия: едно

Скъпа Хъни,

Отседнала съм в стаята за гости на Мак. Той е повален на легло от любовна мъка. Или поне така казва. Според мен може да е остър никотинов глад. Съвсем е откачил. Твърди, че през целия си живот не е прекарал нито ден на легло.

В офиса му е лудница. Очевидно служителите му вярват, че ако днес не присъства на насрочените съвещания, ще настъпи краят на света. Опитаха се да изпратят (а) специалист по нетрадиционна медицина и (б) психиатричен консултант. Постоянно пристигат кошници с плодове. И някой по грешка изпрати кошница с поздравления за новородено — пълна е с дрънкалки в пастелни цветове, бебешка пудра и плюшени зайчета.

И аз съм много изморена. Цяла нощ бяхме навън да спасяваме брака ти. Дел, Пол и аз мислим, че сме тримата мускетари. Дел се върна — взела си е две седмици отпуск и дойде да оправи пръстена в „Тифани“. Лагерува в хотелската стая на Ед. Казва, че не може да стои спокойно в Лондон.

Пол, честно казано, не смята, че искаш бракът ти да бъде спасен, но все пак дойде. Според мен се страхува, че би пропуснал нещо, ако не беше дошъл.

Ние с Дела, обаче, се убеждаваме все повече, че ти си се отдала на краткотрайни удоволствия и скоро ще ти прилошее от ореховия крем с бити белтъци, какъвто е

Алекс, и ще пожелаеш да дотичаш обратно при хрупкавия задушен морков, какъвто е Ед. Ако разбираш какво имам предвид.

Макар че, честно казано, това е повече мое мнение, отколкото на Дел. Не е сигурна, че трябва да се натоварва с твоите несгоди. Смята, че ти сама си забърка кашата и ти се пада да я изсърбаш, или някакво подобно мускетарско чувство. Възражих, че само ще пострадаме, ако се върнеш от Мексико да търсиш Ед, а него го няма. И й казах да си представи часовете, които ще трябва да висим на телефона, за да те слушаме, както и че шев навреме девет спестява. (Мускетарите използват много пословици.)

Всичко започна, когато завършвах психотерапевтичния си сеанс с Мак в бара на хотела. Забелязах, че Ед и Черил са влезли заедно.

Не изпадай в паника. Мисля, че Ед просто се държи любезно с Черил — както когато не е груб, — знаеш, оправя й настроението. Щом ги видях, грабнах телефона, обадих се за подкрепление — Дел и Пол, — а после отидох направо при тях и се наместих.

Черил беше на втората „Маргарита“. Нищо не искам да кажа, но знам, че се е запознала с Алекс в център за лечение на зависимости, което означава, че не бива да пие. Затова просто повдигнах вежда.

— Видях тази вежда! — възкликна тя.

— Сериозно? — възкликнах аз, като се опитах да я смъкна на място, но не успях. Веждата ми, вярна на истината в девета степен. Ако някога ми се наложи да се подложа на детектора на лъжата, трябва да го закрепят направо на веждата ми.

Черил погледна Ед.

— Никога не съм обичала алкохола — призна тя. — Не си падам по него.

— Добре — казах аз.

— Знаеш ли какво? — продължи тя. — Повръща ми се от самоусвършенстване. Самоусвършенствала съм се до козирката. Усвършенствах се до глупост. И за какво? —

Реших, че ще каже „За да ме зарежат на медения ми месец, ето за какво“, но тя се опомни навреме. — За нищо — довърши Черил.

Веждата ми трябва още да е била някъде горе, защото тогава тя заяви:

— Добре — изпуснала съм се. Можеш да ме съдиш. — И пресуши чашата си.

— Уха — обади се Ед.

Междувременно се бе появил Пол с миризливите си френски цигари и Черил също пропуши. Пол ни демонстрира своята техника „Симона Синьоре“ — включва отстраняване на малки пращинки тютюн от езика, при извадена цигара и леко разтъркване на палеца и показалеца.

— Да — намеси се Дел. — Известно иначе като предварителна игра.

Нещата потръгнаха. Струва ми се, че Пол забрави, че трябваше да сме мускетарите — или че действаше подмолно в името на Младата любов. Настоя да отидем в някакъв нощен клуб, където приятелите му изпълнявали травеститско представление в три действия.

Поприказвах с едно от действията на бара — беше доста красив, с дълга черна перука и розова гумена тясна рокля, с онзи невероятен мъжки задник, изпъкнал под гумата, и споменах, че е травестит, което го ядоса, защото очевидно е обратен. Разликата, предполагам е, че е хомосексуалист, облечен като жена, а не обикновен мъж, облечен като жена. Цялата тема е стопроцентово минно поле, казвам ти.

Както и да е, Черил уцели пътьом още няколко „Маргарити“. Постоянно ни повтаряше да не ѝ позволяваме да яде фъстъците, после лапаше фъстъци и възкликваше виновно „опа!“, сякаш фъстъците бяха изяли нея.

После пуснаха „Кога ще те видя отново?“ и Черил накара Ед да танцува с нея. Беше някакъв бавен танц и за момент ми се стори, че ще се сдушат. Искам да кажа, не

мислех сериозно, че ще се случи нещо — не наистина, наистина.

Просто не мога да си представя Ед да си падне по Черил. Но, от друга страна, при мъжете човек никога не може да бъде сигурен. Отличават се с ужасната склонност да виждат най-хубавото в жените и да недоглеждат най-лошото. Или, по-скоро, penisът им се отличава с тази склонност.

Казах на Дел и Пол, че според мен Черил се опитва да съблазни Ед, докато той беше все още невинен и не знаеше Истината. Пол не ми беше от голяма помощ — някакъв тайнствен обожател в клуба постоянно му изпращаше шампанско. Заяви, че никой не можел да бъде съблазнен от Черил, понеже нейната версия на съблазняването приличала на стенен фриз в училище за малки деца — само големи шарени букви и преувеличено усмихнати лица.

Дел изказа мнение, че Ед никога няма да бъде съблазнен, докато все още има надежда с теб.

Колкото до мен, познавам Ед много по-добре от двамата и той определено беше поласкан от вниманието на Черил. Определено. Проблемът на Ед, както знаеш е, че не знае колко е привлекателен. Пада по гръб от изумление, когато някой го намира за сексапилен.

Накарах Пол да стане и да танцува с мен, за да подслушваме какво си говорят. Темата, изглежда, беше румсървисът. Черил обясняваше нещо такова: „В живота няма нищо по-лошо от хотел с бавен румсървис“.

Когато песента свърши, всички се върнахме на бара и барманът донесе на Черил чаша шампанско, като каза, че била от тайнствен обожател. Надявахме се, че не е същият тайнствен обожател, който изпращаше шампанското на Пол. Но изпращането на тайнствени неща очевидно беше на мода.

Черил се огледа и заяви, че знае кой точно ѝ е поръчал шампанското. Твърдеше, че някакъв мъж в другия край на заведението ѝ изпращал сексуални флуиди. Всички

погледнахме нататък и видяхме мургав латински тип с къси крака и дълги ръце.

Пол попита:

— Какво е определението ти за сексуални флуиди?

— Нали знаеш, когато някой те гледа в очите твърде дълго — неприлично дълго. Тръпки ме побиват. Искам да кажа, все едно да си размахва онази работа срещу мен. Погледнете го — добави тя, — повече прилича на маймуна, отколкото на човек. — И отпи от шампанското.

Трябва да кажа, че на този етап започвах да изпитвам известна симпатия към Черил, но Ед, който беше доста тих цялата вечер, изведнъж се събуди и възкликна:

— И ти ще изпиеш това шампанско?

— Да — отвърна Черил.

— И го нарече маймуна? — продължи Ед.

— Да! — заяви тя и пак надигна чашата.

Ед просто изглеждаше отвратен.

Черил му направи номера с миглите, но в забавено движение, вследствие на количеството алкохол в организма си, предполагам. После каза:

— За какво мислиш, Еди?

— За нищо — изсумтя той.

В този момент пристигна нова чаша шампанско от човекоподобния обожател в другия край и Черил вдигна чашата срещу него.

Хвана израза на Ед и настоя:

— Кажи ми за какво мислиш? Знам, че мислиш за нещо.

— Добре. Прозрачна си. Мисля, че си прозрачна.

— О, хубаво, вече не ми е скучно — обади се Дела.

После Ед към Черил:

— Защо флиртуваш с мен?

Първата ми мисъл беше, че Черил ще припадне. Празни надежди. Хвърли питието си в лицето му.

— Ти нищо не знаеш. Не ми пука, че си британец! — изкрещя тя.

Всички се спогледахме с недоумение — британец? Британец? Не се задълбочих много. Имах ужасно предчувствие както следваше. Сграбчих ръката на Черил, но тя ме праметна на пода с едно-единствено мигновено движение от някое бойно изкуство.

Докато лежах на пода, тя каза на Ед:

— Флиртувам с теб, защото съпругата ти — твоята съпруга — думата очевидно произведе почти същото студено и зашлевяващо действие като чашата шампанско минута по-рано, — каква дума използвахте? — шибя съпруга ми — моят съпруг, — в Мексико.

Ед погледна към мен. Аз извърнах очи колкото можех по-бързо.

Не достатъчно бързо. Или може би веждата ми отново ме издаде, защото Ед ме сграбчи и ме помъкна навън. Минахме през пожарния изход и се озовахме на уличката зад клуба.

— Смятам, че трябва да поемеш това много, много бавно — опитах се да го успокоя. — Смятам, че трябва да го приемеш минута по минута — не, секунда по секунда. — Опитах се да го накарам да седне. — Дишай — напомних му и го погалих по корема. — Вдишвай с корема, сякаш надуваш балон.

— Разкарай се — процеди той. — Лъгала ли си ме?

Аз бях онази, която седна. Не съм свикнала да допускам грешки. Беше ужасен удар. Седнах на купчината подноси за хляб.

— Заслужавам по-добро отношение — продължи Ед.

И е толкова прав. О, боже мой — толкова е прав.

Затова му разказах цялата история за теб и Алекс и завърших с думите, че всичко беше просто твойт опит да избегнеш близостта, защото в известен смисъл Алекс бе действал като някаква странна застраховка срещу факта, че Ед наистина е Човекът, че фантазията за Алекс ти е пречела да видиш действителността на Ед и да го пуснеш в живота си като мъжа, който ще обичаш и който щеше да

бъде до теб. И че ако Ед успееше да види нещата в тази светлина, има надежда.

Но той каза само:

— Разкарай се. — Но не грубо. После добави: — Вен, все пак защо правиш всичко това?

— Какво искаш да кажеш?

— Нима смяташе, че не мога да се справя сам?

— Не — отвърнах, малко плахо.

— Тогава какво правиш?

Нямаше да ми се размине. Промълвих:

— Спасявам света. Не виждаш ли?

— Като прогонваш лошите неща?

— Да.

— Е, аз съм възрастен — увери ме Ед.

— Тогава се дръж като възрастен — заявих аз.

— Добре.

Имах чувството, че сме сключили някакъв договор или нещо подобно.

Ед си тръгна. Не каза довиждане. Просто си тръгна. Нямах нищо против. Чувствах се по-близка с него от всякога досега.

След като си поплаках, се върнах в клуба. Изведнъж заведението се беше претърпало. Никаква следа от Черил.

Когато накрая открих Дел и Пол, разбрах, че съм пропуснала най-хубавото. Черил танцувала върху масата, а дългоръкият стоял отдолу и я съзерцавал с обожание.

— Къде е тя? — попитах.

— У дома — отвърна Пол.

— С него — добави Дела.

Помислих, че се шегуват. Не се шегуваха. Тогава се приближи един висок, красив австралиец. Искаше да знае къде е момичето с големите очи. Онова, на което изпращал шампанско.

И така, тази сутрин се отбих в хотела, за да се уверя, че Ед е добре. Искам да кажа, не бях забравила за нашия договор, но смятах, че може би иска да поговорим — или да ми зададе някои въпроси за теб и Алекс. Тоест, смятах,

че най-малкото ще бъде в шок, а аз ще му окажа Първа помощ.

Намерих Пол и Дела в малко опълчение в коридора.

— Какво става? — попитах.

— Той е вътре — отвърнаха те, като посочиха вратата.

— Естествено, че е там — заявих аз.

— Това е стаята на Черил — изсъска Дела.

— О, боже мой — възкликнах, като видях номера на вратата.

— Да, точно така — о, боже мой — съгласи се Дела.

— Какво прави там? — възмутих се.

— Мисля, че е някаква бърканица от любов и омраза — намеси се Пол, който хранеше Онория с някакъв кроасан от изоставен поднос със закуска. — Нали знаеш, като Скарлет и Рет — когато тя му отказва секс, а той я „взема“ и на следващата сутрин тя е жена, защото се е нуждаела само от едно хубаво...

— Пол — прекъсна го Дела, — откъде можеш да знаеш за нуждите на жената?

— Скъпа — отвърна Пол и пое дъх в подготовка за словоизлиянието си.

— Какво прави Ед в стаята? — изкрещях аз, преди да е започнал.

— Върнах се тук снощи — обясни Дела, — и заварих маймуночовекът в някаква странна отбранителна поза с протегнати ръце срещу Черил. Тя натискаше навътре в гърлото адамовата му ябълка с показалеца на дясната си ръка. Ед гледаше. И когато приключи с маймуночовека, се заприказва с Ед. Легнах си.

— За какво се заприказваха? — поинтересувах се аз.

— Познай — подхвърли Пол.

— Не знам — признах аз. Мразя, когато не знам нещо.

— За Хъни и Алекс, естествено — намеси се Дела.

Погледнах подноса със закуската.

— Той яде кроасани, тя овесена каша. Той пи чай, тя кафе. Той хапна пъпеш, тя банан.

— Виждам — кимнах аз. — Мислите ли, че не са спали цяла нощ?

— Може би — предположи Дела.

— Мислите ли, че — сецат се, — са го направили?

— Според мен не — заяви Пол, — като съдя по банана.

— Какво? — възкликнах и ми се зави свят.

— Шегувам се — засмя се Пол.

— Откъде да знаем дали са го „направили“ или не са?

Точно докато произнасяше „направили“ — доста високо, — вратата се отвори и излезе Черил. Изгледа ни така, сякаш бяхме някакви папараци, разположени пред прага ѝ, без да каже нито дума.

Мислех, че поне Пол ще намери смелостта да каже нещо, но той беше безмълвен като останалите. След миг тя се обърна и тръгна надолу по коридора.

— Отива в Анонимни Алкохолици — обади се Пол.

— Откъде знаеш? — попитах аз.

— Познавам — увери ме той.

Мак стене, което според мен означава, че иска малко внимание. Опитах се да доведа Дела, но тя не иска да дойде. Казва, че ще поръча да направят пръстена на две обици, ще ги продаде и ще даде парите на Мак. Сигурно знае, че не става дума за парите, но тя е отрицателно настроена към цялата история и това е още един костелив орех, който нямам време да разчупя.

Обичам те, сестричке,

Вен xxxxxxxxxxxxxxx

22.

Алекс ме откри на моя шезлонг. Носеше два комплекта шнорхели.

— Хайде — подкани ме той и протегна ръка.

Плувахме до костенурковата скала с шнорхели, а Мари Клер — Ем Си (онази със стегнатите бедра) — ни следваше с малка лодка.

Гмуркала съм се с шнорхел единствено като дете през ваканциите по английското крайбрежие, затова когато стигнахме зад скалата и си сложих маската, си помислих — не знам какво си помислих, всъщност, не мислех за нищо особено. Искам да кажа, рибите са ми толкова интересни, ами, колкото могат да бъдат рибите.

Потопих лице във водата и пасаж малки електриково сини риби доплуваха пред мен и ме погледнаха любопитно в очите. После се отдалечиха с едно движение на опашката. Извадих лице от водата и избухнах в смях. Човек не открива често нови и радостни неща в живота. Почувствах се така, както когато сте току-що проходило дете и откривате, че можете да хвърляте храната си на пода.

Гмурках се цяла вечност, не можех да се наситя. Дори видях нацупен октопод да се свива като ембрион в дупка под някакви скали.

Бях толкова погълната, че не се сецах за Алекс, но тъкмо когато се запитах къде е, се натъкнах на него. Беше маска до маска с дългокраката Ем Си. Сочеха си разни риби и се смееха.

Продължих да се гмуркам, като останах много спокойна и зряла. Алекс и Ем Си (Мари Шибаната Клер) се гмурнаха надълбоко заедно и в един момент той я дръпна за ръката, за да ѝ покаже нещо.

Когато излязоха на повърхността за въздух, доплувах до Алекс и му креснах в ухото:

— Осъзнаваш ли, че това е равностойно да шибаш ски инструкторката?

Не знам дали Ем Си чу или не, но отплува нанякъде. Алекс се качи в лодката и свали маската си.

— Какво точно имаш предвид? — попита той.

— Алекс, недей.

— Какво?

— Не се преструвай, че не знаеш за какво говоря — отвърнах аз.

— Добре — съгласи се той с безразличие.

— Слушай — изсъсках аз, работейки като луда с плавниците, за да се задържа във водата, — ако не ме искаш, добре — просто кажи. Ако смяташ, че бягството ни заедно е някаква огромна грешка, ами, добре — просто кажи — последното беше крясък.

— Хъни — отвърна Алекс, — двамата с Ем Си се гмуркахме.

Произнесе гмуркахме така, сякаш бе нещо вродено невинно. Произнесе го така, сякаш не съзираше никаква видима връзка между гмуркането и катастрофата.

— Гмуркали се! — изсумтях аз с цялото възможно презрение.

— Да — потвърди той, — гмуркахме се.

(Колкото повече повтаряхме думата, толкова повече зазвучаваше като някакъв ужасен жаргонен евфемизъм за орален секс.)

— Всъщност — срязах го аз, — флиртуваше. С Мари Шибаната Клер.

— Флиртувал съм? — повтори той с нещо, което изглеждаше като истинско учудване. Кое то не означава, че не го правеше — флиртуването. Но може би означава, че не знаеше, че го прави.

Тогава Алекс сви рамене.

— Права си — каза той. — Тя е еквивалентът на ски инструкторката.

Оттук, струва ми се, следваше, че флиртът с нея не се брои и че не бива да му отдавам значение.

Започваше да ми писва от заключения.

— Ти й държеше ръката — възразих аз.

— Аз... какво?

— Държеше ѝ ръката.

— Това е абсурд.

— Видях те.

— Слушай — заяви той, — недей да започваш с мен. — С определено подчертаване на „недей“.

— О, разбирам — отвърнах аз. — Това е нещо, с което Черил се е примирявала.

— Черил не е твоя работа — сряза ме той.

Потопих глава обратно във водата. Когато изплувах, попитах:
— Опитваш се да ме отблъснеш, като флиртуваш с Ем Си, така ли?

— Не — каза Алекс.

— Да — казах аз.

Разговорът не вървеше наникъде, затова отплувах към другата страна на скалата. Чудех се какво ли е да плачеш под вода, но нямах сили да събера нужната енергия. Запитах се дали рибите имат чувства.

След известно време някакво диво лице се появи в зрителното ми поле. Беше познато лице, с щръкнали пипала от черна коса над водната повърхност.

Изплувах с писък. Както и лицето — макар че не изпищя. Свалих маската си.

— Здравсти — каза той, сякаш току-що се беше блъснал в мен в супермаркета, до хладилника със замразен грах.

— Ед — промълвих аз.

Усмихна се. Харесвам тази усмивка.

— Какво? — попита той.

— Когато се усмихваш — обясних аз, — ме караш да мисля, че всичко е наред.

— В този случай си вземам обратно усмивката. Да отидем някъде, където можем да поговорим.

Когато се върнахме обратно на брега, Алекс излезе от водата с вид на Джеймс Бонд и аз изпълних представянето Алекс — Ед, Ед — Алекс, а те изпълниха „да, срещали сме се“, кимнаха си възпитано и, боже мой, бяха толкова любезни, че човек би помислил, че сме на градинско увеселение у Кралицата.

Алекс се обърна към Ед:

— Виж, не си съставяй погрешно мнение.

Разбрах какво се опитва да каже, но в жегата на момента прозвуча погрешно.

— О, ясно. Искаш да кажеш, че всъщност не шибаш жена ми? — подхвърли Ед.

Такъв е животът, помислих си. Стоя на карибския бряг с двама полуголи мокри мъже, които се карат за мен. Почувствах, че в мен се надига речта при получаването на моя Оскар — „И бих искала най-вече да благодаря на всички онези хора, които ме свалиха на земята и

ми казваха, че никога няма да успея. На всички онези момчета в училище, които казваха: «Хубави крака, срам за лицето». На всички онези неодобрителни лели, които смятаха, че никога няма да постигна нещо в живота искам да ви благодаря на всички. Защото, честно казано, фактът, че ви опровергах увеличава удовлетворението ми в този момент.“

— Момчета... момчета — намесих се, като се стараех да не се смея.

И двамата ме погледнаха с презрение. Знаеха точно какво става в главата ми и то не им харесваше. Усмивката ми пресъхна. Не е честно — не можеш да спечелиш, дори когато печелиш.

— Не съм дошъл да се боря за теб — подхвърли язвително Ед.

— Но как ни откри? — попитах аз.

— Исус ме доведе.

О, боже мой. Лоша работа. Обърнал се е към Господ.

— Каза ми, че сте сменили хотела — добави Ед.

— А, този Исус — успокоих се аз.

— Дойдох тук понеже смятам, че трябва да се справим с това положение като възрастни хора.

— Аз съм съгласен — обади се Алекс.

— Мисля, че трябва да разгледаме всичко на студена дневна светлина — продължи Ед.

— Това са Карибите — напомних му аз. — Според мен ще установиш, че тук няма много студена дневна светлина.

— А според мен ти ще установиш, че ще успеем да съберем малко.

— Благодаря ти, Ед — заявих аз. — Много ти благодаря. — Чувствах се оживена. Искаше ми се да го убия. Ед е единственият човек на света, когото някога наистина съм искала да убия. Завих се с една хавлия и хукнах към стаята си.

Когато стигнах там, влязох под душа и изкрецях. Не можах да се сдържа — просто нададох един огромен писък от типа на филмите на ужасите.

23.

Обадих се на Вен у Мак.

— Чела ли си „По-слабо познатият път“? — попита тя.

— Не! — отвърнах, като почувствах надигането на нов писък.

— Ще ти я изпратя с „Фед-Екс“.

— Недей — казах аз.

— Е, щом си с такова отношение, няма. Но всъщност трябва да знаеш само какво гласи първото изречение. „Животът е труден.“ Е — вече не се ли чувстваш по-добре?

— Мислиш ли, че може да съм действително луда? Нали знаеш, клинично луда. Майка казваше, че пралеля Нора била луда — беше в лудница и всичко останало. Според мен генът се предава.

— Виж — започна Вен, — ако изхождаш от позицията, че животът е или трябва да бъде лесен, тогава си постоянно разочарована — и постоянно в положението на жертва. Ако изхождаш от позицията, че животът е труден, тогава си приятно изненадана, когато в банята има достатъчно топла вода. Чудех се къде ли е отишъл Ед.

— Животът ми е съсипан — съобщих аз.

— Когато се правиш на жертва — продължи Вен, — всички останали се превръщат в преследвачи или спасители, тъй като...

— Аз не съм — прекъснах я, — жертва. Много ти благодаря.

Мълчание.

— Сестричке — обадих се, — нуждая се от помощ.

Още мълчание.

— Представи си, че си в съвсем точното положение в съвсем точния момент от живота си — каза Вен.

— Ха! — възкликнах аз.

— Представи си го — настоя тя.

Затворих очи.

— Добре.

— Представи си, че си там, за да научиш нещо, което ще те отведе напред в живота.

— Би било хубаво — подхвърлих аз.

— Важно е да се правят грешки — продължи Вен. — Всички ги правим. Вярно, някои грешки са по-големи от другите. Някои грешки са огромни грамадни идиотщини... — Прехапа си езика. — Съжалявам — забрави, че съм го казала. Грешките са хубаво нещо. Наистина. Те са указателни стълбове.

— Мислиш ли? — попитах, обзета от топло сияние.

— Сигурна съм — изведнъж каза тя, като развали всичко, — мисли за цялата работа като за много труден епизод от Сляпа среща.

— Вен!

— Хъни — въздъхна тя, — не мога да го анализирам.

— Каааакво? — възмутих се аз. — Откога не можеш да анализираш нещо?

— Откакто... откакто... Искаш ли да говориш с Дела?

— Тя там ли е? — учудих се аз.

Дела се обади.

— Ах, ти, малоумна идиотко — възкликна тя.

— Хей. Здрасти. И аз те обичам.

— Мак не е тук — обясни тя. — Опитваме се да намерим касовата бележка за пръстена, за да мога да го върна.

— За бога, просто му върни пръстена и му кажи, че няма да се омъжиш за него.

— Не мога.

— Да, можеш. Той не може точно да те накара да се омъжиш за него.

— Не познаваш Мак — възрази тя.

— Познавам го.

— Тогава? — Имаше право. — Чувам, че Ед се е появил.

— Да — признах аз.

Чух шепот и боричкане.

— Има някой на вратата — съобщи Дела. — Вен отиде да отвори. Не е Мак — той нямаше да звъни. Е — кой е твоят мъж, Алекс или Ед? — И като изимитира гласа от Сляпа среща: — „Решението е ваше.“ — После я чух да казва „Пак ли дойде?“, но не към мен.

Чу се тропот. Очевидно телефонът бе паднал. Повторих няколко пъти „ало“ и накрая Вен се обади, за да съобщи с шепот:

— Жената току-що пристигна. О. Боже. Мой.

— Коя е тя?

— Съпругата на Мак — обясни Вен.

— Не може да бъде — промълвих, но дори докато го произнасях, знаех, че можеше. — Какво прави Дела?

— Прегръща я.

В този момент разговорът приключи доста грубо. Но аз наистина се почувствах малко по-добре, като знаех, че не съм сама в прецакването си, като знаех, че хората по целия свят се прецакват заедно с мен... и бях благодарна. Всъщност, изпитах лек порив на обич към Вен и Дела и изведнъж си представих как купувам на двете им чанти „Прада“ като жест на неумиращите си чувства. Но още докато го мислех, знаех, че в действителност никога няма да го направя.

От Алекс нямаше и следа. Заметнах саронга си — като сега изглеждах доста автентично обрълена, — и отидох на рецепцията, за да разбера коя е стаята на Ед. Не знаех какво ще кажа, но определено исках да се възползвам от момента, докато все още ми беше останала малко смелост след разговора с Вен и Дела.

Упътиха ме към стаята на Ед. Всичко беше тихо — и тъмно. Изглежда подрямваше. Не бях особено изненадана. Ед сякаш винаги проспива възможностите. Прилича на Мечо Пух или нещо такова. Ед може да спи по време на ураган.

Влязох и седнах на леглото. Човекът в леглото се надигна с писък. И аз изпицях. Беше Черил.

Вторачихме се една в друга.

— Много се радвам да те видя — изтърсих накрая. Ето в какво настроение бях.

— И аз — каза тя. Не мисля, че говореше сериозно.

— Защо си тук? — попитах.

Отвърна, че е дошла да ме изхвърли от енергийното си поле.

— Добре — заявих и закрачих из стаята като Шерлок Холмс. — Може да го уредим. Вие двамата с Ед...?

— О, не — увери ме тя. — Двамата с Ед не се харесваме. Тук има ли свестен румсървис?

— Не мисля, че изобщо има румсървис — отвърнах и отпих глътка вода от нейното шише „Евиън“. — Защо не харесваш Ед?

— Ами, струва ми се, че чисто по същество харесвам Ед. Но егото ми не го харесва, понеже Ед не ме харесва.

— Разбирам. Е, значи си дошла, за да ни разгониш фамилията?
Тоест — не казвам, че не си го заслужаваме.

— Това е много отрицателна нагласа.

— Нима имаш положителна нагласа?

— Реших — започна тя, — че мога до края на живота си да се питам къде сбърках. Или мога да дойда тук и да разбера. — При тези думи избухна в сълзи. В изоставени ридания по-точно. Не знаех къде да гледам. Хрумна ми, че може би трябва да се приближа и да я прегърна, но после си казах, че може да е малко неуместно.

Накрая промълвих:

— Никъде не си сбъркала.

И го мислех, наистина. Зачудих се как да ѝ го внуша.

— Алекс и аз — започнах, — ние сме... — не намирах думите.
— Ние сме откачени. Няма нищо общо с теб. — После добавих: — Алекс те обича. Сам ми каза. — Но това я накара да захлипа още по-силно.

— Щастливи ли сте двамата заедно? — задави се тя между две ридания.

Хванах се, че правя физиономия както в училище, когато чуете, че ви викат при директорката. За щастие Черил не ме гледаше. Вдигнах ръка и пригладих лицевите си мускули обратно във форма.

— Не мога да отговоря на този въпрос — казах аз, но тя продължи да лежи и да чака отговор. Затова накрая изтърсих: — Все едно да попиташ Айнщайн дали две по две е равно на четири.

— Моля? — извика тя.

— Твърде просто е.

Настъпи мълчание. После продължих:

— Това е целта, нали? Да се правим взаимно щастливи.

— Е, при всички положения целта не е да се правим взаимно нещастни — заяви тя, като се разведри малко при това доказателство за моята глупост.

Отпих още малко минерална вода.

— Е — въздъгнах. — Сега какво?

— Ще поговорим всички заедно — реши тя. — Ще споделим всичко групово.

— Сериозно ли говориш?

— Сериозно като сърдечен удар — увери ме тя.

— Те са отвън — прошепнах на Алекс, — чукаат на вратата.

— И двамата? — ужаси се той.

— Да.

— Кажете им да си вървят.

Отворих кепенците и подадох глава навън. Черил и Ед стояха там, оградени от яркорозови тропически цветя, сякаш бяха в сватбена беседка. Спомням си как ми хрумна, че представляват хубава двойка.

— Той не иска да играе — съобщих аз.

— Кажете му, че трябва да поговорим — заяви Черил.

— Искат да споделим някои неща — обърнах се към Алекс.

— Попитай Черил коя част от „не“ не разбира — н-то или е-то — избъбри Алекс, докато се опитваше да се покатери на гардероба в нетърпението си да избяга.

Предадох въпроса на Черил.

Тя направи физиономия.

— Понякога ми казвах така — обясни тя. — Виж, тук ми е много горещо. Трябва да се върна при климатичната си инсталация. — Тръгна си с унил вид.

Ед се приближи към мен и кепенците.

— Здравей, скъпа — прошепна той.

Излязох навън на верандата.

— Ед — започнах, — това е ужасно. Не го прави.

Не можах да продължа, защото в този момент пристигна един келнер с поднос чай и го постави на масата на верандата. Сигурно го беше поръчал Алекс.

Келнерът си тръгна.

— Пийни малко чай — предложих.

— Липсваш ми — каза Ед.

Арррр! Изкрещях, но не на глас. Вътрешно. Болеше. О, боже мой — толкова много болеше.

Това вина ли е, запитах се. Не съм сигурна, че дотогава съм имала много причини да изпитвам вина. Нищо чудно, обаче, че в Библията се говори толкова много за нея. Нямах представа. Но от друга страна, може би не изпитвах вина. Може би беше загуба.

Каквото и да беше, исках да си отиде. Исках Ед да си отиде. Но му налях чаша чай и я вдигнах, за да му я подам.

— Ед — промълвих, — моля те, откажи се.

— О, не се тревожи — каза той. — Отказвам се. Слава богу. Трябваше да се откажа преди години. Трябваше да се откажа, когато за пръв път осъзнах степента на твоята вманиаченост в себе си. Когато за пръв път осъзнах, че никога няма да пораснеш. Приличаш на тийнейджър пред пубертета, който мисли, че е първият човек на света, който някога е изпитвал някаква болка. Е, знаеш ли какво? Не си нито специална, нито различна. Правиш всичко заради себе си. Всичко! Всичко за себе си, като се опитваш да си докажеш, че си добре. Е, знаеш ли какво? Добре си. Голяма работа. Сега може би можеш да надраснеш прецакването.

— Това една или две бучки захар беше? — попитах аз. Ръката ми трябва да е треперела. Чашата потракваше в чинийката си.

Ед се завъртя и си тръгна.

— Моля те, върни се у дома — извиках след неговия отдалечаващ се гръб.

— Опитай се да ме спреш! — беше отговорът.

Вътре в хотелската ни стая Алекс четеше незаинтересувано на леглото.

— Чу ли нещо от това? — подхвърлих, като му подадох чашата чай.

— Какво?

— Нищо.

Седнах на леглото.

— Ох — въздъгнах. — Мислиш ли, че раждането е болезнено?

— Различен вид болка е — отвърна той.

Виждате ли, знае за какво говоря. Човек би помислил, че емоционалната болка не е физическа болка, но в този момент беше и епицентърът се намиреше вдясно от сърцето ми.

— Ще отидем на излет утре — продължи Алекс, — и когато се върнем, те ще са си отишли.

Качих се до него на леглото.

— Не смяташ ли, че е поне относително добра идея да поговорим? Четиримата? — предложих аз.

— Няма какво да си кажем — отвърна той. — Всички знаем какво стана.

Върна се обратно към книгата си. Беше намерил някакъв стар екземпляр от много ерудирания Син пътеводител в Мексико и го четеше от кора до кора — дребният шрифт те развеждаше през музеите експонат по експонат. Вече беше стигнал до средата.

— Черил мисли, че е допуснала някаква грешка — обадох се аз.

— Ще ѝ напиша писмо.

— Иска да знае дали сме щастливи.

— Тук пише, че Коба е най-слабо посещаваната забележителност в Мексико — заяви той. — При всички положения ще бъдем единствените хора там.

— Слушай — казах след малко, — искам да ти кажа нещо. Ако някога съжалиш, че си с мен — дори за една секунда, — искам да ми кажеш.

— Добре — съгласи се той, — и обратното.

— Добре. Искам да кажа, ако някога ме сметнеш за егоистка...

— Егоистка? — повтори той. Затвори пътеводителя си, объркан.

— Какво искаш от мен?

— Не знам — признах аз. — Нещо.

Взря се в мен продължително.

— Знаеш ли какво — промълви нежно накрая, — трябва да я караме по-полека.

— Не говори глупости — възразих аз. — Говориш за двама души, които отвлечат хеликоптер под силата на една целувка.

— Имам предвид нещата между нас двамата. Знаеш какво искам да кажа.

— Това заради инцидента с Мари Клер ли е? Защото го направих голям въпрос?

Той се усмихна. Протегна ръка и погали косата ми.

— Всичко ще бъде наред — обеща Алекс.

— Знам какво ще кажеш — простенах аз, — ще кажеш, че имаш нужда от малко пространство!

Не отрече. Претърколи ме в обятията си.

— Имаше цялото пространство на света — уверих го, като се сетих как беше през последните два дни. — Имаше цели футболни стадиони, по дяволите.

— Някои хора, както знаеш, се нуждаят от пространство.

— Знам — възкликнах с такава интонация, сякаш ме бе осенила някаква гениална идея, — защо не се върна да живея в Лондон, а ти можеш да живееш в Лос Анджелис, и тогава ще имаш малко пространство! — триумфално.

Настъпи мълчание. Продължи да ме прегръща. Сякаш нямаше да ме пусне каквото и да кажех. След малко се обади:

— Знай, че винаги ще те обичам, каквото и да се случи.

Останах да лежа, като оставих думите да преминат през ума ми. Не знам защо ми прозвучаха като смъртна присъда.

24.

Както се оказа, не бяхме единствените туристи в Коба, но това нямаше значение. Руините на древния град бяха разпръснати щедро под формата на малки каменни гърбици, очукани и победени в борбата си да избягат от задушавачата мрежа на джунглата.

Джунглата винаги ме е изнервяла. Не че съм ходила много в джунглата. Трябваше да кажа, че мисълта за джунглата ме изнервя. Всичките тези невидими пълзящи неща. Беше задушно, пълно с насекоми, а птиците — обикновено харесвам птиците, — птиците не можеха да се опишат по никакъв друг начин, освен като оглушителни.

Но тогава изведнъж се натъкнахме на езеро.

— Коба означава Град на набраздената от вятъра вода — обясни Алекс.

— Красиво име — отвърнах. По-красиво от самото езеро, което се отличаваше с мътносиво локвообразно качество. И никакъв вятър.

Покатерихме се по огромни, рушащи се каменни стълби до ронлив храм на майте на върха. Беше ми горещо и заядливо, и изведнъж ме заля вълна на досада от забележителностите. Страдам от това от дете — обвинявам баща си, че направи ентусиазма принудителен. Симптомите на отегчение, тежест, сънливост и непреодолимо желание да се прибера у дома и да гледам „Семейство Симсън“.

— Катурнатия бог — каза Алекс, като посочи скулптурата на входа на храма.

— Катурнатия бог? — повторих, като се поразсъних малко.

— Да — потвърди той. — Почитан е в тази местност. Високо ценен. И — продължи Алекс, като ме поведе вътре в храма, заровил глава в пътеводителя си, — от многобройните стели, намерени тук, надгробна колона номер двайсет е описана като „великолепно оборудвана“.

— Ужас — чух да казва познат калифорнийски глас. — Бог отговори на молбите ми.

— Определено добре украсен — отвърна още по-познат английски глас.

Алекс ме сграбчи и ме избута зад един от гробовете. Клечахме като идиоти, докато Черил и Ед разчитаха надписите на различните гробове.

— Имам чувството, че съм в „Звука на музиката“ — прошепнах на Алекс.

Всъщност, мечтата на живота ми е да бъда в „Звукът на музиката“ понеже, въпреки че Тереза беше добра заместник-майка, никога не ни е пяла за пакети, увити в амбалажна хартия и завързани с канап.

— Шшт — сръза ме Алекс.

— Шницел с юфка — отвърнах аз.

— Какво? — изсумтя той, ядосан, без да слуша.

— Шницел — повторих, този път по-високо. Прозвуча като кихавица.

— Ето — просъска той и ми подаде салфетка, — моля те, тихо.

Не зная дали беше досадата или желанието да вбеся Алекс, но нещо ме накара да продължа.

— Медни месингови менци — прошепнах аз.

— Топли вълнени ръкавици — се чу от другата страна на надгробната плоча.

И така — малко като Лизъл, — поех шумно дъх. Появи се усмихнатият Ед и играта започна. Двамата с Алекс трябваше да излезем и всичко беше много неудобно, без да споменавам жегата и потта. Мястото приличаше на фурна. Черил приличаше на топяща се свещ — не я бива много на топло.

— Идеята беше моя — призна Ед.

— Мислех, че се прибираш вкъщи — казах му аз.

— Няма да се откажа от теб — отвърна той.

— Звучи като друга песен? — предположих аз.

— Не. Само като лоша реплика.

— Нищо — успокоих го аз. — Позволено ти е да казваш лоши реплики в истинския живот. Само във филмите не е.

— Извинете ме — обади се Алекс. И излезе навън.

Последвахме го.

Оказа се, че Ед и Черил бяха дошли с такси, но когато стигнахме до паркинга, таксито им бе заминало.

— Трябва да съм го накарала да замине на духовно ниво — заяви Черил. — Беше таксито от ада. Без климатична инсталация. Климатикът е основно човешко право в страна като тази. И шофьорът слушаше музика с пълна сила, а на всичкото отгоре — чуйте само, — пушеше! Можете ли да си представите? Едва не умрях. Това е варварщина. Знаете ли какво? Ще ни трябват сто години, за да повярваме, че хората наистина пъхат тези канцерогенни клечки в устите си.

— Ти не спря ли да го правиш в Ню Йорк? — подхвърли Ед, като накара Алекс да погледне остро Черил. Стори ми се, че очите им се срещнаха за пръв път.

— О, това ли? — отвърна тя. — Това беше паралелна вселена. Ще трябва да ни закарате обратно в хотела. Колата ви има ли климатик?

— Нещо такова — каза Алекс, като спусна покрива на голфа.

— Алекс — възрази Черил, — не мога да се возя в това нещо със спуснат покрив. Ще умра от жега.

Алекс я погледна. Стана работата, помислих си. Влязохме в домашен тон. Но за мое учудване той просто вдигна отново покрива.

Всички се качихме в колата.

— Колко уютно — подметна Алекс.

Уютът — както се оказа, — беше най-малкият от проблемите ни. Колата не пожела да запали. Наложих се да накараме някой да ни качи, но наоколо нямаше много коли, а малкото налични не можеха да ни поберат. Стана ясно, че автобусите ходеха до Коба само през дните от седмицата, които съдържаха буквата „т“ и никой не знаеше дали дните са на испански или на английски.

Накрая Алекс изпроси да го качат на един мотопед, за да се обади на хората от фирмата за коли под наем. Но никой от нас не би понесъл мисълта да остане тук в тази жега. Черил отиде в „тоалетната“ (зад един храст) и седна на змия. Определено беше жена на ръба.

Накратко, всички се натоварихме на мотопедите на някакви канадски студенти. Всъщност, тази част беше забавна. Оставиха ни в едно малко село по пътя, където имаше телефон.

Оказа се, че фирмата за коли под наем по никакъв начин не може да ни спаси по-рано от следващия ден, затова се настанихме в една порутена хижа на плажа.

Като казвам „настанихме“ — Черил получи последната стая, в която имаше само едно единично легло и не искаше да чуе някой друг да влезе заедно с нея. Беше много възмутена — каза, че очевидно нямаме представа колко топлина се излъчва от човешкото тяло. Очевидно много. Накара управителя да ѝ даде своя електрически вентилатор и се оттегли в стаята си да го боготвори. Ние с Алекс получихме един матрак на верандата, на който да спим, а Ед беше разположен на хамака.

Двамата с Алекс ядохме препържен боб за обяд в селото — той настоя да се измъкнем тайно. Беше ужасен от идеята четиримата да вечеряме заедно. Когато се върнахме, окачих мрежа против комари над матрака ни на открито.

Черил още бе в стаята си, затова отидох да потърся Ед. Намерих го седнал на плажа под залязващото вечерно слънце да хвърля мрачно раковини срещу вълните.

Поседяхме известно време един до друг.

— Мислиш ли, че някога можеш да ми простиш? — проговорих накрая.

— Не мисля, че прошката е нещо, което можеш просто да решиш да направиш — отвърна Ед.

— Трябва да престана да се опитвам да подобря положението, нали? — промълвих аз.

— Да — съгласи се той.

Настъпи мълчание. После Ед каза:

— Не казвам, че опрощението не се случва. Случва се. Изведнъж някой ден — случва се.

Понякога ми се струва, че Ед трябва да е най-милият човек на планетата. Обадох се:

— Искаш да кажеш, че ако на тръгване срещнеш Мила Йовович на летището на Мексико Сити, с която никога нямаше да се запознаеш, ако не беше дошъл тук заради мен, и ако до края на живота си живеете в съпругеско блаженство, тогава може би ще бъдеш в състояние да ми простиш?

— Точно така — заяви Ед. И се усмихна. Радвах се, че се усмихна. — Ще го преживея — добави той. — Знаеш го. Ще го преживея.

— Странно е, че ти го казваш — промълвих.

— Сега просто искам да се прибера у дома — продължи Ед. — Искам да отида и да заста на в една от градините ми, за да видя как са камелиите и как върху тях се сипе ситен дъжд.

— Обзела те е носталгията.

— Да — призна той.

По някаква причина ми се доплака от това. Опитах се да не го правя, но устата ми описа права линия, очите ми се замъглиха, а Ед ме познава толкова добре.

— Хей — прошепна той и посегна да ме прегърне, после се опомни и не го направи. — Получи каквото искаше. Мечтата ти се осъществи. — Каза го така, сякаш наистина се опитваше да ме разведри.

— Да — кимнах аз, — това беше мечтата ми.

— Мислеше ли за Алекс през цялото време, докато беше с мен? — попита Ед.

— Не, разбира се! — възкликнах аз. — Той беше изтласкан в дъното на ума ми. Съвсем в дъното. Беше като — не знам, — далечна планина в пейзажа. Никога не съм смятала, че ще го срещна отново. Освен това мислех, че съм си го въобразила — искам да кажа, никога не съм смятала...

— Мислеше, че не можеш да го имаш, затова се примири с мен.

— Не беше така — възразих аз. Само че беше, в известна степен. Но произнасянето му го накара да прозвучи толкова ужасно. А не беше ужасно. — Не съм се „примирила“ с теб — продължих аз. — Беше толкова хубаво.

— Не достатъчно хубаво.

— Беше напълно достатъчно хубаво — заявих аз. — Просто не беше... — прииска ми се да не бях започвала изречението. Не можех да го довърша.

— Кажи го — подкани ме Ед.

— Ами, знаеш, онова нещо — каквото и да е то.

— То — въздъхна той.

— Да — съгласих се аз, — то.

Хвърлихме още много камъни в морето.

— Ако — започна той след малко, — ако него го нямаше в дъното на ума ти, тази „планина“, тогава какво би станало между нас двамата?

Обърнах се настрани и го погледнах.

— Накъде биеш?

— Смяташ ли, че може би щеше да се влюбиш в мен?

— Аз се влюбих в теб — уверих го.

— Имам предвид както трябва — настоя той. — То.

— Изумителен си.

— Какво? — попита той.

— Изумяваш ме — отвърнах.

— Защо?

— Просто ме изумяваш — казах аз.

Изправих се и си събух банския, който изпълняваше и ролята на бельо, и влязох в морето, макар че беше почти тъмно. Исках да се потопя под вода. Исках такъв вид уединение. Исках да почувствам, че тялото ми просто е моето тяло. Оцеляващо. Бях изморена от мислене. Прекалено много мислене.

Когато изплувах за въздух, звездите бяха изгрели. Звездите винаги ми помагат да добия правилна перспектива. Може би това им е работата. Може би затова хората откачат в големите градове — защото не могат да виждат звездите.

Носех се във водата, гледах звездите и оставих живота ми да протече пред очите ми, животът ми в Лондон. Но някак го изрязвах и редактирах бързо и съблазнително, сякаш беше предварителна лента за филм и по този начин го направих такъв, какъвто исках да бъде или какъвто според мен трябваше да бъде. Но предварителните ленти вече не ми вършат работа, кадрите от реклами на кафе.

Затова си позволих да видя живота си такъв, какъвто беше действително и си позволих да си представя, че винаги ще бъде такъв, какъвто бе наистина. Объркан, непоследователен и — ами, — понякога беше ужасен, но понякога приятелите ми ме размиваха, а друг път се опиянявах само от това, че съм жива и карам колата си през пороя. И тогава ми хрумна, че може би е достатъчно хубав.

Замислих се, че не си позволявам да се наслаждавам на онова, което имам. Замислих се, че се оплитам в постоянни разсъждения

какво трябва да бъде и не забелязвам какво е. Както когато остарееш и ти се иска да си знаел какво щастие е младостта. Когато бях двайсетгодишна се мислех за отвратителна — идиотка. Сега разглеждам тогавашните си снимки и не мога да повярвам колко съм хубава. Сега смятам, че трийсетият рожден ден е краят на света. Макар че когато стана на петдесет ще се обръщам назад и...

Мисля, че винаги съм живяла така, сякаш пътят свършва на ръба на скала, фактът, че скалата не се появява, не променя логиката. Пред мен винаги има още само няколко крачки.

Когато накрая излязох от водата, подухваше лек вятър, а пръстите ми се бяха набръчкали като орехови черупки. Мисля, че това ми се случи за последен път, когато бях около осемгодишна и майка не ме пускаше да изляза от ваната, докато не си измия врата. Имах нещо против миенето на врата.

Когато се върнах при матрака ни на верандата, погледнах небето за последен път, но звездите бяха изчезнали. Напълно изчезнали. Сякаш се беше затворила някаква врата. Бяха ми необходими няколко минути, за да се сетя, че вятърът се бе усилил и облаците грубо бяха закрили небето.

Алекс лежеше в леглото под мрежата за комари и четеше проклетия пътеводител.

— Този пътеводител наистина ли те интересува? — попитах го.

— Иначе не бих го чел — отвърна той.

— Не разбирам — заявих аз.

— Не е необходимо.

— Говори ли с Черил? Или наистина смяташ да ѝ напишеш писмо?

— Говорих с нея — призна Алекс. — Разговаряхме.

— И?

— Тя ще се оправи — увери ме той.

— Кажи ми ти какво ѝ каза? — настоях аз, като свалих мокрия си бански, пъхнах се под мрежата за комари и се мушнах гола между чаршафите. Не ми се искаше да спя гола на открито, но нямах голям избор.

Алекс не отговори на въпроса ми.

— За какво разговаряхте? — повторих пак.

— Има някои неща — подхвърли небрежно Алекс, — които са лични между съпруга и съпругата.

Последва дълго мълчание. Стори ми се, че ръбът на скалата се мерзелее.

— Не мога да повярвам, че го каза — промълвих.

— Не вложих никакъв смисъл — отвърна той. — Беше шега.

— Според Фройд няма такова нещо като шега.

— Хей — възкликна той. — Аз не те питам какво сте обсъждали двамата с Ед.

— Като че ли ми се иска да го беше направил — казах аз. — Не искаш ли да знаеш?

— Всъщност, не — подхвърли той. Надвеси се над мен и ме целуна нежно по челото. — Имам ти доверие.

И се извърна, така че светлината да пада по-добре върху книгата му.

— Знаеше ли — продължи Алекс, — че героят революционер Панчо Виля продал на Холивуд филмовите права за битките си? За истинските битки. Преди да започне някой бой, изчаквал светлината да стане достатъчно добра за камерите.

— Хм — изсумтах аз.

— През хиляда деветстотин и четиринайсета. Приятни сънища.

Събудих се от барабаненето на дъжда. Шумът се различаваше от шума на дъжда в Лондон. Всяка капка звучеше огромна. Беше тъмно като в рог. Тогава осъзнах, че Алекс говори с някого — и ми хрумна, че може би ме бяха събудили гласовете, а не дъждът.

— Не се тревожи — каза Алекс. — Тя спи.

Стисках очите си плътно затворени — някакъв рефлекс от детството: когато се съмнявам, се преструвам на заспала.

Чух гласа на Ед:

— Наистина съжалявам, но навън е много, много мокро.

— Няма нищо — отвърна Алекс, отново сънен. След това почувствах как Ед се вмъкна в леглото от другата ми страна. Внимаваше да не ме докосне. Алекс се намести с гръб към мен.

Малко е да се каже, че се вдървих. Лежах между тях, вцепенена като замразена риба. Сдържах дъха си. Отворих очи — мрак. Не смеех

да помръдна глава. Не мисля, че сънят бе възможност. Преструвах се, че дишам. Принудена бях. Запитах се дали действително поемам някакъв въздух. Чудех се как ще издържа.

Реших да се развличам, като си представя как разказвам историята на Вен, Дела и Пол. Поукрасих я малко редактирах я от тук от там. Представих си *О, БОЖЕ МОЙ* на Вен. Представих си го толкова образно, че почти се разсмях и издадох тихо приглушено сумтене. Стресната, го преглътнах навътре. Дишането на Алекс беше равномерно, изглежда бе заспал. За Ед не мога да кажа.

Минаха няколко минути и тогава някакъв крак се пъкна под моя крак. Кракът на Ед, за да бъде точна. Беше топъл и гладък и се вмести идеално под моя, като го държеше по някакъв начин, ако разбирате какво имам предвид. Пак спрях да дишам. Но, помислих си, знам, че недишането не води до никъде, затова започнах отново.

И с всяко вдишване чувствах как се отнасях все по-далеч в един свят, където беше нормално да докосваш стъпалото на бившия си любовник, сега твой съпруг, докато си в леглото с Любовта На Живота Си. Клетките на крака ми започнаха да поемат кислорода, да се разширяват и отпускат, а междувременно Ед премести крака си, така че се опря в прасеца ми, и топлината и отпускането плъзнаха до коляното ми, а аз се отнесох в един свят, където беше нормално да преплиташ крака с бившия си любовник, сега твой съпруг, докато си в леглото с Любовта На Живота Си.

Междувременно Ед притисна стегнатото си бедро до моето меко бедро и сега очаквах още, затова ми се стори, че мина цяла вечност, преди да се премести така, че гърдите му да се опрат в гърба ми, а ръката му да обвие бързо и нежно кръста ми, така че всяка клетка в тялото ми да задиша отново и да се разтопя в него, докато лежахме така, че бузата му да почива нежна и уязвима до врата ми.

От блаженството мислите ми избледняха, както бях искала по-рано, и просто потънах в усещането, че отново съм човешко същество, а когато се събудих на другата сутрин, не си спомнях как съм заспала. Ед го нямаше, но аз долавях мъглата около себе си, аурата — някакво остатъчно сияние.

Алекс пристигна, с много зает и делови вид.

— На крак съм от шест часа — заяви той. — Знаеш ли кое време е?

— Не — отвърнах аз.

Оказа се, че е единайсет и половина. Правя го понякога, когато имам нужда. Просто спя и спя. Възстановявам се.

— Можеше да ми донесеш чаша чай — подхвърлих.

— Не се сетих. Човекът от автомобилната фирма беше тук. Свободни сме.

— Свободни? — повторих, като ми хрумна, че е странен избор на дума.

— Заминаха си — добави той.

— Какво? — възкликнах аз. Но знаех.

— Човекът от фирмата се връщаше в Канкун. Решиха да се качат при него. Ед каза, че първоначално бил планирал пътуване с теб — да прекосите с кола Мерида и пътьом да разгледате Чикен Ица. Е, ще го направят. После взимат полета от Мерида.

— Заедно? — учудих се аз.

— Чикен Ица е удивителна — каза Алекс. — Трябва да се опитаме да отскочим дотам. Но може би не днес. — Усмихна се.

Опитах се да преглътна новината. Знаех защо Ед толкова настоява на този маршрут.

— Знаеш ли, че снощи Ед беше в това легло? — попита Алекс, като прекъсна мислите ми.

— Валеше — отбелязах аз.

— И така да е — подхвърли ухилено Алекс.

Прииска ми се да изтрия с шамар усмивката от лицето му. Прииска ми се да кажа: „Ти пусна Ед да спи в леглото! Ти го пусна! Ти ни насади! Ти, копеле такова!“

Но не го направих, естествено, защото не смятах, че е вярно. Просто беше хубава реплика. Освен това, никога не правя подобни драматични неща. Разкриват прекалено много. Гневът е уязвимост, обичаше да казва Мак.

Алекс ме гледаше насмешливо. О, боже, четеше ме като отворена книга.

Излез от мен, прииска ми се да кажа.

— Странен човек е този Ед — подхвърли Алекс, поклати глава и понечи да се отдалечи. Сякаш знаеше, че ще тръгна след него.

— Чакай. Къде отиваш? — попитах аз.

— Да ти донеса чаша чай — отвърна той.

— Късно е — креснах след него и се залутах тромаво, уловена като комар в собствената си мрежа, ослепително бяла и булчинска на яркото слънце.

25.

Щом се върнахме в „Ла Посада“ този следобед, аз влязох под душа. Смятах, че ще ми помогне. Когато излязох, Алекс резервираше по телефона самолетни билети до Лос Анджелис.

— Хей — възкликнах, когато свърши.

— Трябва да се измъкна оттук — каза той.

— Ами аз?

— И ти идваш — отвърна той.

— Какво те кара да си толкова сигурен? — попитах, което стресна еднакво двама ни.

— Трябва да се върнем заедно в света — да видим дали можем да живеем заедно.

— Да видим дали можем? — повторих аз. — Ами Лондон?

Но още докато го изричах, знаех, че няма да се получи в Лондон. Нямах желание да поема отговорността да го накарам да живее под облаците. Нямах желание да изложи любовта му на толкова голямо изпитание.

— Забрави, че го казах — добавих аз.

— Бих искал да заминем утре — каза Алекс.

— „Би искал“? — възмутих се аз. — Току-що резервира местата — без да ме попиташ!

— Е, аз тръгвам — намуси се той — вироглаво малко момче.

— Тръгваш — съгласих се аз.

— Идваш ли с мен? — попита той. — Да или не?

Потърсих Вен у Мак и попаднах на Дела.

— Ще живея в Лос Анджелис — съобщих аз. — Обаждам се, за да се сбогуваме.

— Сбогом — заяви Дела.

— Не ти ли пука?

— Защо това ми прилича на подвеждащ въпрос? — подхвърли тя.

— Дватамата с Алекс разговаряхме и аз се съгласих да опитам с него в Лос Анджелис. Нямаме къде да живеем. Нямам работа. Но, както се казва, единственото, от което се нуждаеш, е любов.

— Единственото, от което се нуждаеш, е зелена карта, адски много пари, мерцедес, охраняема ограда, басейн, приятели нависоко и надежден персонал.

— Благодаря за подкрепата — отвърнах аз. — Не можеш ли поне веднъж да бъдеш мила, като приятелките на другите хора? Не можеш ли да бъдеш сърдечна, да ме прегърнеш и да кажеш „сигурна съм, че ще се получи“?

— Мога — отрязва ме Дела, — но съм в цикъл.

— О, ясно — възкликнах аз, сякаш това обясняваше всичко. Беше някак стряскащо да си представя как Дела кърви.

— Звучиш странно — отбеляза тя. — Какво става?

— Нищо. Всичко е наред — излъгах аз. — Ед най-сетне си тръгна тази сутрин.

— О — въздъхна тя.

— Всичко ще се оправи — обещах аз. — Просто — нали знаеш, — известни колебания. Нищо чудно, всъщност, като се има предвид всичко.

— Това звучи като утешителните глупости, които би трябвало да ти кажа.

— Да — съгласих се аз. — Слушай и се учи.

— Гласът ти е особен — заяви тя.

— Ще престанеш ли да го повтаряш?

— Добре.

— И слушай, не казвай още на Мак.

— Добре — обеща Дела. — Трябва да затварям.

— Какво става? — попитах аз.

— Ще ти разкажа по-късно — трябва да свършвам.

— Къде е Вен? — извиках, но Дела вече беше затворила. — Предай й, че много ми липсва — помолих сигнала.

След разговора с Дела се почувствах по-зле, отколкото преди него. Не оставаше нищо друго, освен да се обадя на Тереза. Отлагах го

от Голямото бягство — но не можех да се чувствам толкова зле и да не се обадя на Тереза.

— Слушай — започнах, когато се свързах с нея, — не се тревожи, но не заминах на меден месец с Ед — вместо това избягах с друг.

— Да не се тревожа? — възкликна тя.

— Знам, че звучи лошо — обясних аз, — но не е толкова лошо, колкото изглежда.

— Как така?

— Виж, той не е просто някой, а Любовта На Живота Ми.

— Нали не е синеокият американец, който те свали в ресторанта, накара те да го закараш до летището и повече никога не ти се обади?

— Трябва ли да го представяш по този начин? — засегнах се аз.

— Хъни, мила, карай по-полека — посъветва ме тя. — Не взимай никакви кардинални решения. Всъщност, ела си у дома и помисли хубаво. Ела и остани за малко при мен.

— Не мога — отвърнах аз, — ще живеем в Лос Анджелис.

— В състояние ли си да взимаш такива решения? — усъмни се тя.

— О, моля те, не се превръщай в гласа на здравия разум — възкликнах аз.

— Ела си у дома и премисли всичко. А ако той е любовта на живота ти, ще те изчака няколко седмици. Ела си вкъщи при Трийз.

— Но той е всичко, което съм искала някога — възразих аз.

— Но, Хъни — заяви тя, — ти никога не си знаела какво искаш.

Мълчание.

— Ела си у дома — повтори тя.

— Добре — обещах аз. Не можех да измисля друг начин да се отърва от нея, преди да избухна в ридания.

— Ще те чакам — обади се Тереза.

— Чао — казах трепереща.

— Хъни — продължи тя, — ако заминеш за Лос Анджелис, пак те обичам.

Седнах на ръба на леглото и заплаках като малко дете. Гласът на Тереза бе накарал цялата ми изкусна фантазия да се спуска с мокро пльокане като прекалено надутото суфле. Понякога ми се струва, че действителността е най-болезненото нещо в живота. И това е ужасно,

понеже действителността е единственото нещо в живота. Като се замисли човек.

Сещате ли се за онези книги, които четете като дете, където намират някаква вълшебна врата или нещо подобно, която води към друга страна, омагьосано място, където не важи никое от нормалните правила? Е, когато бях дете, открих това място в главата си. Открих, че мога да фантазирам, че съм в съвършено друго семейство и съвършено друг живот. И макар че онова, което си представях, не беше технически реално, въображението създаваше реални усещания в тялото ми и истински чувства в сърцето ми, които се превръщаха в много убедителна рамка, през която възприемах — или изопачавах — ежедневната действителност на живота си.

Искам да кажа, знаех какво е да бъдеш примабалерина, която прави реверансите си на световната сцена. Знаех какво е да пееш пред камерата на Топ ъв дъ Попс. Знаех какво е да спечелиш дербито на ярното си пони. Знаех какво е да те целува Джеймс Дийн.

А после, когато родителите ми загинаха, не знаех как да се справя със загубата им, без да бъда съкрушена от нея. Но не исках да умра заедно с тях. Исках своята възможност за реверанси, награди и целувки. Затова продължих да фантазирам още повече. Смъртта им се превърна в някаква зона със забранен достъп. И най-лесният начин да не ходя там, беше да се впусна във фантазията.

През последните няколко дни с Алекс постоянно усещах болката на действителността. В него нямаше нищо нередно, освен нещата, които не са наред във всички останали. Но да бъда с него беше болезнено, защото той постоянно вършеше и казваше неща, които ми доказваха, че той е той — че съществува отделно от мен, че има свой собствен живот и не можех да правя с него каквото поисквам, както бих могла, ако съществуваше само в главата ми.

След като си подсуших очите, излязох и се присъединих към Алекс в ресторанта. Не разговаряхме. Приличахме на двойка, която е била заедно толкова дълго, че е изчерпала темите си за разговор. Не бях в състояние и да ям. Бях в шок, струва ми се. Усещанията ми бяха приповдигнати, сякаш цяла нощ бях вземала наркотици.

Когато седнах, той се наведе към мен и взе ръката ми. Опитах се да го целуна, така че да не ми се налага да го погледна в очите. Той ме спря. Нямаше да ми позволи да се измъкна с подобен фокус.

На съседната маса имаше някаква възрастна двойка американци. Дватама постоянно ни се усмихваха снизходително и накрая жената се наклони към нас и попита:

— Младоженци?

Усмигнах ѝ се и отговорих, че всъщност не сме женени.

Те зацъкаха и мъжът се провикна:

— Съветвам те да се ожениш за нея!

— Всъщност съм женен за друга — заяви Алекс.

Това им затвори устите.

Алекс каза, че отива да се поразходи, затова аз се върнах в нашата стая и се опитах да си чета трилъра. Но бях на тръни. Не можех да седя на едно място. Всяка минута ми се струваше като час. Накрая излязох да потърся Алекс.

Намерих го седнал до Мари Клер пред колибата на плажа. Просто седяха на пейката и клатеха крака под лунната светлина. Когато Алекс ме видя да стоя на брега, каза довиждане на Мари Клер и дойде при мен. Не каза нищо. Друг път.

— Знаеш ли какво? — започнах аз. — Никога не ми задаваш никакви въпроси. Забелязал ли си? — Дотогава не бях формулирала това оплакване, но сега, когато изскочи от устата ми, изглеждаше сериозно.

— Въпроси? — повтори той, искрено объркан. — Задавахме си въпроси.

— Въпроси за мен — уточних аз. — Никога не ме питаш нищо за мен. Как мога да отида и да заживея в непознат град с човек, който не ме познава?

— Познавам те — възрази той.

— Не мисля така — усъмних се аз, — не наистина. Между нас има нещо.

— Със сигурност — съгласи се той.

— Искам да кажа — продължих аз, — нещо нередно. Нещо... — Не знаех как да опиша атмосферата, която усещах като някакво страхливо напрежение под лъжичката. — Не е удобно — казах накрая. — Искам да кажа, чувствах се по-спокойно с данъчния служител.

— Е, това не е мило — възкликна той.

— Но знаеш какво имам предвид. Нали? И ти можеш да го почувстваш. Нали? — Той погледна встрани, не можеше да срещне

очите ми. — Усещам... — не можах да продължа.

— Усещаш? — подкани ме той.

— Празнота.

Истината ме разтърси като електрически удар. И него, струва ми се. Реших да хвърля ръкавицата.

— Би ли променил плановете си да се върнеш в Лос Анджелис? Би ли останал тук, за да можем да се опознаем?

Не отвърна нищо. Нямахше нужда. Виждах отрицанието в очите му. Чувствах го наоколо във въздуха.

— Не искам да бъде така — въздъхнах аз. — Но не мисля, че наистина си с мен.

— Тук съм — възрази той.

— Но не си с мен — казах аз. — Не наистина — гласът ми се повишаваше. И изведнъж открих, че целият копнеж, желание, страх и напрежение от последната седмица се разсейват като облак от парен локомотив. Освободих се от тях с облекчение.

— Да прекратим преследването тук — завърших аз. — Става дума за факта, че ти не си готов за обвързване. Съжалявам, че съм толкова земна. Но въпросът е земен. Толкова невероятно земен. Напускаш ме откакто ме срещна и двамата го знаем. Ти си един най-обикновен стар беглец. Цялата история беше едно голямо бягство.

И с тези думи избягах. Надолу по плажа. Той ме настигна и ме завъртя с лице към себе си.

— Знаеш ли какво? — попита. — Току-що описа самата себе си.

В хотелската стая се любихме така, сякаш бяхме последните живи мъж и жена. Такъв беше сексът ни. Винаги беше „Отнесени от вихъра“ и никога „Когато Хари срещна Сали“.

След почтен интервал се обърна с гръб към мен. Така заспиваше.

— Знаеш ли, че те наричах Любовта На Живота Ми — прошепнах, — така те наричах. Беше някаква шега. Не.

— Винаги съм вярвал в духовните спътници — отвърна той.

— И аз съм твоят духовен спътник?

— Да — потвърди той, без да се обръща. — А аз?

— И ти — признах аз. А после, след миг: — Искам да го запомниш.

Промърмори нещо неразбираемо и зачаках да заспи, докато се отдалечаваше от мен към онова място, което бе завършено и цяло, какъвто беше и той без мен.

Никога не бива да заспivate, когато някой е казал „Искам да го запомниш“. Всъщност, ако някой каже „Искам да го запомниш“, трябва да поискате незабавно обяснение, да му конфискувате паспорта и да не го изпускате от очи в продължение на няколко дни.

След като бе заспал от около двацет минути, аз се измъкнах от леглото и си събрах нещата. Не ми отне много време. Нямах цял куп вещи. Взех ключовете от колата и написах на Алекс бележка. Тя гласеше: „Взех колата назаем. Просто трябваше да го направя. Надявам се да разбереш“. Дотук бележката беше безполезна, но просто не бях в състояние да обяснявам нататък и сметнах, че е по-добре от нищо.

Навън в колата бях обзета от нерационален страх, че Алекс ще чуе мотора и ще хукне след мен. Не го направи, разбира се. Може би бях разочарована. Посъветвах се с картата. Имаше голям главен път към Мерида, но поемането по него означаваше минаване през Канкун и обикаляне на двете страни на триъгълника, вместо много по-прекия маршрут по по-малки пътища. Избрах по-малките пътища. На картата всичко изглеждаше доста лесно.

Шофирах само от половин час, когато забелязах фойерверки в далечината. Мисълта, че там някъде има хора, ми вдъхваше смелост. Хора, които празнуваха.

Карах през всичките онези изоставени малки селца, всяко едно предшествано от натъкване на гърбица за намаляване на скоростта, при което подскачах в седалката и си удрях главата в покрива на колата. Мексиканските гърбици за намаляване на скоростта. Представете си, че вземат бордюра от паважа и го поставят напъряко на пътя. Е, така изглеждаха.

Освен веднъж, когато поех в неправилната посока на едно Т-образно кръстовище и се озовах на пращен селски път през някаква плантация, маршрутът изглеждаше лесен. Колата ми беше единственото превозно средство на пътя. Не видях друга.

Минах през един малък град, където църквата се издигаше в необичаен опушено жълт цвят на фона на среднощното небе, а

камбаните биеха. Имаше признаци за живот — магарета и старци, които стояха отстрани на пътя. Без някаква определена причина, струва ми се. Взираха се в мен, докато преминавах.

Започвах малко да се замайвам от каране, като виждах само няколкото метра път пред себе си, когато изведнъж фойерверките се появиха на крачка пред мен. От нищото изникнаха цветовете, музика, огън и хора, навсякъде хора. Спрях. Деца в ярки пера с изрисувани лица се затичаха към колата и след миг вече чукаха по прозорците ми.

Изглежда, че се бях натъкнала в центъра на някакъв карнавал. Имаше запалени факли, блъскаща се тълпа и страховито изрисувани маски, които ме зяпаха злобно и похотливо.

Беше твърде идиотско, за да бъде наистина страшно. Освен това се чувствах странно откъсната. Малкият балон на колата ми ме отделяше от света. Всичко навън можеше да е илюзия, проектирана за мое удивление.

Напуснах селото и продължих напред. Напред. Тревожех се, че съм се изгубила. Оглеждах се притеснено за знаци към Чикен Ица, когато забелязах табелка към Тикскакалкупул. Нещо потрепна в мозъка ми. Малък електрически проблясък, който протече по синапсите и накрая накара космите по ръцете ми да настръхнат.

Това непроизносимо място, ако искате вярвайте, беше някъде, където трябваше да отида. Не помня да съм взимала решение. Просто почувствах как ръцете ми завъртяха волана. Подкарах в посоката, която указваше знакът. Толкова просто беше. Когато стигнах до самото село, друг карнавал беше в разгара си.

Този път внимавах да не се озова в центъра му. Оставих колата си накрая и заобиколих църквата, за да избегна празнуващите. Зад църквата имаше малко гробище между четири бели стени, като малка затворена къща. Вратите бяха отворени и за миг се запитах дали не беше денят на мъртвите и всички призраци нямаше да излязат да потанцуват. Ако бях останала у дома и ми бе хрумнало да направя онова, което правех, нямаше да го направя, ако разбирате какво искам да кажа. Би ме уплашило до смърт. Но точно там в онзи момент не изпитвах никакъв страх. Влязох в малкото гробище.

Вътре разположението ми напомни малко на пощенски кутии: всички имаха много пратки. От някои от малките чекмеджета стърчаха

изкуствени цветя, на други горяха свещи, а от трети се подаваха малки ламинирани снимки като пощенски картички.

Табелката беше на стената в най-отдалечения край. Представляваше малка възпоменателна табелка за малка самолетна катастрофа. Беше месингова и имаше дата, после нещо на испански — или пък на латински? — и после девет имена. Името на майка ми. И на баща ми. На отделни редове.

Стоях там и ги гледах. Усещах очите си в орбитите им и тялото си в кожата му. Това чувствах. Струва ми се, че очаквах да почувствам нещо наистина огромно. Но не беше така. Просто стоях там. Продължавах да стоя там. И тогава, много нежно и бавно, както се спуска вечерта, ме осени разбирането, че това са името на майка ми и името на баща ми, и че те са мъртви. Искан да кажа, очевидно съм знаела, че са мъртви, но не беше този вид познание. Знаенето отекна в мен с онова болезнено усещане за твърдостта на земята, с което се отличава истината.

Те никога нямаше да се върнат. Вече наистина никога нямаше да се върнат. Никога. До този момент не осъзнавах, че в действителност съм ги чакала да се върнат. Но беше така. Затова в мига, в който ги открих, ги изгубих отново.

Зарадвах се, когато се разплаках. Толкова се страхувах, че няма да се разплача. Хрумна ми идиотската мисъл да взема едно от червените пластмасови кандила и да събирам сълзите си в него. По някаква причина исках да запазя тези сълзи завинаги. Но накрая, естествено, използвах една стара салфетка, която намерих в джоба си.

Малко по-късно си казах, докато седях разплакана и кръстосала крака на малката тревна площ в онова странно малко гробище с гръб към мрамора с ламинираните снимки на мъртвите, които ми правеха компания, че там ми харесва. И че се чувствах у дома.

Един голям фойерверк във формата на роза се разпръсна в небето над мен, а аз седях с вдигната глава и го гледах как се сипе. Толкова се радвах, че съм жива и толкова се радвах да изпитвам любов и да знам, че има любов, която бях загубила, и любов, която не бях загубила.

Вижте, никога не ме е бивало в любовта. Винаги бях малко като принц Чарлс, който каза за любовта „каквото и да е това“. И се дразнех от глупостите, че всичко, от което се нуждаеш, е любов. По-скоро бях

съгласна с Дела: всичко, от което се нуждаеш, е любов, мерцедес и приятели нависоко.

Но, седнала на онова място, усетих, че неохотно започвам да виждам за какво е целият този шум. И не можеше да се отрече, че в гърдите ми имаше едно много конкретно чувство и единствената дума, която ми идваше наум, за да го опиша, беше — любов. Когато се сетих за Вен, например, чувството нарасна и заплаках още по-силно.

И тогава, накрая, се сетих за Ед и как ще го намеря по някакъв начин. Как не мога да го оставя да си отиде, без да му кажа както трябва, че го обичам. Така, че да разбере, че го мисля наистина. С истинска любов. И да му кажа, че Алекс можеше да е другата ми половина, но че не можех да живея с Алекс. Не исках. Беше твърде болезнено, да сме толкова еднакви.

И тогава, помислих си, когато оправех цялата глупава каша и накарах Ед да разбере, ами, тогава може би щях да постъпя в манастир. Чистият и прост живот някак ме привличаше.

Сълзите продължаваха да текат, но нежно и мокро. Бях се отказала да ги бърша. Струваше ми се, че се рея. Не ми се тръгваше. Вдигнах очи към тъмното небе и сякаш можех да видя как земята се върти и да почувствам как ме държи. Обгърнах се с ръце и си казах, добре съм. Всичко е наред. Тук съм и съм добре.

Трябва да съм заспала. Когато отново се върнах в съзнание, въздухът беше топъл. Мраморът под главата ми отразяваше най-бледата бледа, розова и крехка утринна светлина. Не помръднах. Бях свита настрани, невероятно удобно.

Почувствах, че има още някой. Този някой клекна. Надигнах се да седна, все още със затворени очи. Този някой ме прегърна и каза:

— О, хубаво — тук си.

Останахме така цяла вечност. Цяла вечност, после взех ръката му, отворих я и поставих моята смачкана сополива салфетка в дланта му.

— Това е за теб — промълвих. — Подарък.

— Какво е? — попита Ед.

Обясних му, че са сълзите ми.

Когато стигнахме до колата, всичко беше смрачено и прашно, типична сутрин след буря. Епично, всъщност. Имах чувството, че се намирам във финалните кадри на посредствен уестърн и препусках към дома в карирана пола, след като бях научила с пот на челото, че жената е жена, мъжът е мъж и освен това не можеш да задържиш типа Чарлс Бронсън.

На пътя имаше малък бар, който тъкмо отваряше.

— Да хапнем хуевос — предложих аз, — и препържен боб. — Изведнъж умирах от глад.

Седнахме да си чакаме яйцата на разнебитена, покрита с линолеум маса и пихме кафе — толкова гъсто и черно, че беше трудно да не изпием утайката. Ед каза, че Алекс открил, че съм заминала и му се обадил в хотела в Чикен Ица, като предполагал, че сигурно съм се отправила натам. Когато не се бях появила, Ед направил информирано проучване на маршрута ми и отгатнал какво се е случило, когато съм стигнала до Тикскакалкупул. И тръгнал натам.

— Щеше да ме доведеш тук — промълвих аз, — нали? Когато планираше медения месец.

Ед се усмихна.

— Нямах намерение да идвам тук — признах. — Теб търсех. Идвах да те намеря.

Ед продължи да се усмихва. Сякаш бе Коледа.

— Къде е Черил? — попитах.

— Остана в Канкун. Чака полет до дома.

— Има ли някаква възможност да разбереш? За всичко това?

Той само ме погледна.

— Все едно карам по пътя — започнах, като прокарах пръст по плота на масата, — и се налага да направя отклонение... но пътят пак ме връща при теб.

— Кое беше отклонението? — попита той. — Тикскакалкупул?

— Отклонението беше Алекс — отвърнах.

Той мисли известно време.

— Тук ли е мястото — каза накрая, — където аз получавам отплатата си?

26.

Когато пристигнах у Мак, направо от летище „Джей Еф Кей“, малкото приветствено празненство по случай завръщането ми беше в разгара си. Мак, Дела, Вен, Пол — всички бяха там.

— Съжалявам, че студената риба се оказа червена херинга — промърмори в ухото ми Пол, докато ме прегръщаше.

— Какво? — недоумях аз.

— Младата любов — обясни той.

— О, разбирам. Да.

Дела се приближи с шампанско. Разклати бутилката и я изля върху всички с крясъци:

— Тя се върна!

— Уха! — възкликнах аз.

Вен седна до мен и ме прегърна.

— Трябва да поговорим — заяви с най-мръсния си тон. Веждите й се съсипваха от работа.

— Трябва — съгласих се аз.

Мак ми помахаша за поздрав с цигарата си, после избута една висока перхидролена блондинка.

— Това е Чикита — събщи той, — настоящата ми съпруга.

Погледнах Дела. Тя ми намигна. Никога преди не бе намигала. Може би беше нюйоркски навик. Може би се променяше. Може би всички се променяхме.

— Хей, хубавице — обади се Чикита, — чух за теб.

— Съпруга? — обърнах се към Мак. — Съпруга?

— Дълга история — отвърна Мак.

— Която включва Бертолучи, Лос Анджелис, ретроспекция на италианското кино и една луда компания на излет в Тихуана. О, както и твърде много мескалито, облози на пияна глава и импровизирани сватби във Вегас — допълни Дела.

— И духането на века — вметна Мак.

— Което не спаси брака — подхвърли натъртено Дела. — Когато представих Мак на съпругата му, той не можа да я настани. Мислеше, че цялата работа може да се изглади с малко юридическа хитрост и няколко документа.

— Но сега го съдя — заяви Чикита.

— Наистина ще му свали кожата от гърба — обясни разгорещено Дела, като постави ръка върху тази на Мак.

— Вие двамата пак ли сте заедно? — попитах аз.

— Но, разбира се — възкликна Дела. Погледнах Мак. Беше зает да пуши. Изглеждаше достатъчно щастлив. Когато ми се удаде възможност, отведох Дела настрана. Влязохме в банята.

— Какво стана с пръстена?

— О, дадох го на Чикита — отвърна тя.

— А Мак какво каза?

— Какво може да каже? — сряза ме тя. — Не може да обикаля и да моли половината свят да се ожени за него.

— Ти си единственият човек, за който някога е искал да се ожени — възразих аз.

Дела избягна погледа ми, а Вен подаде глава зад вратата.

— Харесва ли ти цвета? — поинтересува сетя. Помещението беше наскоро облепено с плочки, от пода до тавана, в ярко лимоново жълто.

— Жълто — изкоментирах аз.

— Хм, всъщност е по-скоро лимонено зелено. За хармония — обясни Вен.

— Напомня ми цвета на урината — обади се Пол, изникнал неочаквано, — след вземане на витамини. Вен стана прочут майстор на фенг шуй — продължи той. — Всички звездички на Мак чакат на опашка да им каже, че трябва да поставят леглото си в кухнята и общо взето съсипват апартаментите си.

В този момент на вратата се позвъни. Всички се огледаха стреснато.

— Това ще е Любовта На Живота Ми — възкликнах аз. Излязох и натиснах звънеца за външната врата.

Всички се скупчиха.

— Кой? — попитаха в един глас.

— Любовта На Живота Ми — повторих аз.

— О, боже мой — изписка Вен. — О. Боже. Мой.

— Беше в хотела — обясних аз, — да събере багажа ни. — И отворих вратата на Ед.

По пътя към летището разказах на Вен и Дела малко за случилото се в Мексико и Вен каза, че ще отиде да посети Тикскакалкупул — ако някога се научела да го произнася.

Когато пристигнахме на летището, ни изнесе кратка лекция върху не особено вероятния инцидент на внезапен спад в налягането, при който първо трябва да си сложим собствените кислородни маски, преди да се опитаме да помогнем на другите. Помислих, че се тревожи за нашата безопасност по време на полета, но се оказа, че било метафора за поддържането на здрав брак.

— Радвам се, че вие двамата отново сте влюбени — завърши тя.

Когато се озовахме пред „Заминаващи“, Дела каза:

— Е, това е сбогуване. Бих искала да можех да се разплача, но не мога. Прекалено много е за една кучка.

— Няма ли да се върнеш в Лондон? — попита я Ед.

— Може би — отвърна тя, — но очаквам, че ще стана дама, която обядва. — Изглеждаше примирена.

Вен ни накара двамата с Ед да позираме за снимка.

— О, не — възмути се Дела. — Пак се започва.

— Кое? — попита Вен.

— Историята с истинската любов. Усещам как я излъчват.

И потръпна като човек, видял собствения си гроб.

Когато се прибрахме у дома, с Ед отидохме за няколко дни при Тереза. Каза, че ще чака и чакаше.

Беше топла лятна вечер, кравите пасяха в полето и всичко останало. След като пихме чай с Тереза, заведох Ед на тавана, където изрових цигарената си кутия и му показах обета никога да не се омъжа, наред с четирилистната детелина. Постоянно ми се въртеше в ума, този обет. Главно заради всички онези пъти, когато трескаво бях пожелавала да го спазя.

Горе беше почти тъмно, затова Ед трябваше да отвори малкия прозорец на капандурата, за да прочете свещения документ под последните слънчеви лъчи. Щом приключи с четенето на моята идиотщина, заплаши да я скъса.

— Не! — извиках аз и сграбчих жълтеещия лист хартия. Той ме погледна. Имаше право. Както обикновено. Затова развях обета на вятъра и го пуснах, пуснах листа да се понесе от лекия вятър. И двамата наблюдавахме как се търкаля по покрива и през градината. Беше някак колебливо. Но ефикасно. (Надявам се.) После дадох на Ед четирилистната детелина. Реших, че е за него.

Когато се събудих на следващата сутрин, имах чувството, че съм изменила дълъг път. Дълъг, дълъг път. За момент не знаех къде се намирам, в коя страна съм, с кого съм. Отворих очи и първото, което видях, бяха чифт обувки на Ед до леглото, удобните му смачкани „Тимбърланд“, наклонени леко наляво и познати като собствените ми палци. Изглеждаха толкова доволни и уютни, сякаш бяха открили целта си в живота. Като ги погледах, разбрах, че съм там, където трябва да бъда и че всичко ще бъде наред!

И тогава се сетих — празни обувки! Мразя празните обувки. Потърсих в себе си признаци на отвращение. Никакви. Хрумна ми, че може би съм се излекувала, че приключенията от последните няколко седмици може би са подействали като някаква терапия с отвращение, както когато хората застават лице в лице с тарантула и в същия миг се разделят с фобия от паяци, преследвала ги цял живот. Но после си спомних чехлите на Мак в гардероба в Челси и си казах, че може би изобщо не съм излекувана.

— Ти си Човекът — промълвих.

Ед се размърда, измърмори нещо полубуден, после се обърна и се сгуши до мен. Обичаше да го прави.

Въздъгнах дълбоко. Понякога го правя. Не знам защо.

— Определено ти си Човекът — добавих.

— О, така ли? — подхвърли Ед, малко поразсънен. — Мислех, че той е Човекът.

— Виж, това, което никога не съм ти казвала, е, че има Човек — добре, — но има и Другият. Изглеждаше, че той е Човекът, но в

действителност ти си Човекът, а той беше Другият.

— Нагласяваш нещата — заяви Ед. — По същия начин можех да съм Другият.

— Не, не — възпротивих се аз, — ти си Човекът.

— Щом Човекът е тук, защо да го няма Вторият? Ами ако се появи Вторият?

— Не бъди глупав.

— Глупав? — повтори той. — Мисля, че ако някой ще обвинява другия в глупост...

— Не искаш ли да си Човекът? — засегнах се аз.

— Ами, честно казано, дотук ми създаваше само неприятности. Какво ще кажеш да зарежем цялата теория?

— Революционна идея — съгласих се аз.

За: Honey@globalnet.co.uk

От: alexyell@hotmail.com

Тема: Здравсти

Дата: дваисет и първи август — девет и четирийсет и две

Мим-версия: едно

Скъпа Хъни,

Една последна дума. Пилеем толкова време и усилия да се питаме кого да обичаме и дали го обичаме достатъчно. Но най-трудното е да бъдем обичани. Това е най-трудното от всичко.

Познай кой беше на седалката до мен в самолета към къщи?

Ще се видим в следващия живот.

Пази се, Алекс

Издание:

Автор: Ейми Дженкинс

Заглавие: Меден месец

Преводач: Маргарита Спасова

Година на превод: 2001

Език, от който е преведено: английски

Издание: Първо

Издател: „Весела Люцканова“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2001

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: Петекстон

Редактор: Вихра Манова

Художник: Валентин Киров

ISBN: 954-8453-66-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1389>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.